virtual-project.eu

Elizabeth Kay

ȘAPTE MINCIUNI

ELIZABETH KAY

ȘAPTE MINCIUNI

Original: *Seven Lies* (2020)

Traducere din engleză și note de:
LUMINIȚA GAVRILĂ

virtual-project.eu

TREI

2021

Prima minciună

Capitolul 1

— Și așa i-am câștigat inima, a spus el zâmbind.

S-a lăsat pe speteaza scaunului și și-a pus mâinile după cap, umflându-și pieptul. Îngâmfat ca întotdeauna.

S-a uitat la mine, apoi la idiotul care stătea lângă mine, după care s-a întors din nou spre mine. Aștepta reacția noastră. Voia să vadă un zâmbet pe fețele noastre, să simtă admirația noastră, uimirea noastră.

Îl uram. Ura mea era totală, arzătoare, biblică. Uram că repeta această poveste de fiecare dată când veneam la masă, în fiecare vineri seară. Indiferent pe cine aduceam cu mine. Indiferent cu ce dobitoc mă întâlneam pe-atunci.

El spunea de fiecare dată aceeași poveste.

Pentru că, vezi tu, povestea era despre cel mai frumos trofeu al său. Pentru un bărbat precum Charles – care reușise în viață, avea bani, era șarmant –, o femeie frumoasă, inteligentă și cuceritoare ca Marnie era cea mai valoroasă medalie din colecția lui. Și pentru că se hrănea cu respectul și admirația altora – poate și pentru că de la mine nu primea niciuna, nici alta – căuta să le obțină de la ceilalți invitați.

Ce-aș fi vrut eu să răspund, dar n-am făcut-o niciodată, este că inima lui Marnie nu putea fi câștigată ca un trofeu. O inimă, dacă e să fiu sinceră – și, acum, în sfârșit, m-am hotărât să fiu –, nu poate fi câștigată. Ea poate fi doar dăruită sau primită. Nu poți convinge o inimă, n-o poți seduce, schimba, domoli, fura, împietri sau lua. Și în niciun caz n-o poți câștiga.

— Frișcă? a întrebat Marnie.

Stătea lângă masa din sufragerie, cu o cană albă de ceramică în mână. Avea părul strâns perfect la ceafă, cu niște șuvițe rebele în jurul feței, iar colierul de la gât i se răsucise cu închizătoarea lângă pandantiv, pe piept.

Am scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Nu tu, a replicat ea zâmbind. Știu că tu nu vrei.

*

Înainte de a începe, aș vrea să-ți spun un lucru. Marnie Gregory este cea mai impresionantă, fascinantă și uluitoare femeie pe care o cunosc. Mi-a fost cea mai bună prietenă de mai bine de optsprezece ani, încă de când ne-am întâlnit în clasa a șasea. Relația noastră este oficial majoră, ca să zic așa: are voie să bea, să se căsătorească, să joace jocuri de noroc.

Era prima zi de școală și stăteam la rând pe un coridor lung și îngust, un șir de copii de unsprezece ani care înaintau încet spre o masă din celălalt capăt al holului. Din loc în loc, se formau mici grupuri care făceau o buclă în rândul ordonat, de câte o persoană, ca șoarecii în pântecele unui șarpe.

Eram neliniștită, conștientă că nu cunoșteam pe nimeni, pregătindu-mă în mintea mea să petrec următorii zece ani singură. Mă uitam fix la acele mici grupuri și încercam să-mi spun că oricum nu voiam să fac parte din niciunul.

Apoi am înaintat prea repede, prea mult, și am călcat-o pe picior pe fata din fața mea. Ea s-a întors spre mine. M-am panicat. Eram sigură că voi fi umilită, că va țipa la mine, că voi fi înjosită în fața tuturor. Dar frica aceea s-a risipit în clipa când am văzut-o. Știu că sună ridicol, dar Marnie Gregory seamănă cu un soare. Așa mi s-a părut atunci, așa mi se pare și-acum. Pielea ei este uluitor de frumoasă, albă ca porțelanul, colorată

doar rareori de obrajii trandafirii – după sport, de exemplu, sau când este peste măsură de mulțumită.

Are părul castaniu-închis, revărsat în bucle de aur roșu, iar ochii de un albastru-pal, aproape alb.

— Îmi pare rău, am spus, făcând un pas înapoi și privindu-mi pantofii noi-nouți.

— Pe mine mă cheamă Marnie, a spus ea. Pe tine?

Această primă întâlnire este emblematică pentru întreaga noastră relație. Marnie este o fire deschisă, prietenoasă și afectuoasă. Are o siguranță de sine impecabilă, nu se teme de nimic și nu se îndoiește niciodată de buna-credință a celui cu care discută. Pe când eu sunt extrem de suspicioasă. Mă tem de o eventuală animozitate și aștept mereu ceea ce știu că se va întâmpla la un moment dat. Mă aștept mereu să fiu ridiculizată. Pe atunci, mă temeam că voi fi judecată pentru coșurile de pe frunte, pentru părul lipsit de strălucire, pentru uniforma care îmi era prea mare. Acum, pentru timbrul vocii mele, pentru tremurul ei, pentru hainele mele – confortabile, dar care rareori îmi vin bine –, părul meu, pantofii mei sport, unghiile mele roase.

Ea este lumina, iar eu sunt întunericul.

Știam asta pe atunci. Acum o știi și tu.

— Numele? a întrebat pe un ton răstit profesoara cu bluză albastră, care stătea la un birou în capătul rândului.

— Marnie Gregory, a spus ea pe un ton ferm și sigur.

— E… F… G… Gregory. Marnie. Tu ești în clasa de-acolo, cea cu C pe ușă. Și tu? a continuat ea. Pe tine cum te cheamă?

— Jane, i-am răspuns.

Profesoara a ridicat privirea de pe foaia de hârtie din fața ei și și-a dat ochii peste cap.

— Oh, scuze, m-am fâstâcit eu. Baxter. Jane Baxter.

A căutat pe listă.

— Du-te cu ea. Acolo. Ușa cu litera C.

Unii ar putea spune că a fost doar o prietenie de conveniență, că aș fi acceptat orice dovadă de bunătate, de afecțiune, de dragoste. Și poate că așa este. Dar, în acest caz, aș putea să-i contrazic spunându-le că soarta ne-a adus împreună, că prietenia noastră era scrisă în stele, pentru că, mai târziu, pe drumul vieții noastre, și Marnie urma să aibă nevoie de mine.

Știu că pare o prostie. Probabil că și este. Dar uneori aș fi gata să jur că ăsta este adevărul.

*

— Da, te rog, a răspuns Stanley. Eu vreau puțină frișcă.

Stanley avea cu doi ani mai puțin decât mine și era un avocat cu multe diplome. Avea părul blond-deschis, care îi cădea peste ochi, și zâmbea întruna, adesea fără niciun motiv evident. Spre deosebire de alții ca el, știa să vorbească cu femeile. Presupun că asta se datora unei copilării înconjurate de surori. Dar era și incredibil de plictisitor.

Deloc surprinzător, Charles părea să aprecieze compania lui Stanley. Ceea ce făcea ca Stanley să-mi fie și mai puțin simpatic.

Marnie a dat cana cu frișcă mai departe, trăgându-și bluza peste abdomen. Nu voia ca materialul – mătase, cred – să se atingă de buza bolului cu salată de fructe.

— Altceva? a întrebat ea, uitându-se de la Stanley la mine, apoi la Charles.

Charles purta o cămașă cu dungi albastre și albe și își desfăcuse nasturii de sus, lăsând să i se vadă un triunghi de păr întunecat. Privirea ei s-a oprit o clipă acolo. El a scuturat din cap și cravata – lărgită în jurul gâtului – i-a alunecat puțin spre stânga.

— Perfect, a spus Marnie, așezându-se și luând în mână lingurița de desert.

Ca întotdeauna, conversația era dominată de Charles. Stanley reușea să țină pasul și, de câte ori era posibil, intervenea și el, vorbind despre succesele lui, dar eu mă plictiseam, și cred că și Marnie. Amândouă stăteam rezemate de speteaza scaunului, sorbind vinul rămas în pahar, absorbite în conversații imaginare care se desfășurau în mintea noastră.

La zece și jumătate, Marnie s-a ridicat în picioare, așa cum făcea mereu la această oră, și a spus:

— Bine.

— Bine, am repetat, ridicându-mă la rândul meu.

Ea a adunat cele patru castroane de pe masă și le-a stivuit în pliul brațului stâng. Un strop mic de suc roz de zmeură care rămăsese pe unul dintre vase s-a imprimat în albul cămășii ei. Eu am luat bolul de fructe acum gol – îl făcuse chiar Marnie la un curs de olărit cu câțiva ani în urmă – și cana de frișcă, apoi am urmat-o în bucătăria din fundul apartamentului.

Apartamentul acesta – apartamentul lor – reflecta dinamica relației pe care o aveau. Charles plătise un avans considerabil, deoarece el plătea aproape tot, dar Marnie insistase să-l cumpere. Ea își dăduse seama imediat că apartamentul era făcut pentru ei și nu te va surprinde să afli că Marnie a fost întotdeauna incredibil de convingătoare.

Când s-au mutat în el, era aproape o dărăpănătură: mic, întunecos, murdar și igrasios. Se întindea pe două etaje și arăta înfiorător de neîngrijit. Dar Marnie a fost întotdeauna o vizionară. Ea vede lucruri pe care alții nu le pot vedea. Până și în cele mai întunecate locuri găsește speranță – culmea, chiar și în mine – și e convinsă că va scoate de-acolo ceva extraordinar. Întotdeauna i-am invidiat această încredere în sine. La Marnie, vine dintr-un fel de încăpățânare. Nu se teme de eșec, nu pentru că nu a dat greș niciodată,

ci pentru că eșecul a fost întotdeauna doar un ocol, o mică diversiune pe un drum care duce în cele din urmă la succes.

A lucrat neobosit – seara, în weekenduri, folosindu-și tot concediul de odihnă – pentru a construi ceva frumos. Cu mâinile ei mici, a dezlipit tapetul, a șlefuit ușile, a vopsit dulapurile, a curățat covorul, a pus parchetul, a cusut jaluzelele. A făcut tot. Până când camerele au ajuns să degaje aceeași căldură pe care o degajă ea: o încredere liniștită, un sentiment nedefinit, dar recognoscibil, că ești acasă.

Marnie a pus castroanele în mașina de spălat vase, lăsând puțin spațiu între ele.

— Așa se spală mai bine, a spus ea.

— Știu, am răspuns eu.

Repeta asta în fiecare săptămână și eu scoteam același mic mormăit dezaprobator de fiecare dată, pentru că mie mi se părea doar o mare risipă de apă.

— Lucrurile merg bine cu Charles, a spus ea.

Am simțit o furnicătură pe șira spinării și m-am îndreptat de spate, forțându-mă să trag aer în piept.

Nu discutaserăm decât o singură dată despre relația lor și fusese o discuție tensionată, încărcată de istoria lungă și complicată a unei foarte vechi prietenii. De atunci, n-am mai vorbit decât despre lucruri inofensive: planurile lor pentru weekend; casa din afara Londrei pe care visau să și-o cumpere într-o bună zi; mama lui, bolnavă de cancer, care locuia în Scoția și avea să aibă parte de o moarte foarte lentă, dureroasă și în cea mai mare singurătate.

Nu discutaserăm, de exemplu, despre faptul că erau împreună de trei ani și că eu, cu câteva luni în urmă, găsisem întâmplător – și știu că n-ar fi trebuit să caut acolo – un inel de logodnă cu diamante, ascuns în fundul noptierei lui Charles. Nici despre faptul că se îndreptau spre un angajament permanent, chiar și fără acel inel, care

îi va lega pe vecie, într-o manieră care pe Marnie și pe mine nu ne legase nici după aproape douăzeci de ani.

Și nu discutaserăm niciodată despre faptul că eu îl uram.

— Da, i-am răspuns, pentru că mi-a fost teamă că o propoziție întreagă, poate chiar un cuvânt din două silabe, va arunca prietenia noastră în aer.

— Nu crezi? a spus ea. Nu crezi că lucrurile merg bine între noi?

Am dat din cap și am turnat restul de frișcă din cană în recipientul de plastic de la supermarket.

— Suntem făcuți unul pentru altul, nu crezi? a întrebat ea.

Am deschis ușa frigiderului, m-am ascuns în spatele ei și, încet, foarte încet, am pus frișca la locul ei pe raftul de sus.

— Jane?

— Da, am răspuns. Cred că da.

A fost prima minciună pe care i-am spus-o lui Marnie.

Mă întreb acum – de fapt, aproape tot timpul: dacă n-aș fi spus atunci această primă minciună, le-aș mai fi înșirat pe urmă pe celelalte? Îmi place să-mi spun că prima a fost cel mai puțin importantă dintre toate. Dar asta, culmea ironiei, este o minciună. Dacă aș fi fost sinceră în acea seară de vineri, poate că totul ar fi fost – sigur ar fi fost – altfel.

Vreau să știi un lucru: am crezut că fac ceea ce trebuie. Vechile prietenii sunt ca o frânghie veche, roasă în unele locuri, îngroșată și noduroasă în altele. M-am temut că acest fir al iubirii noastre este prea subțire, prea uzat pentru a suporta greutatea adevărului meu. Pentru că adevărul – acela că n-am urât pe nimeni așa cum îl uram pe el – ne-ar fi distrus prietenia.

Dacă aș fi fost sinceră – dacă aș fi sacrificat dragostea noastră pentru a lor – probabil că acum Charles ar fi în viață.

A doua minciună

Capitolul 2

Iată, deci, adevărul meu. Nu vreau să par prea patetică, dar cred că meriți să cunoști această poveste. Chiar cred că trebuie să o cunoști. Este povestea ta, așa cum este și a mea.

Charles e mort, da, dar nu asta a fost intenția mea. Pe cuvânt, n-am crezut niciodată că va fi vreodată altceva decât un ghimpe constant și dureros în coasta mea. Era unul dintre acei oameni care te domină, pur și simplu: cu cea mai puternică voce, cu cele mai grandioase gesturi, mai înalt, mai lat în umeri, mai puternic și mai bun decât toți ceilalți. Ai fi zis că era mai mare decât viața, ceea ce acum, desigur, pare puțin ironic. Cu alte cuvinte, simpla lui existență părea o dovadă suficientă că el va exista mereu.

*

În primii ani din viața mea – și presupun că asta este valabil pentru primii ani din viața oricui –, familia a fost cadrul meu de referință. Deciziile importante, cele care îmi defineau existența de zi cu zi – unde locuiam, cu cine îmi petreceam timpul, chiar și cum mă chema –, nu-mi aparțineau mie. Părinții mei erau păpușarii care mă conduceau prin viață.

Dar, mai târziu, era de așteptat ca eu să-mi iau propriile decizii: ce să mă joc, cu cine, unde și când. Familia mea fusese totul pentru mine, până când a devenit doar temelia pe care mi-am construit propria identitate. Era minunat, deși oarecum copleșitor, să descopăr că devenisem o entitate proprie.

Dar am avut noroc. Mi-am găsit o tovarășă de joacă.

Curând, eu și Marnie am devenit nedespărțite. Nu semănăm deloc una cu cealaltă și totuși profesorii ne confundau frecvent. Pentru că eram mereu împreună. Ne așezam una lângă alta la fiecare oră de curs, mergeam împreună de la o sală de clasă la alta și ne duceam acasă cu același autobuz la sfârșitul orelor.

Sper ca într-o bună zi să ai și tu parte de o asemenea prietenie. În adolescență, ne putem atașa de cineva într-atât încât simțim că acea legătură va dura o veșnicie, legați de experiențe noi și de un sentiment de libertate nemaiîntâlnit până atunci. Prima și cea mai bună prietenă de la vârsta de unsprezece ani e ca o magie. Este amețitor să fii atât de indispensabilă cuiva și să ai atâta nevoie de cineva. Este sentimentul acela de a fi interconectate pe toate planurile. Dar aceste legături timpurii nu sunt durabile. Și într-o zi vei decide să te retragi din această prietenie și să te dedici unei povești de dragoste, de exemplu. Te vei desprinde membru cu membru, os cu os, amintire cu amintire, până când vei putea exista independent și vei deveni din nou o singură persoană acolo unde altă dată erați două.

Marnie și cu mine eram încă două când ne-am mutat într-un apartament din Vauxhall după absolvirea facultății. Era un apartament modern, într-un imobil nou, construit cu nici zece ani în urmă, înconjurat de alte clădiri asemănătoare cu același tip de apartamente, cu uși identice, din lemn de pin, ce se deschideau spre coridoare cu mochetă albastră. Avea podeaua acoperită cu linoleum care imita lemnul, mobilă de bucătărie albă și elegantă și pereți de culoarea magnoliei, impersonali. Toate camerele aveau spoturi de lumină încastrate, inclusiv dormitoarele, iar baia avea gresie de culoarea piersicii. Părea cumva rece, glacial, și totuși mereu se făcea prea cald. Dar era refugiul nostru, unde ne adăposteam de luminile țipătoare și vacarmul neîncetat ale unui

oraș cosmopolit, în care niciuna dintre noi nu se simțea cu adevărat confortabil pe vremea aceea.

Lucrurile erau altfel atunci. Discutam despre agenda noastră zilnică la castronul cu cereale de la micul dejun și ne împărțeam sarcinile de peste zi: de cumpărat șampon, baterii pentru telecomandă, ceva pentru cină. Mergeam împreună până la stația de metrou. Urcam în același vagon. Normal ar fi fost ca eu să urc în celălalt capăt, astfel încât să fiu mai aproape de ieșire când coboram, dar viețile noastre erau atât de strâns împletite, încât părea ridicol să călătorim separat.

Seara fugeam spre casă pentru a umple golurile ce se căscaseră în cursul unei singure zile. Puneam ibricul cu apă la fiert, aprindeam aragazul, râdeam de colegii penibili și ne plângeam de ședințele groaznice. Eram apropiate, modul nostru de coabitare ne unea: împărțeam sticla de lapte din frigider, țineam pantofii la grămadă în spatele ușii de la intrare, cărțile amestecate pe etajere, fotografiile înrămate expuse pe pervazul ferestrei. Eram atât de bine ancorate una în viața celeilalte, încât o fisură, oricât de mică, părea imposibilă.

Aveam puțini bani și puțin timp și totuși, o dată la câteva săptămâni, ne aventuram într-un colț necunoscut al acestei lumi noi, pentru a descoperi un restaurant sau un bar și pentru a explora o nouă parte a orașului. Pe lângă slujba ei, Marnie avea și un blog și căuta mereu subiecte de articole. Visa să descopere prima un restaurant care urma să primească mai târziu o stea Michelin. Încă de la absolvire, lucrase în echipa de marketing a unui lanț de puburi, dar, după doar câteva luni, decisese că preferă să facă ceva mai creativ, mai interesant, mai personal. Începuse să țină un blog despre bucătărie: aduna informații și recenzii despre restaurante și, în final, își scria propriile rețete.

Acesta a fost începutul, probabil partea cea mai interesantă. Curând, numărul cititorilor a pornit să crească rapid. La cererea urmăritorilor ei online,

Marnie a început să înregistreze propriile videoclipuri despre gătit. A acceptat sponsorizarea unei companii producătoare de articole de bucătărie de înaltă calitate, care ne-a umplut apartamentul cu tigăi din fontă, forme de copt în culori pastelate și mai multe ustensile de bucătărie decât ar putea să folosească vreodată două persoane. I s-a oferit o rubrică periodică într-un ziar local. Dar până atunci fuseserăm doar noi două, uitându-ne prin reviste gratuite în căutarea celor mai noi locuri de vizitat.

Cred că se pot spune multe lucruri despre relația dintre doi oameni numai observându-i cum iau masa împreună la restaurant. Mie și lui Marnie ne plăcea grozav să privim cuplurile care intrau ținându-se de mână; grupurile de bărbați în costume impecabile, care deveneau din ce în ce mai zgomotoase, acaparând toată atenția; aventurile clandestine; cinele aniversare; primele întâlniri. Ne plăcea să citim sala, să ghicim trecutul și să prezicem viitorul celorlalți clienți, spunând povestea vieții lor în speranța să fie adevărată.

Dacă ai fi fost unul dintre clienți, la o altă masă, și ai fi jucat același joc, urmărindu-ne pe noi, ai fi văzut două tinere, una înaltă și frumoasă, cealaltă măruntă și cu pielea mai închisă la culoare, care se simțeau perfect una în compania celeilalte. Poate chiar ți-ai fi dat seama că ne leagă o prietenie cu ramuri puternice și rădăcini adânci. Ai fi văzut-o pe Marnie care, fără să se gândească, fără să ceară voie, fără să trebuiască s-o facă, întindea mâna să ia roșiile din farfuria mea. M-ai fi văzut pe mine, la rândul meu, furând rondelele de cornișon sau feliile de castravete din a ei.

Dar eu și Marnie nu mai mâncăm doar noi de trei ani, de când ea s-a mutat cu Charles. Acum nu mai suntem niciodată atât de relaxate cum eram atunci. Lumile noastre nu se mai împletesc. Acum eu sunt doar un oaspete ocazional în povestea vieții ei. Prietenia dintre noi nu mai este ceva

independent, al nostru, ci o excrescență, o protuberanță într-o altă iubire care ocupă tot spațiul.

Nu credeam atunci – și nici acum nu cred – că iubirea dintre Marnie și Charles a fost mai mare decât a noastră. Și totuși am înțeles instinctiv că relația noastră se va supune, va trebui să se supună iubirii lor – o dragoste romantică. Și totuși relația noastră – o iubire care a înflorit în timp ce ne plimbam una lângă alta pe holurile școlii, în autocarele care ne purtau spre destinațiile excursiilor de o zi, în nopțile când dormeam împreună – merita mai mult să petrecem o viață împreună.

În fiecare vineri, în jurul orei unsprezece seara, când plecam din apartamentul lor, trebuia să-mi iau rămas-bun de la o iubire care mă formase, mă definise, mă conturase. Mi se părea atât de crud să fiu parte din ea și totodată în afara ei.

Un adevăr pe care îl știam atunci – și pe care nici acum nu pot să-l înțeleg prea bine – este că eu am provocat această situație, ceea ce este cu atât mai crud. Eu am fost singura vinovată pentru primul membru amputat, pentru primul os frânt, pentru prima amintire pierdută.

Capitolul 3

La trei luni după ce l-am cunoscut pe Jonathan, m-am mutat în căsuța lui din Islington. Eram tineri, da, dar eram îndrăgostiți unul de altul până peste urechi. A fost neașteptat de ușor, cum rareori se întâmplă cu o relație nouă. Era vesel și palpitant, așa cum n-am văzut prea des în viața mea simplă. Îmi plăcuse să locuiesc cu Marnie, fusesem fericită, și totuși am început să tânjesc după ceva mai mult, ceva diferit.

Îmi petrecusem aproape toată copilăria într-o familie care din afară părea iubitoare, dar care a eșuat constant în a se ridica la nivelul aparențelor. Părinții mei erau căsătoriți de douăzeci și cinci de ani când au divorțat. Ar fi trebuit să se despartă mult mai devreme, pentru că certurile și scandalurile dintre ei făceau ca viața noastră de familie să fie aproape insuportabilă.

Pe scurt, tatăl meu era un afemeiat. Avea o relație de douăzeci de ani cu secretara lui, dar au mai fost și alte femei care au trecut prin patul lui în timpul căsătoriei. Sora mea era cu patru ani mai mică decât mine, așa că am făcut tot ce-am putut ca s-o protejez de țipete și de atmosfera tensionată. O scoteam la plimbare, dădeam muzica mai tare și mereu îi distrăgeam atenția cu promisiunea că-i arăt ceva interesant în altă parte. Dar asta este o poveste diferită pe care o las pentru altă dată. Ce vreau să spun este că eu, poate mai mult decât alții, eram mai sensibilă la idealul unei iubiri romantice. Da, o adoram pe Marnie. Dar această nouă iubire mă devora cu totul.

Jonathan și cu mine ne-am cunoscut pe Oxford Street când amândoi aveam douăzeci și doi de ani. Era șase după-amiaza și ne îndreptam spre casele noastre care se aflau în direcții opuse ale orașului. Porțile stației de metrou erau închise, cum se întâmplă deseori când peroanele sunt supraaglomerate. Cerul se întunecase, ploaia amenința să cadă, și nori grei, cenușii, treceau repede pe deasupra capetelor noastre.

Fără să ne cunoaștem, eu și Jonathan eram prinși în marea de oameni care aștepta să intre la metrou. Ai fi zis că mulțimea era o ființă cu voință proprie, cu dorința nestăpânită de a fi în altă parte emanând din noi toți ca dintr-unul singur. Simțeam alte corpuri invadând spațiul meu personal, brațe strivindu-se de ale mele, coapse lipite de coapsa mea într-un mod mult prea intim, pieptul cuiva împingându-se peste capul meu. Eram atât de

înghesuiți unii într-alții, încât nu vedeam mai departe de spatele bărbatului aflat înaintea mea.

Până la urmă, s-a auzit un zăngănit metalic undeva în față și porțile s-au deschis din interior. Mulțimea a început să vibreze, pregătindu-se de înaintare. Bărbatul din fața mea – cel care îmi bloca vederea – a avansat, și, când eu am pășit în spațiul gol lăsat de el, s-a dat iar înapoi. S-a ciocnit de mine și eu am dat peste persoana din spatele meu. De-o parte și de alta, mulțimea înainta încet, dar sigur, în timp ce noi, în centru, produceam în jur o undă ce se deplasa în direcția greșită.

— Ce drac…? am spus, luptându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Vedeți că… a zis el și s-a întors către mine.

În clipa aceea, am știut. Așa cum am știut și cu Marnie. Imediat mi-am dat seama. Știu, sună atât de prostesc, atât de naiv. Am auzit critica asta de sute de ori: când m-am mutat cu el, când am acceptat să mă căsătoresc cu el, chiar și în ajunul nunții noastre. Tot ce-am putut să răspund atunci și tot ce pot să-ți spun acum este că sper ca într-o bună zi să înțelegi și tu că e posibil.

Cu Marnie a fost altfel. Amândouă căutam pe cineva. Ne așteptau șapte ani în acea școală și niciuna dintre noi nu voia să treacă singură prin asta. Bucuria pe care am simțit-o când ne-am găsit una pe alta a fost amplificată de un imens sentiment de ușurare.

În timp ce cu Jonathan… nu știu. Nu m-am simțit niciodată genul de femeie care s-ar îndrăgosti în felul acesta. Nu am avut o dorință ce trebuia împlinită, un spațiu gol ce trebuia umplut. Doar l-am văzut și am știut instinctiv că trebuia să-l cunosc mai bine. Aș putea să-ți descriu acel sentiment în cuvinte care de-a lungul deceniilor au devenit sinonime cu marea iubire, dar aceste platitudini n-au fost niciodată valabile în cazul meu. Nu mi-a fugit pământul de sub picioare. Dimpotrivă, m-am simțit mai sigură și mai fermă

ca niciodată. Fără să-mi tremure mâinile, să-mi tresară inima, să roșesc. Fără fluturi în stomac. Am simțit doar că el era pentru mine acel acasă de care avusesem mereu nevoie, dar pe care nu l-am avut niciodată.

— Tu… am spus, îndreptându-mi gulerul hainei.

Avea ochii verzi-oliv și, când s-a uitat la mine derutat, am simțit dorința deplasată de a-i pune palma pe obraz.

— Dar…

— Fularul meu, a spus el, arătând în jos. Stai pe fularul meu.

— Eu n-am…

M-am uitat în jos. Călcam pe franjurile fularului său bleumarin.

— Oh, am spus, dându-mă repede la o parte. Îmi pare rău.

— Avansați dracului odată, s-a auzit o voce din spatele nostru, puternică și brutală, vocea mulțimii.

— Da, bine, a spus el, întorcându-se. Scuze.

A înaintat târșâindu-și picioarele și eu în urma lui, zâmbind distrată, cu fața încă strivită între omoplații lui. Am stat așa, forțat împreună, cât am străbătut sala de bilete și am coborât pe scara rulantă spre peroane. La un moment dat, am început să vorbim. N-aș putea să-ți spun acum despre ce, dar, când a venit timpul să ne despărțim, el mergând spre nord, iar eu spre sud, ne ciorovăiam în legătură cu fularul și un bar despre care el spunea că nu există.

— Nu știi despre ce vorbești, am spus eu. Am fost acolo de zeci de ori. Aș putea să te duc acolo chiar acum.

— Du-mă, a răspuns el.

În jurul nostru oamenii se grăbeau, trecând pe lângă noi ca doi curenți, de-o parte și de alta, răspândindu-se înspre peroane.

— Poftim? am întrebat eu.

— Hai să mergem, a zis el.

Barul exista, așa cum spusesem eu: un refugiu tradițional, cu aspect aproape medieval, cu pereții lambrisați, cu tavanul jos și un foc în șemineu. Se chema Windsor Castle – așa se cheamă și astăzi –, dar n-am mai fost pe-acolo de ani întregi. E la zece minute de Oxford Circus, ascuns pe o străduță îngustă și pietruită, o invitație bine-venită spre o versiune mai veche a orașului care exista cu mult timp înaintea turnurilor înalte ale magazinelor și cafenelelor aflate la fiecare o sută de metri.

Am stat acolo ore în șir, până când proprietara a luat ultimele comenzi, apoi ne-am plimbat înapoi spre sala de bilete, acum aproape goală, și ne-am despărțit cu sărutări – ceea ce nu era genul meu – și promisiunea că ne vom mai vedea. Am simțit că se schimbă ceva înăuntrul meu când el și-a retras mâinile de pe șoldurile mele. În timp ce îl priveam îndepărtându-se, cu paltonul lui verde-închis fluturând la poale, am simțit că deja îl iubeam.

Iubirea aceasta este temelia pe care aș fi clădit – aș fi putut clădi – o viață nouă. Există o versiune a acestei lumi în care Jonathan și cu mine suntem încă împreună, încă îndrăgostiți la nebunie unul de altul. Ne-am promis unul altuia o dragoste eternă, o viață în care prețuiam bucuria și o legătură care nu se va clătina nicio clipă. Uneori nu-mi vine să cred că nu am reușit să realizăm ceva ce altă dată părea atât de sigur.

Exact un an mai târziu, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el – exact în același bar. A îngenuncheat stângaci și mi-a spus că pregătise un discurs, îl învățase pe de rost, dar că nu-și mai amintea niciun cuvânt din ce voise să spună. Dar mă va iubi toată viața lui, asta mi-a promis, și spera că deocamdată era suficient.

M-am gândit că era mai mult decât suficient pentru mine.

În toamnă, ne-am căsătorit la oficiul stării civile. N-am invitat pe nimeni și am sărbătorit cu cea mai scumpă șampanie care se găsea în magazinul de

băuturi din colț. Ne-am dus la Windsor Castle pentru un mic dejun de nuntă. Ni se părea normal ca aici să fie decorul tuturor evenimentelor importante din relația noastră. Am comandat la bar, având grijă să subliniez că *soțul meu* ar dori un burger. Barmanul a dat ochii peste cap, dar a zâmbit, ușor amuzat de această tânără mireasă în rochie bleu și mirele cu cravată verde. Desertul – negrese cu înghețată de vanilie – ne-a fost servit cu „Felicitări" scrise cu glazură de ciocolată pe marginea farfuriei.

Ne-am dus cu bagajele după noi la stația Waterloo și am luat trenul spre coasta de sud, unde urma să stăm într-o mică pensiune din Beer, un orășel de lângă mare. Am ajuns seara târziu și ne-am prezentat la recepție anunțând, așa cum doar niște proaspăt căsătoriți o pot face, că aveam o cameră rezervată pentru domnul și doamna Black.

— Pentru Jane? a întrebat doamna în vârstă de la recepție.

Era aproape ora zece seara și se vedea clar că voia să înțelegem deranjul creat.

— Da, am răspuns. Pentru Jane Black.

N-avea decât să zică ce voia, să facă ce dorea, nimic nu putea să-mi tulbure câtuși de puțin fericirea.

— La etaj, în capătul coridorului, pe dreapta.

Ne-a întins o cheie mică și aurie, prinsă cu un lanț subțire și auriu de o plăcuță groasă de lemn, pe care scria *patru.*

— Altceva mai doriți?

Noi am scuturat din cap că nu.

Jonathan a cărat bagajele la etaj, de-a lungul holului și până în camera noastră. Podeaua era din lemn închis la culoare și pătura de pe pat era brodată cu mici flori pastelate. Draperiile – de culoarea ruginii – fuseseră trase peste geam și o mică veioză cu abajur roz lumina discret într-un colț. O sticlă miniaturală de șampanie stătea într-o frapieră, pe un birou de modă veche, din lemn de

mahon. El a deschis-o, a turnat în două pahare și am ciocnit a doua oară pentru căsătoria noastră.

*

A doua zi dimineață ne-am trezit când soarele răsărea, presărând pe cuvertura noastră pete galbene și portocalii de lumină. Țin minte și acum căldura pieptului lui Jonathan pe spatele meu când el s-a arcuit spre mine, pielea moale a palmei lui lunecând ușor peste abdomenul meu, buzele lui pe omoplatul meu. Îmi amintesc senzația de a fi învăluită de el, de a mă simți în siguranță în îmbrățișarea lui, mâinile lui care m-au întors cu fața spre el, sărutările lui care deveneau tot mai apăsate atunci când dorea mai mult.

Abia mai târziu, când s-a auzit un ciocănit în ușă și o femeie ne-a adus, scuzându-se, prosoapele care ar fi trebuit să fie în baie, ne-am dat jos din pat și am făcut planuri pentru ziua aceea. Eu am tras draperiile și am privit marea. Se vedea ca o fâșie la orizont, mărginită de-o parte și de alta de stânci albe, cu vârful acoperit de verdeață. Era octombrie și totuși cerul era încă luminos, senin și blând.

Ne-am pus ghetele de drumeție și puloverele groase, de lână.

Am pornit pe aleea ce ducea spre plaja pietruită, spre mare, spre valurile care se rostogoleau, spărgându-se la mal.

— Pe aici! a strigat Jonathan, arătând în sus spre stânci. Cred c-ar trebui s-o luăm pe-aici.

Așa că am urcat pe stradă, mergând pe asfalt, pe lângă mașini parcate și ferestre acoperite de perdele, până am ajuns într-o zonă de acostament înverzită, cu un panou care afișa orarul și zilele nelucrătoare și un mic automat de bilete.

— Hai să mergem mai departe, a spus Jonathan, strecurându-se printre câteva autoutilitare parcate și luând-o pe iarbă.

Pe urmă am mers în tăcere, uneori ținându-ne de mână, alteori el în față și eu în spate, distrasă de

altceva, apoi grăbindu-mă să-l ajung din urmă.

El era întotdeauna foarte concentrat, în special în aer liber, mereu cu aparatul de fotografiat în mână, vrând să vadă ce era mai departe, după un colț, ce-ar putea să-l aștepte mai încolo. Pentru mine, era pur și simplu minunat să nu aud decât marea izbindu-se de stâncile de jos și țipătul pescărușilor de deasupra.

După vreo oră, ne-am apropiat de un alt sat de pe coastă: parcă mai mic decât Beer, dar cu o parcare, o clădire micuță care adăpostea câteva toalete publice și o cafenea cu un acoperiș de paie.

— O fi deschis? a spus Jonathan și, pentru că Jonathan era cu mine, era deschis.

A comandat o cană de cafea pentru el și un pahar cu suc rece de portocale pentru mine. Ne-am așezat afară pe băncile de picnic și am privit marea cât timp am așteptat sandvișurile cu costiță. Niște pescari se înghesuiau unul în altul pe mal, protejându-se reciproc de vânt. Îmi imaginam că discutau despre ultima lor captură, despre prețul codului, despre planurile lor pentru restul zilei.

După micul dejun, am rătăcit de-a lungul plajei, în timp ce valurile veneau la țărm și se retrăgeau, scurgându-se printre fisurile din fiecare piatră și pe lângă tălpile ghetelor noastre. Jonathan a observat o mică deschizătură printre tufele de la poalele falezei și a insistat să ne aventurăm într-acolo. Ne-am croit drum prin vegetația deasă, îndepărtându-ne de coastă și intrând într-o pădure, făcând zigzag printre tufele mărăcinoase și urzici, pe o potecă îngustă și noroioasă. Am urcat din ce în ce mai sus, dar tot mai rămâneau stânci înălțându-se deasupra noastră.

După zece, poate cincisprezece minute, am ajuns la o bifurcație. În stânga erau niște trepte săpate în pantă, în dreapta era o potecă îngustă, chiar pe marginea peretelui de stâncă.

— Să încercăm pe-aici, a spus Jonathan, arătând în sus, spre dreapta noastră.

— Nu cred, am răspuns eu.

Jonathan își petrecuse copilăria la țară. Crescuse înconjurat de fân și iarbă înaltă până la genunchi. Dar eu nu mă simțeam în largul meu într-o astfel de lume. Mă fermecau priveliștile, sunetele și spațiul nesfârșit, dar acolo mă simțeam ca o intrusă, stânjenită și deloc bine-venită.

— Pe aici îmi pare mai sigur, am spus, arătând spre stânga.

— Haide, a insistat el și a zâmbit. N-o să pățești nimic.

Am ezitat. Dar eram tentată, încurajată de încrederea lui în mine, de siguranța lui. Mi-a fost întotdeauna foarte greu să-l refuz, indiferent ce voia. Sincer? Aș fi făcut aproape orice mi-ar fi cerut.

Mi-am descleștat pumnii, mi-am întins degetele și am făcut un pas spre el, pe marginea îngustă care ieșea din stâncă.

Jonathan s-a dat înapoi – cu atâta agilitate și cu atâta ușurință, încât ai fi zis că era un acrobat în echilibru pe o sârmă.

— Așa, a spus el. Te descurci foarte bine.

Buza stâncii era îngustă, de nici treizeci de centimetri lățime. Era imposibil să stai cu ambele picioare unul lângă altul.

— Încă un pas, a zis el.

În acel moment, am avut o viziune cu viitorul nostru: el vorbind cu un copil, încurajându-l așa cum făcea cu mine. Amintirea aceasta, a unui lucru care încă nu se întâmplase, s-a cuibărit în mine și mi-a dat curaj.

— Ce mai aștepți? Mergi mai departe, a insistat el. Te țin eu.

Am ridicat piciorul stâng și l-am întins încet înainte, deasupra mării de dedesubt. În sfârșit, piciorul meu a găsit sprijin pe bordura de piatră și am suflat cu putere aerul din plămâni.

— Și-acum? am întrebat. Cum se face?

Mă răsucisem, cumva cu fața spre stâncă, cu pieptul lipit de ea, cu călcâiele ieșind în afară.

— Poți să mergi normal, a spus el. Sau să târșești picioarele. Încearcă să nu te gândești prea mult.

Am ridicat privirea spre Jonathan; se afla la doar câțiva pași în fața mea. Mi-a zâmbit și pielea fină din jurul ochilor i s-a încrețit, iar gropițele i s-au adâncit în obraji. Mâna îi era întinsă încurajator spre mine, verigheta de pe deget strălucea în soare. Cu cealaltă mână se ținea de o muchie de deasupra noastră și i se vedea puțin din șold acolo unde îi ieșise tricoul din pantaloni.

M-am aplecat spre el și atunci mi-a alunecat piciorul, îmi aduc aminte senzația de prăbușire în timp ce m-am lăsat cu toată greutatea pe-o parte. Îmi amintesc că am tras adânc aer în piept, degetele mi-au alunecat pe peretele de piatră și am intrat în panică. Apoi am simțit mâna lui în spatele meu împingându-mă ferm către peretele stâncos și mi-am zdrelit bărbia de suprafața tăioasă a pietrei.

— Totul e bine, a spus el. Nu s-a întâmplat nimic.

— Ba nu, am protestat eu. E periculos. N-ar trebui să fim aici.

Mă ustura fața și mă dureau genunchii din cauza impactului.

— Nu-i nimic, a spus Jonathan. Îți promit. N-o să pățești nimic.

Am scuturat vehement din cap.

— Bine, a zis el. Bine. Nu te enerva. Ia-o ușor pe-acolo.

M-am deplasat încet câțiva centimetri spre stânga mea și m-am întors pe traseul cu iarbă.

— Așa, a spus el. Ești bine?

Am dat din cap că da. Mi-am dus mâna la bărbie; credeam că sângerez, dar am văzut că n-aveam nimic pe degete.

— Bine, a zis Jonathan. Ne întâlnim sus.

Eu am dat din cap și el a început să urce repede.

Știu, am spus că l-aș fi urmat pe Jonathan oriunde și este adevărat. Dar cutezanța asta a lui nu se împăca deloc cu firea mea temătoare. Oricât aș fi încercat, orice aș fi făcut, frica învingea de cele mai multe ori. Am ales calea mai sigură și drumurile noastre s-au intersectat din nou peste câteva minute, în vârful stâncilor.

Dacă aș fi știut atunci că vom mai avea doar câteva luni împreună, aș fi găsit curajul de a petrece acele câteva minute cu el.

Privind în urmă, îmi dau seama că o tragică ironie s-a impregnat în fiecare fibră a relației mele cu Jonathan. Ne-am întâlnit într-un colțișor de oraș și locul acela a devenit o parte importantă a vieții noastre, a iubirii noastre, a existenței noastre. Și în final a fost și locul unde a luat sfârșit relația noastră. Eu și Jonathan ne-am îndrăgostit într-un colț al străzii Oxford și – asta a fost soarta – acolo a și murit.

Despre ziua aceea aș putea să-ți povestesc mult mai multe decât despre ziua când ne-am cunoscut. Săptămâni la rând, am revăzut neîntrerupt acel film sumbru, secvența care a dus la moartea lui. Uneori o fac și acum.

*

Jonathan participa pentru prima oară la Maratonul Londrei. Ne așteptam la ploaie, zloată și vânt puternic. Dar el era entuziasmat. Se antrena din toamnă; era obișnuit să alerge prin ploaie, așa că nu-și făcea griji.

În dimineața aceea, nu mai avea astâmpăr, se foia de colo colo și trăncănea întruna despre orice și nimic, într-o stare de nerăbdare molipsitoare. Eram un cuplu atât de obișnuit. De obicei, dimineața noastră era despre ceasul deșteptător, cafea, mic dejun, duș, căutatul cheilor de la casă și graba de a nu întârzia, despre ritmul uniform, calm și liniștit al vieții cotidiene.

Voiam să-i împărtășesc victoria, așa că m-am dus direct la bulevardul Mall. Am stat și am

așteptat lângă bariera metalică ore în șir, dar nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul. Atmosfera era electrizantă. Mulțimea din jurul meu exploda de emoție și agitație, strigătele de încurajare se auzeau de pretutindeni. Maratoniștii profesioniști au trecut primii – privindu-i, aveai impresia că totul era foarte ușor –, urmați la scurt timp de câțiva bărbați, apoi de câteva femei, apoi de un cuplu cu fețele lac de transpirație, îmbrăcați în costum de dinozaur.

Jonathan era hotărât să încheie cursa în mai puțin de trei ore și eu nu mă îndoiam că va reuși. După două ore și cincizeci și unu de minute, l-am văzut trecând pe lângă mine, iar trei minute mai târziu a ajuns la linia de sosire.

Eu n-am fost hărăzită să cunosc succesul. Întotdeauna am muncit din greu, dar niciodată n-am excelat. Întotdeauna am participat, dar niciodată n-am câștigat. Jonathan însă, da. Jonathan a câștigat. Își depășea chiar și propriile obiective îndrăznețe.

De aceea nu am fost deloc surprinsă când l-au anunțat ca fiind al milionulea alergător care a trecut linia de sosire de la primul Maraton al Londrei din 1981 și a fost intervievat de BBC News. Până atunci, stătuse în spatele camerei la evenimentele sportive, filmând pentru canalele de știri sau emisiunile sportive, dar în ziua aceea a fost atât de fermecător și de modest în răspunsurile pe care le-a dat. Mi-aduc aminte că m-am întrebat dacă n-ar trebui să aibă în vedere o carieră în fața camerei de filmat, și nu în spatele ei.

După interviu, ne-am îndreptat spre Windsor Castle să bem un pahar, doar unul, pentru a sărbători victoria.

Dar n-am mai ajuns.

Pe drumul de la stația de metrou de la Oxford Circus până la străduța îngustă și pietruită, un șofer beat a trecut în viteză pe trecerea de pietoni și a dat peste soțul meu.

Îmi amintesc că Jonathan zăcea întins pe spate, cu un genunchi răsucit aproape în unghi drept. Avea ochii închiși, arăta aproape senin, cu bărbia sprijinită comod pe piept. Purta încă șortul negru și tricoul galben, strâns pe corp. Rucsacul era la un metru sau doi mai încolo și din fermoarul întredeschis se vedea folia subțire de aluminiu pe care i-o dăduseră la sosire. Sticla lui de apă se rostogolea spre bordura trotuarului – părea că se scurge încet, ca smoala topită.

S-au adunat o mulțime de oameni, cicliști și pietoni; doar șoferul de taxi a rămas încremenit în mașina lui.

Și Jonathan era încremenit, ciudat de liniștit, prea rigid și totuși prea senin pentru a fi adormit. O baltă de sânge a început să se strângă sub obrazul lui și să i se întindă sub corp.

Îmi aduc aminte că a venit ambulanța cu sirena pornită și a oprit lângă noi. Imediat, sirena a amuțit; îmi amintesc absența bruscă a zgomotului care până atunci fusese asurzitor, dar luminile au continuat să se aprindă intermitent: roșu, albastru, roșu, albastru… Paramedicii au sărit din mașină, erau doi, amândoi îmbrăcați în verde, și au venit repede spre noi, strigând peste capota ambulanței. Totul se derula de două ori mai încet: femeia și-a pus mănușile albe, din latex, mai întâi la mâna dreaptă, apoi la mâna stângă, trăgând de fiecare vârf de deget. El avea o geantă care i se balansa pe umăr. Era și o polițistă cu cască, parcă o văd și-acum, gesticulând spre mulțime:

— Vă rog să vă dați un pas mai în spate. Vă rog să circulați acum, nu aveți ce vedea aici.

Paramedicii se agitau în jurul nostru. Au verificat pulsul lui Jonathan, l-au palpat, i-au tăiat tricoul, i-au examinat ochii cu o lanternă cu lumină albă, strălucitoare.

— Dacă puteți să… a spus femeia, iar eu m-am așezat pe vine mai încolo, ca să nu le stau în cale.

Întindeau brațele pe lângă mine și dungile reflectorizante de pe uniformele lor redirecționau lumina farurilor în ochii mei. Am clipit și mi-am dat seama că ochii îmi erau plini de lacrimi.

L-au tras pe o targă, o placă de plastic ciudată, l-au ridicat și l-au băgat în ambulanță. Am traversat încet străzile Londrei, îndreptându-ne spre sud, către spitalul St. George. Mașina poliției venea în urma noastră și polițista – tot cu cască – m-a apucat de braț când am coborât din ambulanță și a stat cu mine în sala de așteptare. Îmi spunea că trebuie să respir: să inspir pe gură timp de șase secunde, să-mi țin respirația șase secunde, apoi să expir timp de șase secunde. Pe urmă, ea a plecat și eu am rămas singură să aștept. Afară se întunecase când un doctor m-a chemat într-o cameră alăturată să-mi confirme ceea ce știam deja: că Jonathan murise.

S-a oferit să sune pe cineva ca să vină să mă ia, dar nici nu-mi amintesc dacă i-am răspuns. Am ieșit, am chemat un taxi și i-am recitat șoferului adresa apartamentului nostru din Vauxhall. Când am ajuns, am văzut trei tineri în șorturi și tricouri care stăteau la o masă de picnic în fața unui bar de pe malul râului, cu medaliile aurii de la maraton atârnate la gât. În acel moment, am simțit că îmi explodează un balon în piept și mi l-am imaginat pe Jonathan stând acolo cu ei, în șort și tricou, cu medalia lui, sărbătorind victoria. Am simțit în gât un gust amar, dar l-am înghițit, pentru că nu era momentul, nimic din toate astea nu era real, și nu-mi venea în minte ce trebuia să fac sau cum să fiu eu însămi în clipa aceea.

M-am așezat la intrarea în clădire și mi l-am imaginat ridicându-se în picioare, frecându-se la cot, trecându-și mâinile peste piept ca să se scuture de praful de pe asfalt. Mi l-am imaginat șocat și puțin furios, cu o mică tăietură sub ochiul drept, de la căzătură, dar altfel bine: mergând, vorbind, mișcându-se, trăind. Am închis ochii și i-am văzut

părul, cam prea lung, brațele încrucișate peste piept și bărbia ușor ascuțită, pistruii presărați pe nas după atâtea după-amiezi în care alergase prin soare.

Mi-a venit să vărs pentru că scena nu era reală – nu avea nicio tăietură sub ochi, nici părul prea lung, nici pistrui, nici ore de alergări –, pentru că nu aveam să-l mai văd niciodată. Nimeni n-avea să-l mai vadă vreodată, iar asta era prea mult, prea imposibil pentru a fi adevărat.

Capitolul 4

Pentru o vreme, am câștigat. Și o spun în sensul cel mai pur al cuvântului. Dacă viața este o competiție, ceva ce poți pierde – și sunt convinsă de asta –, înseamnă că este și ceva ce poți câștiga.

Marnie ieșea la întâlniri cu tot felul de bărbați nepotriviți, care beau prea mult, fumau iarbă în locurile de joacă pentru copii în weekend sau trăgeau pe nas cocaină de pe rezervoarele de toaletă, pe când eu mă îndrăgosteam de un bărbat minunat. În timp ce prietenele ei de la facultate își petreceau serile de vineri în cluburi oribile, cu muzică prea zgomotoasă, cu lămpi de neon și podele lipicioase, eu îmi făceam planuri pentru luna de miere. În timp ce ele deveneau din ce în ce mai disperate, plângându-se de eșecul unor relații fără viitor, înecându-și amarul în gin și consolându-se cu mâncare comandată la pachet, eu eram căsătorită. Aveam un soț. Și – mai mult decât atât – îl iubeam cu adevărat. Ele se certau pe dormitoarele prea mici, pe cine plătește facturile și cine a vărsat laptele, din cauza scurgerilor înfundate cu păr pubian, a dușurilor care dădeau pe-afară, a grămezilor de vase murdare din chiuvetă. În timp ce eu locuiam într-o căsuță minunată, cu tavane înalte și ferestre largi. Aveam

eșantioane de culori ca să aleg cum să vopsesc pereții și tablouri înrămate, rezemate de șemineu, care abia așteptau să fie atârnate.

Marnie își dăduse demisia de la serviciu. Alte fete erau disponibilizate sau uneori concediate, se plângeau de șefii lor și de sarcinile ingrate pe care trebuiau să le îndeplinească zi de zi: să le pregătească la timp cafeaua, să cheme taxiuri și să comande topuri de hârtie pentru imprimantă. Eu eram promovată. Începusem pe un post administrativ la un retailer online – vindeau de toate: cărți, jucării, electronice – și îmi propuseseră să intru într-o echipă nouă care se ocupa de mobilă. Aveam o meserie care îmi plăcea și credeam că era de viitor, într-o companie în plină expansiune.

Eram mai bună decât toate celelalte. Eram mai fericită decât toate celelalte.

Îmi plăcea că eram prima care găsise marea dragoste. Mă simt jenată să spun asta acum, pentru că sună atât de stupid, de copilăresc, dar ăsta este adevărul și am promis să-ți spun adevărul.

Marnie a fost prima dintre noi două care și-a găsit un iubit. Aveam treisprezece ani și Richard era cu un an mai mare. Părinții lui erau divorțați, iar el locuia cu maică-sa. Avea părul roșu-aprins și obrajii plini de pistrui. El și Marnie s-au dus la cinema și, pe la jumătatea filmului, degetele lor s-au atins în cutia cu pop-corn. Pe urmă, s-au ținut de mână până la sfârșitul filmului. La a doua întâlnire, ea s-a dus la el acasă, iar mama lui le-a gătit crochete de pui. Dar, a doua zi, Richard s-a despărțit de Marnie. Ajunsese la concluzia că avea sentimente pentru o altă fată din anul nostru – cred că o chema Jessica –, al cărei păr era roșu ca al lui și, prin urmare, era mult mai compatibilă.

Eram hotărâtă să-mi găsesc și eu un iubit, așa că, în timp ce Marnie suferea de inimă frântă, am negociat o întâlnire cu un băiat pe care îl chema Tim. Noi nu ne-am dus la cinema, ci la o plimbare,

și el mi-a cumpărat înghețată, iar eu eram foarte sigură că îmi găsisem sufletul pereche. La asta a contribuit și faptul că el era, de departe, mult mai atrăgător decât ceilalți băieți cu care ieșiseră colegele mele de clasă. Mulțumită lui Tim, popularitatea mea a atins cote fantastice și brusc am devenit cea la care alerga toată lumea pentru rezolvarea problemelor sentimentale. Din păcate, eu nu am avut un impact la fel de pozitiv asupra reputației lui, așa că el a renunțat după o săptămână și jumătate.

Eu și Marnie am jelit împreună, hotărâte să nu ne mai îndrăgostim niciodată și să devenim lesbiene. Ceea ce, în sine, e destul de ciudat, nu crezi? Chiar și atunci eram foarte conștiente că o simplă prietenie nu va fi de ajuns în viața de adult. Încă din primii ani de adolescență, înțeleseserăm că dragostea romantică va fi întotdeauna cea mai importantă.

N-aș putea să-ți spun când anume s-a schimbat totul. Ani la rând – peste zece ani – am fost epicentrul vieții uneia pentru cealaltă. Ne povesteam totul, inclusiv când venea vorba de băieți, apoi de bărbați, de întâlniri, apoi de sex, de relații, apoi de iubire. Și totuși, la un moment dat, între noi s-a căscat o prăpastie și viața noastră sentimentală a devenit ceva ce exista în afara prieteniei noastre. Era ceva despre care discutam în treacăt, limitându-ne la lucrurile importante și noutăți, nu trăind-o împreună.

Presupun că și de data asta a fost vina mea. Dacă i-am povestit cum a fost când m-am îndrăgostit de Jonathan? Dacă i-am povestit cum a fost prima noastră noapte? Nu cred că am făcut-o.

În schimb, am abandonat-o. Mă dusesem să-l văd pe Jonathan după serviciu, iar el gătise pentru mine și se plânsese de cât spațiu liber avea în apartament, de rafturile goale, sertarele pe jumătate pline, întrebându-mă dacă nu vreau să le umplu eu. Promisiunea de a locui într-o casă

împreună cu el a fost pur și simplu prea ispititoare pentru a-i rezista.

— Mă mut, i-am spus lui Marnie când m-am întors în seara aceea.

— Ah, da? a răspuns ea absentă.

Stătea pe canapeaua noastră alb cu albastru, cu picioarele în papuci sprijinite pe măsuța de cafea, bătând cu degetele în tastele noului ei laptop. În serile din urmă, înregistrase primul ei videoclip: rețeta de spaghete carbonara, mâncarea mea preferată.

— Dar e imposibil, a spus ea. Eu cum…?

Și-a luat telefonul mobil și a început să apese furioasă cu degetele mari pe ecran.

— Cu Jonathan, am zis eu.

— De când?

— De mâine.

A ridicat privirea spre mine.

— Ce?

I se încreți fruntea de nedumerire.

— De mâine? Dar abia l-ai cunoscut.

— S-au făcut trei luni, am replicat eu.

— Dar asta nu-i nimic!

Am ridicat din umeri.

— Pentru mine e ceva.

— Oh, a spus Marnie încet. Ești sigură?

A închis laptopul.

— Neapărat de mâine? a continuat ea.

Am dat din cap că da.

Ar fi simplu să privesc înapoi acum și să mă acuz pentru faptul că m-am grăbit să mă mut, că am fost prea entuziasmată, dar adevărul este că nu aș schimba nimic.

Marnie m-a ajutat să-mi împachetez lucrurile și mi-a dat un set de cuțite ascuțite, o tavă de ceramică mare cât un cazan și un serviciu de masă roșu.

— Pentru că va trebui să înveți să gătești, a spus ea. Nu puteți să vă hrăniți numai cu fasole și pâine prăjită.

— O să mă întorc la ora mesei, am glumit eu.

— M-aș bucura. N-o să mai am pentru cine să gătesc după ce pleci tu.

M-am întrebat atunci dacă doar mi-a făcut mie pe plac, dacă a crezut că mă voi întoarce în două săptămâni. Dar acum nu știu dacă a fost așa. Cred că a înțeles că era o nouă etapă în viața mea, un nou început.

O priveam cum ambala în hârtie de ziar un set de boluri roșii pentru gătit, din ceramică, pe care știam că nu le voi folosi niciodată. Le-a așezat deoparte și a oftat.

— Ești sigură de ce faci? m-a întrebat. Tu știi bine că mi se pare un tip minunat și, crede-mă, te întreb asta pentru tine, nu pentru mine, dar se întâmplă prea repede. Ești sigură, *absolut* sigură?

— Sunt sigură.

Și eram.

— O să-mi fie dor de tine, a spus ea.

— Știu, am răspuns. Și mie o să-mi fie dor de tine.

Am simțit un nod de lacrimi în gât când mă gândeam la toate lucrurile de care avea să-mi fie dor: șosetele ei viu colorate care se uscau pe calorifer, mâncarea acoperită cu folie alimentară care mă aștepta în frigider, figurile zâmbitoare desenate pe oglinda aburită din baie. Mi-am înghițit lacrimile și am zâmbit, iar ea mi-a luat mâinile într-ale ei și mi le-a strâns tare.

În primele săptămâni, am fost înnebunită pentru că încercam să mă ocup de amândoi. Nu voiam ca Marnie să aibă impresia că o iubeam mai puțin – pentru că nu era așa –, dar totodată îmi doream cu orice preț ca Jonathan să știe că îi aparțineam în întregime. Când bunica lui Marnie a murit câteva săptămâni mai târziu, ea mi-a telefonat plângând în toiul nopții. M-am îmbrăcat și am coborât buimacă în stradă, am urcat într-un taxi și am ajuns la fostul nostru apartament în mai puțin de o jumătate de oră. Cred că, după asta, ea a înțeles că nu trebuia

decât să mă cheme și eu voi fi întotdeauna acolo, la fel ca înainte.

Marnie și Jonathan au devenit prieteni buni. Când era mică, pe ea n-o învățase nimeni să meargă cu bicicleta și el s-a oferit să-i arate. I-a dat o bicicletă mai veche de-ale lui, iar ei i s-a părut grozav că era un model pentru bărbați. La rândul ei, ea l-a învățat să gătească paste carbonara. I-a explicat că încercase să mă învețe și pe mine, dar fusesem o cauză pierdută, așa că mai bine îi împărtășea lui secretele ei culinare.

Funcționam perfect în trei. Jonathan avea atâtea hobby-uri – mersul cu bicicleta, excursiile cu cortul, urcatul pe munte –, iar eu o aveam doar pe Marnie. Așa că, atunci când el petrecea weekendul la țară, într-un cort scuturat de vânt, cu păianjeni în sacul de dormit, cu încălțările ude de ploaie, eu stăteam în fostul nostru apartament, unde era cald și bine, cu prietena mea cea mai bună. Acei câțiva ani au fost cei mai frumoși din viața mea. Mă bucuram atât de mult să văd că eram demnă – și capabilă – de două mari iubiri în viața mea.

Când a murit Jonathan, am crezut că prietenia cu Marnie va redeveni ce fusese înainte. Nu s-a întâmplat așa. Nu știu dacă din cauza absenței lui, dar toate în viața mea mi se păreau mai deșarte.

Îmi lipseau atâtea lucruri pe care le făceam când eram cu el. Timp de peste doi ani nu văzusem niciun nor; fusesem mereu orbită de senin. Chiar și cele mai stupide lucruri mă umpleau de bucurie: copilașii care mergeau încet, câinii care lătrau în parc, lumina lunii strecurându-se prin jaluzele noaptea târziu. Mă gândeam că ochii lui erau verzi-oliv. După moartea lui, măslinele verzi nu mi s-au mai părut la fel de frumoase. Un simplu râs îmi cere un efort imens. Zâmbetele mele sunt abia schițate. Durerea îmi pare eternă. Abilitatea de a discerne binele și răul din această lume și de a găsi un echilibru între ele mi-a dispărut de tot. Mi-am pierdut reperele.

Am crezut că mă voi regăsi alături de Marnie. Am crezut că voi putea să o iau de la început. Însă lucrurile se schimbaseră în timp ce eu priveam în altă parte.

Capitolul 5

Eu și Stanley am rămas tăcuți în timp ce liftul cobora spre holul de la intrare. Am tăcut când am ieșit pe ușa clădirii în care locuiau Marnie și Charles. Am tăcut în timp ce mergeam pe aleea pietruită ce ducea spre trotuar. Stăteam unul lângă altul și totuși mă simțeam îngrozitor de singură.

— A fost o seară plăcută, nu? a spus Stanley într-un târziu.

Și-a închis toți nasturii hainei și și-a ridicat gulerul peste urechi.

— Tu te-ai simțit bine?

Mi-am înfășurat eșarfa la gât a doua oară. Eram în septembrie și mereu am impresia că în septembrie e încă vară, dar nu-i așa. Aerul este întotdeauna puțin mai rece și mai pătrunzător, deși serile sunt frumoase.

— Ce părere ai despre Charles? l-am întrebat eu în loc să-i răspund.

Charles ne delectase la masă povestind cum a întâlnit-o prima oară pe Marnie într-un bar din oraș. Le trimisese ei și colegelor ei o sticlă de șampanie, apoi încă una și încă una, până când, în cele din urmă, ea a acceptat să se mute la masa lui. El credea că gestul acesta reflecta puterea dragostei lui. Ea credea că demonstra șarmul și hotărârea lui. După mine, era un gest care îl făcuse să pară disperat.

— Un tip de treabă, nu crezi? a răspuns Stanley, întorcându-se spre mine și zâmbind. Chiar foarte de treabă.

Nu m-am uitat la el; priveam drept înainte, în lungul străzii. Am sperat mereu că, într-o bună zi, când voi pune întrebarea aceasta, cineva se va

întoarce spre mine, va zâmbi și va răspunde: „Un mare labagiu, nu crezi?”

Pentru că ăsta era adevărul despre omul pe care îl știam eu. Era pur și simplu insuportabil.

„Chiar crezi asta, Jane?”, îmi spunea Charles de câte ori exprimam o opinie care o contrazicea cât de puțin pe a lui. „Pentru că eu cred că aici suntem pe aceeași lungime de undă”, continuă el, „și ce-ai vrut tu să spui a fost…”

Apoi se lansa într-un discurs despre criza locuințelor, lipsa de personal din spitale, taxele succesorale, de parcă el era o autoritate în domeniu. Mai târziu, când aproape că depășiserăm subiectul și discuția era aproape uitată, concluziona: „Mă bucur foarte mult că suntem de acord în privința asta, Jane”. Chiar dacă părerea mea nu se schimbase deloc, ci doar fusesem redusă la tăcere de debitul lui verbal, de atitudinea lui, de încrederea lui arogantă.

Bătea repede de două ori în buza paharului de vin atunci când dorea să-i fie umplut, dar numai când sticla era în partea mea de masă, de parcă eu nu meritam să mi se adreseze prin cuvinte. Uneori îmi lua mâna, îmi răsfira degetele și îmi zicea: „Zău, ar trebui să nu-ți mai rozi unghiile, Jane”.

Mai târziu, spre sfârșitul serii, când toți aveau ochii roșii de băutură și împăienjeniți de oboseală, făcea niște aluzii vulgare – adresându-se întotdeauna celui de lângă mine, dar întotdeauna vizându-mă pe mine –, ceva de genul: „E timpul s-o duci pe Jane acasă, nu zici?” Apoi făcea cu ochiul și zicea: „Dacă înțelegi ce vreau să spun. Înțelegi ce vreau să spun, nu?” Înțelegeam cu toții, așa că zâmbeam sau râdeam. Și totuși, de fiecare dată, mi se punea un nod în stomac. Pentru că nu mă mai culcasem cu nimeni de trei ani, de când murise Jonathan, și simplul gând că m-ar atinge mâinile altui bărbat făcea să se încrețească pielea pe mine.

Înțelegi, versiunea lui Charles care vorbea cu toți ceilalți, îi încânta, râdea la glumele lor? Era doar o deghizare, un costum pe care îl purta pentru a ascunde adevărul. Și păcălea pe toată lumea: pe bărbați, mai ales, dar și pe majoritatea femeilor, care îl găseau frumos, relaxat și charismatic.

— Așadar, a spus Stanley când am ajuns în stația de autobuz.

M-am îndepărtat de el, prefăcându-mă că citesc programul de circulație al autobuzelor afișat pe stâlpul de ciment.

— Așadar, a repetat el. Ce facem?

M-am uitat ostentativ la ceas – îl primisem cadou de la Marnie – și tot n-am zis nimic.

— Probabil că suntem mai aproape de tine, nu? a insistat el.

— Crezi? am răspuns eu.

Mi-am plimbat degetul pe tabelul orar, cu cifre negre tipărite pe hârtie albă, prins între două folii de plastic. Am încercat să par relaxată și naturală, ca și cum era un gest pe care oamenii îl făceau adesea și nu un obicei mai vechi, dintr-un deceniu anterior.

— Eu așa cred, a spus el. Nu cu mult, dar puțin mai aproape de casa ta.

Am continuat să mă prefac că citesc.

I-am auzit pașii pe dalele de beton, greutatea lui apropiindu-se. Respirația lui se auzea tare în spatele meu, precipitată și duhnind a băutură, iar eu știam că urma să mă atingă.

— Jane?

A mai făcut un pas până a ajuns chiar în spatele meu, apoi m-a cuprins cu brațele de mijloc. M-a sărutat pe ceafă: un sărut umed și zgomotos. Eu am devenit rigidă, proptindu-mă bine pe călcâie, ținându-mi respirația și încercând să nu tresar. El m-a strâns în brațe – nu foarte tare –, dar mie tot mi s-a părut că tot corpul îmi era strangulat, că mă sufocam.

— Cum…? a spus, apoi și-a dres glasul. Mergem la tine?

Palma lui dreaptă mă mângâia pe abdomen de sus în jos și cu fiecare mișcare urca tot mai sus, până când i-am simțit degetele atingându-mi armătura sutienului, apoi au ajuns la materialul moale de deasupra.

— Jane, noi doi… mi-a suflat el în ureche, morfolind cuvintele, calde și umede.

— Stanley…

M-am îndepărtat brusc de el, de stâlpul de beton.

— Stanley, mă tem că nu există „noi doi”.

— Oh, a răspuns el, ușor ofensat, dar mai degrabă nedumerit. Dar eu…

— Nu e vina ta.

Stanley a clătinat din cap cu un aer solemn.

— E din cauza răposatului tău soț?

Era din nou sigur pe el, sigur că găsise răspunsul la o întrebare nerostită, sigur că știa și leacul pentru această rană.

— Marnie zicea că…

Probabil că îl avertizase să fie delicat, să aibă grijă cum se poartă.

— Nu, Stanley. N-are nicio legătură cu Jonathan. (Ceea ce era adevărat.) Și n-are legătură cu tine. (Și asta era adevărat, cred.) E vorba doar de mine.

Un autobuz roșu cu două etaje a apărut de după colțul străzii, luminând cu farurile cerul nopții. De această dată, venea la timp.

— Crezi că ceea ce simți tu poate este…

— A fost foarte frumos, l-am întrerupt eu, deși nu știu de ce m-am deranjat să spun asta, pentru că se vedea foarte clar că nu era adevărat, nici măcar pe departe. Și poți să păstrezi legătura cu Charles dacă îți face plăcere. Însă cred c-ar trebui să ne oprim aici. Mă refer la noi doi. Îmi pare rău, am adăugat. La revedere.

Am întins mâna stângă și autobuzul a încetinit, oprind lângă mine. Am urcat și, în timp ce ușile se închideau în urma mea, i-am făcut lui Stanley cu mâna. Un gest de un entuziasm inutil. A rămas acolo, încruntându-se, când autobuzul a demarat.

După moartea lui Jonathan, am ieșit cu mult prea mulți bărbați. La început, timp de peste un an, nu am mai vorbit cu niciun alt bărbat. Apoi toți apropiații mei au început să se frământe, să se îngrijoreze că prea eram copleșită de durere, iar mie mi s-a părut important să-i liniștesc, arătându-le că totuși participam activ la propria-mi viață. Pentru că – și ăsta este încă un lucru pe care îl aflăm cu toții până la urmă – se știe că o femeie singură, care nici măcar nu caută dragostea, este neapărat nefericită.

Asta e o glumă. Ai putea să zâmbești.

Adevărul este că eu nu căutam o altă iubire; n-aveam nici cea mai mică speranță că voi găsi o altă mare iubire în viața mea care, de altfel, redevenise banală. Îl avusesem pe Jonathan și nu puteam să-mi imaginez că o altă iubire se va apropia vreodată de ceea ce trăisem alături de el. Dar o aveam pe Marnie. Iar ei îi plăcea să-și imagineze că eu continuam să caut, că rămâneam optimistă, că mai credeam în bunătatea lumii.

Și totuși eu nu ieșeam niciodată prea mult timp cu un bărbat, de aici și plecarea mea rapidă. Pe de o parte, pentru că toți – și ăsta este adevărul: absolut toți – mi se păreau cumplit de îngâmfați și absolut insuportabili.

Și pentru că o părticică din mine se temea că ei ar ajunge să mă iubească.

Ți se pare o aroganță din partea mea? Nu așa am vrut să sune. Înainte de Jonathan, nu-mi imaginam că un bărbat ar putea avea astfel de sentimente pentru mine. Nu-mi venea să cred că un bărbat ar putea iubi o persoană atât de tristă și de nesigură pe ea. Dar Jonathan a găsit la mine lucruri care să-i placă, lucruri pe care să le iubească. Admira firea

mea competitivă. Era impresionat că nu pierdusem niciodată un quiz într-un pub. I se părea grozav că ajungeam întotdeauna devreme la o întâlnire. Era uimit că puteam să citesc un roman într-o singură zi. Îi plăcea că eram meticuloasă, perfecționistă, că voiam să atârn singură tablourile pe pereți. Și, până la urmă, am început și eu să apreciez aceste lucruri la mine.

Nu voiam ca bărbații să se îndrăgostească de mine, pentru că știam că eu nu voi putea niciodată să mă îndrăgostesc de ei. Și mai știam – cum știu și-acum – că respingerea este ca o bășică sub piele, o mică rană care se poate inflama, transformându-se în ceva mult mai grav.

Este o exagerare?

Nu cred.

Dar nu e momentul să discutăm.

Aș vrea să-ți spun că va fi o poveste ușor de ascultat, dar nu cred nicio clipă că va fi așa. Va fi vorba despre multă moarte în această seară. Aș vrea să fi fost altfel, dar ți-am promis să spun adevărul și, în sfârșit, este o promisiune pe care mi-o pot ține.

Nici acum nu știu exact când a început povestea asta – și habar n-am unde se va termina. Dar cum să încep?

Acum câțiva ani, Marnie și Charles locuiau împreună în apartamentul lor, iar eu ieșeam cu bărbați cu care nu eram măritată și viața mea de familie era complicată, dar mă descurcam. Acesta este contextul în care a început povestea. Este povestea morții lui.

Capitolul 6

În preajma vârstei de treizeci de ani, majoritatea femeilor preferă varietatea, spontaneitatea, ocazia de a cunoaște oameni noi și de a face lucruri noi.

Eu n-am fost niciodată așa. Eu am rămas mereu fata de unsprezece ani care se ascundea pe un coridor al școlii, așteptându-se să fie respinsă. Eu niciodată n-am căutat la modul serios relații de prietenie, așa că m-am ales cu foarte puțini prieteni.

Pentru că, vezi tu, eu aveam deja o prietenă. Și nimeni dintre ceilalți nu se compara cu ea: nici blondele drăguțe în pantaloni scurți de denim din care li se vedeau fesele, nici băieții în blugi lăsați și hanorace cu glugă, care se adunau să fumeze iarbă, nici vedetele sportive în trening și adidași, nici tocilarele cu ochelari și bluzițe, nici băieții eleganți, în pantaloni chino și jachete. N-aveam nevoie de ei și nu încercam să mă apropii de ei.

Știam ce-mi place mie. Îmi plăceau rutina și repetiția, îmi plac și acum.

Așa că, în dimineața în care l-am scos pe Stanley din viața mea, m-am dus s-o văd pe mama. Locuia într-un cămin de bătrâni în suburbii și întotdeauna făceam cel puțin o oră până acolo. Și, pentru că îmi plăcea să ajung înainte de nouă, astfel încât să fiu deja acolo la începutul programului de vizitare, îmi puneam ceasul să sune înainte să mă culc și plecam de-acasă devreme ca să prind unul dintre primele trenuri ale zilei.

În vagoane era întotdeauna liniște sâmbăta dimineața. Nu era multă lume, uneori vreun bărbat în costum, mahmur după o seară de vineri care se prelungise în mod neașteptat până sâmbătă dimineața. Alteori o femeie cu un cărucior, o mămică tânără care încerca să facă față orelor de trezire și de somn ale nou-născutului, care nu existaseră cu câteva luni în urmă. Erau uneori agenți de pază, femei de serviciu, infirmiere care se întorceau acasă după tura de noapte. Și întotdeauna eram și eu.

O vedeam pe Marnie în fiecare vineri seara și mă duceam s-o vizitez pe mama în fiecare sâmbătă

dimineața.

*

Sala de recreere era în partea din față a clădirii și treceam pe lângă ea în drum spre camera mamei. Încercam să nu privesc înăuntru, să mă concentrez doar pe ușa ei din capătul coridorului, dar întotdeauna îmi atrăgea privirea. Avea un aer dintr-o altă lume care era ciudat de magnetic. Era plină de oameni în vârstă așezați în fotolii, unii în scaune cu rotile, toți cu picioarele acoperite de pături. Covorul era multicolor, cu niște motive ornamentale excesiv de complicate. Îmi amintea de covoarele din hotelurile de lux, unde managerii se temeau de petele de mâncare, noroi și machiaj.

Aici, motivele ornamentale aveau o eficiență similară. Ascundeau urmele de murdărie, de vomă și, da, de mâncare, dar nu de la mesele gălăgioase, cu trei feluri de mâncare, presărate cu râsete și bârfe și stropite cu vin, ci de la piureul de cartofi gros și lipicios, aruncat pe jos în mod voit.

În afară de covorul multicolor, încăperea în sine era destul de anostă: pereți goi, de culoare bej, fără fotografii sau tablouri, și fotolii din piele închisă la culoare, ușor de curățat. Și totuși decorul era mai puțin important. Această încăpere era fascinantă nu datorită detaliilor ei, ci ocupanților ei. Servea drept cadru pentru o scenă care descria viața, moartea și perimetrul subțire care exista între cele două. Oamenii aceia erau cu un picior înăuntru și cu altul în afară. Inimile le băteau, sângele le curgea prin vene, dar sufletele lor se stingeau încet, mințile li se dizolvau, trupurile li se zbârceau și li se degradau. Era un loc ireal, straniu, o încăpere plină de oameni care abia dacă mai erau oameni, de viață care aproape nu mai era viață, de moarte care nu era încă moarte. Mama mea nu voia niciodată să petreacă timpul acolo și infirmierele renunțaseră de mult să mai insiste.

Era în camera ei, ridicată în pat, când am ajuns.

Am rămas în pragul ușii și m-am uitat la ea, dar numai puțin, cum se juca absentă cu ciucurii cusuți pe pătura albastră de lână, care îi acoperea pilota. Și-a tras cearșaful până spre bărbie și și-a împreunat mâinile cu degetele împletite, astfel încât se vedeau ca o umflătură pe sub așternut. Fereastra era larg deschisă și o adiere răcoroasă sălta perdelele, făcându-le să fâlfâie și să arunce o umbră pe perete.

La șaizeci și doi de ani, mama suferea de demență în fază precoce. Doctorii de la stabilimentul ei – când treceau în vizită o dată pe săptămână: rareori ne suprapuneam – remarcaseră că era în vârstă pentru această fază precoce, de parcă ar fi fost o dezvăluire care să-ți ofere consolare. Sigur, ce voiau ei să spună era că alții o duceau mult mai rău. Am înțeles. Dar faptul că altul avea brațul rupt, iar eu doar o așchie în deget nu mă încălzea cu nimic.

Am ciocănit în ușă, apoi am intrat. Ea a ridicat privirea și eu am zâmbit, sperând că-și amintește cine sunt. Avea o față imobilă, cu riduri săpate adânc pe frunte și buzele în permanență strânse. Îi vedeam mâinile mișcându-se pe sub pătură și știam că trăgea cu degetul arătător ca să-și rupă pielița uscată și zdrențuită din jurul unghiilor.

Uneori îi luă câteva minute până să mă recunoască. Mă privea fix, iar eu îmi dădeam seama că răsfoia fișierele îngropate adânc în cotloanele minții ei, încercând să mă identifice, să plaseze figura mea, înfățișarea mea, căutând cu disperare să elucideze enigma nou-venitului.

Acum, privind în urmă, îmi vine greu să cred că ea locuia acolo de un an și jumătate. Întotdeauna mi s-a părut ceva temporar, un fel de limb. Șederea ei acolo a fost într-adevăr ceva temporar, dar nu așa cum credeam eu atunci. Aceste stabilimente sunt doar o etapă, nu între două momente din viață, ci înaintea morții.

Fusese diagnosticată la vârsta de șaizeci de ani, dar până atunci trăise singură timp de un an, divorțul se terminase și tata plecase de mult. Știam de câteva luni că ceva era în neregulă; am crezut atunci că poate era deprimată. Era mai irascibilă decât înainte, criticându-mă pentru lucruri mărunte: prea mult lapte în ceai, noroiul de pe tălpile pantofilor mei.

A început să înjure. În primii douăzeci și cinci de ani din viața mea, nu spusese niciodată *căcat* sau *dracului* – în orice caz, nu în fața mea. Prefera *rahat,* rostit foarte încet, ca pentru sine. Și deodată, cele mai teribile înjurături au devenit parte din limbajul ei cotidian. *Nu voiam decât un strop de lapte, ce mare căcat. Ai adus noroi peste tot, fir-ar a dracului de treabă.*

Uneori uita că trebuia să vin în vizită, în ciuda obiceiului meu bine stabilit. Sunam la ușă sâmbătă dimineața. O auzeam pășind în papuci pe covor în timp ce se apropia de ușă. Auzeam un zăngănit când punea lanțul. Deschidea ușa, dar numai puțin, și scotea nasul prin spațiul îngust. Mă cerceta cu atenție din cap până-n picioare și zicea:

— Oh. Azi trebuia?

Mă întrebam dacă nu cumva bea prea mult. Am dus-o la doctor. El a clătinat din cap în timp ce eu îi explicam situația și am fost convinsă că a înțeles. Am fost convinsă că știa exact cauza acestei schimbări de personalitate, că știa răspunsurile pe care eu nu le găsisem pe net, medicamentele, terapia sau sfaturile care să pună capăt acestei situații.

— Menopauză, a spus el după ce i-am descris simptomele mamei.

Apoi a repetat, clătinând solemn din cap:

— Menopauză, sigur.

A doua zi dimineață, mama a căzut pe scări. Am primit un telefon de la vecinul ei. Auzise un zgomot ciudat și, slavă Domnului, îndrăznise să intre la ea cu o cheie de rezervă. Tata i-o dăduse cu

câțiva ani în urmă, ca să ude plantele și să hrănească peștii cât timp noi am fost plecați în Cornwall.

Când am ajuns eu, mama stătea pe canapea, cu halatul bine strâns în talie, cu o ceașcă de ceai rece în mână, și se certa cu vecinul ei, care ținea morțiș ca ea să se ducă la spital – doar pentru o mică examinare, să fim siguri că era bine.

— Oh, nu și tu, a spus ea când m-a văzut. M-am împiedicat de-o treaptă. N-am fost atentă. M-am ridicat într-un minut sau două, dar curiosul ăsta n-a putut să nu-și bage nasul, a intrat de parcă aici e casa lui, nu i-ar fi rușine obrazului!

Era un om cumsecade – mult prea amabil și mult prea răbdător față de cât aș fi fost eu în fața unei vecine atât de grosolane și de nerecunoscătoare – și a promis că va mai arunca un ochi la ea să vadă ce face. Lucra de acasă, mi-a explicat vecinul, așa că era mereu în apropiere. Pereții erau subțiri, zicea el, așa că nu va da muzica tare, în caz că mama va mai avea nevoie de ajutor.

Mă întrebam câte certuri auzise în decursul anilor.

Mama a căzut iar două săptămâni mai târziu. Vecinul a auzit bufnitura și a chemat ambulanța. Mama avea o tăietură pe frunte, acolo unde se lovise de balustradă. Ea zicea că n-avea nimic, că nu era prea adâncă, doar o zgârietură, dar el a insistat să se ducă la spital. Încă sângera când am văzut-o, aproape două ore mai târziu.

Ne-a primit un doctor, o femeie nu cu mult mai în vârstă decât mine, care s-a încruntat când am clătinat din cap cu un aer cunoscător și i-am spus încrezătoare:

— E de la menopauză.

— Credeți că este de la menopauză, doamnă Baxter? a întrebat doctorița și mama s-a uitat la ea supărată. Eu nu spun că nu este menopauza, a

continuat doctorița, dar *dumneavoastră* ce părere aveți?

În loc de răspuns, mama a ridicat din sprânceana la care nu se lovise, apoi a oftat și a scuturat din cap.

— În cazul acesta, aș vrea să mai facem câteva analize. Ați fi de acord?

Mama a dat din cap.

În după-amiaza aceea, i s-a pus diagnosticul de suspiciune de demență. A mai locuit singură acasă foarte puțin timp, starea ei agravându-se progresiv. Dar, când diagnosticul s-a confirmat șase luni mai târziu, s-a mutat la căminul pentru bătrâni, unde beneficia de suportul, îngrijirea și atenția pe care eu, chiar dacă aș fi locuit cu ea, nu aș fi fost în măsură să i le ofer.

*

M-am așezat în fotoliu, cu haina pe genunchi. Am deschis gura să vorbesc, dar mama a scuturat din cap. Voia să găsească fișierul corect; nu dorea ajutorul meu.

— Ai întârziat, a spus ea până la urmă.

— Doar câteva minute, am răspuns, răsucindu-mă să mă uit la ceasul care atârna pe perete în spatele meu.

— Trenul?

Am dat din cap că da.

Era lucidă. Avea o privire atentă și caldă. Uneori mă temeam că renunțase, că își dorea să lase demența să se întindă în creierul ei ca o ciupercă, să se infiltreze și să distrugă ultimele rămășițe de umanitate. Dar, în zile ca aceea, aveam certitudinea că ea continua să lupte, opunându-se în felul ei modest, refuzând să fie absorbită de vid înainte de vreme.

— Ai terminat-o cu băiatul acela? m-a întrebat.

Eu și Stanley avuseserăm deja două întâlniri, dintre care una nu fusese chiar atât de groaznică, iar eu îi vorbisem mamei despre picnicul din parc și cele câteva pahare într-un pub în timpul vizitei

din săptămâna precedentă. Dar îi mai spusesem și că el era avocat, că era îngrozitor de plictisitor și că singurul lui merit era că avea un păr foarte mătăsos.

Mi-am dat seama că era mândră că își amintise ultima noastră conversație. De multe ori își amintea și tonul discuției – dacă fusese supărată pe mine, dacă fusese mulțumită sau dacă pur și simplu îi plăcuse compania mea –, dar câteodată își amintea mici detalii. Îmi aduc aminte că mă întrebam dacă și le nota după ce plecam eu, pregătind o listă de replici pentru săptămâna următoare, un mod de a rămâne conectată atunci când mintea ei încerca din răsputeri să se decupleze.

— Stanley? am întrebat.

— Parcă, a spus ea, ridicând din umeri. Nu am suficient spațiu aici, a adăugat, bătându-se ușor cu mâna peste frunte, ca să țin minte toate numele.

— Stanley, da. Ne-am despărțit aseară.

— Bine. Nu era nici pe departe ca Jonathan.

Demența șterse din mintea mamei – lucru oarecum convenabil – amintirile despre relația mea cu Jonathan. Nu-și mai amintea decât că eu mă îndrăgostisem de el și că apoi el a murit. Ceea ce n-a fost deloc așa.

Nu-i vorba că părinții mei nu l-au plăcut pe Jonathan. De fapt, cred că l-au plăcut foarte mult: era șarmant, glumeț și întotdeauna foarte politicos. Dar cred că l-au plăcut așa cum părinții îl plac pe primul tău iubit. Era un băiat bun. Mergea. Dar nu era cel cu care mă vedeau ei căsătorindu-mă.

S-au înfuriat când le-am spus că ne-am logodit. Deși nu reușiseră să se pună deloc de acord asupra unui singur lucru în ultimii zece ani, brusc erau amândoi foarte convinși că făceam o greșeală iremediabilă. Au susținut că eram prea diferiți. El iubea spațiul și aerul curat; eu iubeam intimitatea casei mele. Lui îi plăceau oamenii și zgomotul; mie îmi plăceau lucrurile familiare și liniștea. Cred

că aveau impresia că el nu era suficient de bun, suficient de inteligent, că nu câștiga destul fiind cameraman. Mie nu mi-a păsat.

În săptămânile de după logodnă, mama mă suna întruna, uneori de mai multe ori pe zi, insistând că îmi distrugeam viața. Perora non-stop, spunându-mi că dragostea nu era ușoară, că era mult mai complicată, cu prea multe fațete pentru ca eu să o înțeleg, și că o căsătorie era demodată, dintr-un alt deceniu, dintr-o altă viață. Susținea că suntem prea tineri, prea naivi, prea porniți să facem un lucru care depășea puterea noastră de înțelegere. Auzeam aerul șuierând în microfonul telefonului în timp ce ea se plimba cu pași mari prin holul casei, întoarcerile bruște la capătul coridorului, suspinele furioase dintre propoziții. N-o spunea direct, nu cu cuvintele astea, dar cred că încerca să mă protejeze de greșeala pe care o făcuse ea, de o căsnicie care o redusese la câteva cuvinte desuete: „soție", „mamă", „inima frântă".

Mi-a spus că trebuie să aleg; l-am ales pe Jonathan.

Poate că ar fi trebuit să fie o decizie greu de luat. Dar n-a fost.

Când eram doar noi doi, eu și Jonathan ne simțeam perfect în largul nostru. Asta a fost cea mai mare bucurie a mea, faptul că găsisem pe cineva cu care puteam să fiu eu însămi și care, la rândul lui, era el însuși în prezența mea. Când eram cu alții, mai ales cu părinții mei, amândoi eram puțin mai mult: puțin mai amuzanți, puțin mai simpatici, puțin mai îndrăgostiți. Ne străduiam să fim genul de cuplu care îi făcea pe ceilalți să se simtă în largul lor. El făcea glume pe seama mea, glume nevinovate care îi făceau să râdă pe ceilalți bărbați, pe tatăl meu, iar eu eram mai politicoasă, aducându-i de băut și întrebându-l dacă mai dorea ceva, încurajându-l să strige dacă mai avea nevoie de ceva de la bucătărie. Ne atingeam într-un fel care uneori părea artificial; brațele lui încolăcite în

jurul taliei mele, capul meu sprijinit pe umărul lui. Când eram singuri, trupurile noastre deveneau unul singur, cu membrele împletite, cu pielea lipită de a celuilalt.

A fost o alegere ușoară.

Credeam fără îndoială că mama va renunța până la urmă, că va ajunge să accepte căsătoria mea. Nu mi se părea drept că alesese tocmai momentul acela pentru a-și reînvia dragostea de mamă.

Aveam aproape patru ani când sora mea, Emma, a venit pe lume cu șapte săptămâni mai devreme, stârnind un val de haos. A fost dusă de urgență la terapie intensivă și așezată într-un incubator, în timp ce mama a fost transportată în sala de operații pentru a i se opri o hemoragie care nu mai contenea. Amândouă s-au întors acasă câteva săptămâni mai târziu, dar, în mai puțin de o lună, totul se schimbase. De-atunci mama a devenit din ce în ce mai obsedată, îngrijorându-se fără încetare pentru fetița ei mai mică: întrebând mereu dacă îi era frig, dacă îi era foame, dacă mai respiră. Prin urmare, eu m-am apropiat mai mult de tata – care nu făcea nimic bine în primele luni din viața surorii mele –, dar mama era alături de mine doar fizic. N-o interesau poveștile înainte de culcare, nici primele fotografii la școală, nici mărunțișurile care mi se întâmplau peste zi. De-atunci, pe ea n-a mai interesat-o cu adevărat persoana mea și nu-mi venea să cred că mă considera demnă de atâta atenție la vârsta de adult.

La scurt timp după ce m-am căsătorit, tata i-a spus mamei că divorțează și s-a mutat de-acasă. Judy, secretara și amanta lui de multă vreme, rămăsese văduvă cu un an în urmă. L-a amenințat pe tata că-l părăsește dacă nu se angajează ferm față de ea. Amenințările mamei fuseseră întotdeauna neconvingătoare, dar se vede treaba că nu și ale lui Judy. N-a fost o surpriză pentru nimeni că tata a ales-o pe ea.

Mă așteptam ca mama să aibă mai multă nevoie de mine în urma acestei despărțiri. Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama că mă înșelam.

Timp de un an întreg, nu ne-am vorbit deloc. Îmi aduc aminte că așteptam un telefon de la ea de ziua mea – măcar pentru că mamele și fiicele sunt legate prin naștere –, dar nu l-am mai primit. Nu m-a sunat nici când a murit Jonathan. Mă întrebam dacă va veni la înmormântare. N-a venit. Nu îi dădusem informațiile necesare, dar am crezut – poate chiar am sperat – că ar fi putut să le ceară de la altcineva.

Dar apoi, pe neașteptate, după o lună și ceva, a început să-mi trimită e-mailuri, unul sau două pe săptămână, nimic important, doar îmi comunica noutățile din viața ei, lucruri care o făceau să se gândească la mine: un nou magazin de mobilă pe strada mare, un articol dintr-o revistă, trailerul unui film pe care îl văzuse și care credea că mi-ar plăcea.

Până la urmă i-am răspuns – văzusem filmul și mi se păruse plictisitor – și, cumva, am intrat într-un dialog incomod. Am fost supărată pe ea la vremea aceea, foarte supărată, pentru că rămăseseră atât de multe lucruri nespuse. M-am pomenit adăugând mici adevăruri, mici furii în mesajele mele și în conversațiile noastre, disimulate în replici tăioase, în încheieri abrupte și, uneori, în pauzele lungi dintre răspunsuri. Era mult mai ușor să zgândăresc rănile decât să abordez durerea imensă ce creștea în mine.

O uram. Chiar o uram. Apoi, într-o zi, am încetat s-o mai urăsc. Și ea pierduse bărbatul pe care îl iubea. Apoi avea să piardă mult mai mult: mințile și amintirile. Ne aflam în etape foarte diferite din viețile noastre, dar amândouă eram distruse și găseam ceva asemănător în rănile noastre. După mai bine de douăzeci de ani în care nu ne-am înțeles una pe cealaltă, în sfârșit aveam ceva în comun.

Așa am descoperit că și eu puteam să șterg amintirile mele despre o dramă; nu erau acțiunile acestei femei, ale acestei mame, ci ale altei persoane, acum pierdute în meandrele istoriei și ale timpului.

— Nu, am răspuns eu într-un târziu. Stanley nu era deloc ca Jonathan.

— Atunci bine c-ai scăpat de el, nu crezi?

— Așa zic și eu.

Am pornit televizorul și am urmărit știrile împreună. Un adolescent fusese înjunghiat; atacatorul părea imposibil de recunoscut într-o fotografie neclară, o imagine înghețată de pe camera de supraveghere. Un politician aflat în mijlocul unui scandal vorbea cu presa, explicând fără să se scuze, justificându-și acțiunile. O tânără mamă plângea în hohote; îi fusese tăiat ajutorul social și nu-și permitea o bonă pentru copil astfel încât ea să se ducă la serviciu sau să muncească pentru a plăti o bonă sau o grădiniță. Asta ne-a scandalizat, deși nu ne-a surprins, apoi ne-a întristat, expresiile de pe chipurile noastre schimonosindu-se la unison.

La finalul știrilor, prezentatorul ne-a spus la revedere, iar eu mi-am luat haina și geanta și m-am strecurat afară pe hol, lăsând-o pe mama adormită și televizorul murmurând genericul de deschidere al unui nou concurs TV cu întrebări și răspunsuri.

*

Îți vorbesc despre mama mea pentru că este important să înțelegi rolul ei în această poveste. Am urât-o, dar am și iertat-o. Să nu uiți asta.

Capitolul 7

Vinerea următoare n-am mai avut pe nimeni care să mă însoțească în vizită la Marnie și Charles, dar de regulă mă duceam singură și eram

extrem de nerăbdătoare. Până când Marnie mi-a telefonat pe la ora prânzului să-mi spună că nu puteam să vin la masă în seara aceea, întrucât Charles organizase un weekend surpriză în Cotswolds. Telefona din mașină și se auzea zgomotul celorlalte vehicule trecând în viteză pe autostradă. M-am întrebat de cât timp știuse că urma să plece. Probabil că i se spusese cu câteva ore mai devreme, pentru că avusese timp să-și facă bagajele și să părăsească orașul, străzile lui înguste, mici și înghesuite, cu mașini parcate lângă bordură și cu semafoare pe roșu la fiecare sută de metri. Ar fi putut să sune mai devreme.

— Unde vă duceți?

Nu știu de ce am întrebat-o: nu prea mă interesa răspunsul.

— La un hotel, a spus ea.

Am auzit fâsâitul telefonului frecându-se de obrazul ei și mi-am imaginat că se întorsese spre Charles, care stătea lângă ea la volan, ca de obicei, dictând traseul.

— Cum se cheamă? l-a întrebat.

L-am auzit zicând ceva, dar n-am distins cuvintele, era doar un murmur, timbrul vocii lui reverberând în interiorul mașinii.

— Nu mai ține minte, a spus Marnie. Dar e…

Din nou fâsâitul.

— Pe Google zice că ajungem acolo în două ore.

Parcă îi și vedeam unul lângă altul: Marnie cu picioarele strânse pe scaun, cu pantofii abandonați pe podea; Charles în cămașă elegantă și pulover, mereu conștient că toamna se poate face frig. Genul de bărbat căruia îi plăcea să șofeze cu geamul deschis și cotul sprijinit de marginea lui.

— Jane! l-am auzit strigând.

Apoi mai încet, ba chiar cu delicatețe:

— Crezi că mă aude?

— Îl aud, am replicat eu.

— Spune, l-a îndemnat Marnie. Zice că te-aude.

— Jane, a strigat el din nou, poți să-mi faci o favoare? Aș vrea ca această frumoasă femeie să fie doar a mea în weekendul ăsta. Ce zici?

Am apăsat cu degetul mare telefonul la ureche ca să înăbuș zgomotul.

— Poți să faci asta? Doar patruzeci și opt de ore. O să te descurci tu.

Marnie a râs, ca o școlăriță, așa că am râs și eu și am strigat:

— S-a făcut! E doar a ta.

Că doar ce altceva puteam să fac? Ce altceva aș fi putut să spun? Știam ce însemna asta.

— Dar ne vedem săptămâna viitoare, bine? a spus Marnie. La aceeași oră, ca de obicei?

— Da, am răspuns eu. La aceeași oră, ca de obicei.

— Să mă anunți dacă vine și Stanley.

— N-o să vină.

— Oh. Pe bune? Ce păcat.

Era surprinsă, așa cum li se întâmplă atât de des optimiștilor când realitatea le contrazice așteptările. Marnie întotdeauna speră că următorul va fi bărbatul potrivit, ceea ce este absurd, pentru că dovezile sugerează contrariul. Nu i-a întâlnit pe pretendenții mei, cum le zice ea, mai mult de două ori.

— Atunci să mă anunți dacă vrei să vii cu altcineva, mi-a spus.

Apoi a închis, iar eu am rămas câteva secunde să ascult liniștea care a luat locul vocii ei. Știam ce va urma și știam că mi-era frică. Am inspirat adânc, zgomotos, pentru că simțeam o gheară în piept, coastele parcă îmi tremurau și pentru că mi se tot punea un nod în gât.

Știi deja că exista un inel de logodnă. Crezusem că era încă în noptiera lui Charles; nu avusesem niciun motiv să cred altceva. Dar, în acel moment, eram foarte sigură că se afla pe drum, ascuns în jacheta lui, în buzunarul din față al vreunui

geamantan sau în torpedoul acelei mașini albe și elegante.

În timp ce stăteam în pat în seara aceea, mi l-am imaginat în camera lor de hotel, ascuns în sertarul unei alte noptiere, în așteptarea momentului perfect. Îl vedeam adăpostit în cutiuța lui din catifea roșie, un cerculeț de aur cu trei diamante albe și strălucitoare.

Nu suportam gândul acesta. Nu suportam gândul că ea s-ar putea căsători cu el.

În copilărie, Marnie avusese o relație încordată cu părinții ei: îi trata mai degrabă ca pe niște colegi, și nu ca pe niște rude. Mama și tatăl ei erau amândoi doctori, foarte apreciați în domeniile lor de activitate. Călătoreau mult, iar Marnie și fratele ei mai mare, Eric, rămâneau singuri acasă săptămâni la rând, încă de când erau destul de mari ca să meargă la școală și să-și gătească singuri. Părinții ei își făceau apariția în momentele frumoase – la reuniunile cu părinții, la serbările de la școală –, dar altfel nu erau foarte prezenți. Ea n-avea pe nimeni alături în zilele grele, în zilele obișnuite, în viața de zi cu zi.

Până m-a cunoscut pe mine. Acesta a fost rolul meu. Am iubit-o necondiționat, fără să pun întrebări.

Charles credea că putea să umple același spațiu. Dar se înșela. Pentru că o sticlă de șampanie trimisă la o masă nu este un gest dezinteresat, ci ostentativ. Un apartament de lux nu este un semn de generozitate, ci un act disperat și exagerat. Și un inel extravagant nu este un simbol al angajamentului, ci al încrederii oarbe, genul de aroganță pe care doar un bărbat precum Charles o poate considera acceptabilă.

*

Descoperisem inelul cu câteva luni în urmă.

Marnie și Charles urmau să plece într-o vacanță de o săptămână. Se duceau în insulele Seychelles, mi se pare – sau poate în Mauritius – și la Londra

se anunța un val de caniculă. Marnie își făcea griji pentru plantele de pe balcon, credea că nu vor supraviețui șapte zile cu soare puternic, fără ploaie. Lui Charles i se părea ridicol: erau doar niște plante, iar ea putea că cumpere oricând altele.

Eu mâncam ascultându-i cum se ciondăneau și tăceam în mod deliberat. Aș minți dacă aș spune că nu mi-a dat satisfacție cearta lor – mă bucuram să văd că Charles nu reușea s-o înțeleagă pe Marnie –, dar știam că nu aveam nimic de câștigat dacă interveneam. Chiar și așa, îmi venea să-i spun lui Charles să nu se mai comporte ca un dobitoc, că, dacă plantele contau pentru Marnie, atunci ar trebui să conteze și pentru el. Dar n-am făcut-o.

A doua zi dimineață, Charles mi-a telefonat și m-a întrebat dacă aș putea să ud eu florile cât timp erau ei plecați.

Eu nu aveam mașină, nu știam să conduc. În mod normal, îmi lua o jumătate de oră ca să merg de la mine până la apartamentul lor cu metroul și mi-am dat seama imediat că nu era prea convenabil.

M-am întrebat dacă n-aveau și alți prieteni care locuiau mai aproape: poate colegi de-ai lui Charles, care își permiteau și ei apartamente de lux în vile vechi. Aveau, fără îndoială că aveau. Dar Charles mă ruga pe mine.

Poate că sunt prietena lor cea mai bună, mi-am zis.

Știam, desigur, că nu era adevărat.

Mă rugaseră pe mine doar pentru că știau că n-o să-i refuz. Marnie, iar Charles la fel, avea o mulțime de alte prietene, dar eu eram eficientă și serioasă.

Charles mi-a explicat că va lăsa o cheie de rezervă la portar și că, dacă aș putea trece pe-acolo după serviciu de luni până vineri – chiar și o dată, sâmbăta, ar fi foarte bine –, ar fi minunat.

Luni, am plecat de la serviciu la șase și jumătate, epuizată după o zi de stat la birou în fața

unui ecran, încercând să le explic clienților enervați de ce pachetele lor nu ajunseseră la ora dorită. Îmi luasem un concediu de aproape zece săptămâni când murise Jonathan și, la întoarcere, descoperisem că noi nu mai vindeam mobilă și că eu fusesem mutată la departamentul serviciu clienți ca să răspund la telefon. Erau ferm convinși că voi mai avea ocazii de a contribui la succesul companiei într-un mod semnificativ, dar pentru mine a fost ca o retrogradare.

Cum serviciul de asistență telefonică era închis în weekenduri, lunea era întotdeauna cel mai rău. Lunea, clienții ale căror pachete nu ajunseseră sâmbăta erau atât de iritați și de frustrați – fără mobilă de grădină pentru barbecue, fără cadouri pentru ziua de naștere a fiului, fără costum pentru bal mascat –, încât nu-și mai puteau controla deloc furia. Stăteau aproape o oră întreagă să se răstească, să înjure și să țipe în telefon. Iar eu stăteam o oră să-i potolesc, să-i liniștesc, să le promit că vom corecta greșeala și să le adaug în cont mici sume de bani pentru a compensa deranjul.

Am ajuns la apartamentul lui Marnie și Charles abia după ora șapte.

— Pot să văd și eu un act de identitate? a spus portarul când i-am cerut cheia.

— Nu-l am la mine. Dar, Jeremy, am zis eu citindu-i numele de pe ecusonul din piept, ai văzut că de-atâția ani vin aici o dată pe săptămână. Știi cine sunt. Uite, văd și plicul cu cheia pe biroul tău. Jane Black. Știi că ăsta e numele meu.

— Nu ai buletinul? a repetat el.

— Mă tem că nu.

I-am oferit cel mai dulce zâmbet de care eram în stare și am fost sincer uimită când mi-a strecurat cheia peste masă cu un aer conspirativ și mi-a spus:

— Nu ți-am dat-o eu.

Am urcat cu liftul până la etajul lor și, când s-au deschis ușile și am ieșit, lumina din hol s-a aprins. Timp de un an, eu și Marnie coborâserăm din lift pe un covor albastru, iar clădirea în care locuiam eu acum oferea aproape aceeași experiență (covorul era taupe, dar la fel de murdar și de uzat). Însă clădirea aceasta era vizibil diferită și întotdeauna reușea să-mi întărească sentimentul de inferioritate. Pereții erau decorați cu tablouri înrămate, fiecare cu semnături din pensulă în colțul din dreapta jos, iar lumina provenea de la niște lustre elegante. Parchetul era acoperit de un strat gros de lac, care sclipea în lumină, și singura dovadă că mai trecuseră și alți pantofi pe acele holuri erau o foarte ușoară decolorare și câteva mici zgârieturi în dreptul ușilor celor două ascensoare.

Am intrat în apartamentul lor și m-am mirat – prostește – că înăuntru era întuneric. În serile de vineri, sunam la ușă și Marnie se grăbea să răspundă, îmi deschidea ușa și zâmbea, apoi se întorcea repede în bucătărie ca să amestece, să asezoneze sau să mixeze ceva. De obicei, camera video era așezată pe blatul de lucru, filmând-o în timp ce prepara ultima ei invenție. Scurta ei absență – pricinuită de sosirea mea – apărea regulat în articolele, rețetele și videoclipurile ei.

Eu voiam întotdeauna să ieșim să luăm masa în oraș. Voiam să fim iar doar noi două. Dar ea trebuia să fie în bucătărie, îmi explica, așa își plătea partea ei din ipotecă. Charles murea să aibă o femeiușcă, o nevestică, una pe care el s-o poată poseda. Dar eu știam că nu asta era dorința lui Marnie și nici eu nu voiam asta pentru ea.

Din hol o auzeam anunțând: „Este exact momentul când o așteptam pe Jane să sosească”.

Închideam ușa în urma mea, încet, și mă opream să ascult. „Pentru că puteam să lipsesc o secundă și știam că nimic n-o să dea în foc, nimic n-o să se

ardă și la întoarcere n-o să găsesc tigăile arse și sosul îngroșat”.

O auzeam trebăluind prin bucătărie încă un minut sau două – o lingură care se învârtea într-o oală, sfârâitul uleiului în tigaie, un concert de sertare și dulapuri care se deschideau și se închideau –, apoi, în sfârșit, spunea replica pe care așteptam s-o aud. Întotdeauna era ceva de genul: „Dar voi vă amintiți ce spun eu mereu, nu-i așa? Jane face parte din familie. Știu că acum este acolo, își pune haina în cuier sau se descalță sau ce-o face, și poate să-și ia și singură ceva de băut sau să deschidă o sticlă – *mi casa es su casa.* Dacă invitații voștri sunt mai pretențioși, atunci aș sugera să planificați să vină la sfârșitul următoarei etape, când puteți să luați o pauză cum trebuie și să faceți pe gazda”.

Eram singură pe hol în acele momente, da, dar mi se părea atât de diferit. Luminile erau aprinse peste tot, becurile din tavan și veiozele care străluceau în colțuri. Lumânări parfumate ardeau pe masca radiatorului, pe polița șemineului, pe masa de cafea, licăreau pe toate suprafețele. O auzeam pe Marnie vorbind de una singură, pentru publicul ei, pentru urmăritorii ei tot mai numeroși. Cuptorul duduia, ușile franțuzești care dădeau spre balcon erau mereu deschise, iar eu deslușeam șuieratul vântului, zumzetul mașinilor și claxoanele de pe strada de dedesubt.

Dar în seara aceasta nu erau nici lumini, nici parfum, doar tăcere.

Îmi plăcea senzația că apartamentul nu era încărcat de o altă prezență, că nu-mi aparținea și că, într-un fel, era gol.

Mi-a luat ceva timp până să găsesc stropitoarea (sub chiuveta din baie) și cheia de la balcon (în sertarul de lângă linguriță). Aproape că se întunecase de tot când am reușit să ies pe balcon, dar tot am văzut pânze de păianjen înfășurate între frunzele plantelor, întinzându-se de la tulpini la

balustradele metalice, strălucind în lumina serii. Se vedea și un păianjen mic și maro, în mijlocul unei pânze. Am ridicat stropitoarea deasupra lui și am privit cum șuvoiul de apă a luat totul – păianjenul și pânza lui –, ducându-l spre terasă.

Când am ajuns acasă, era aproape ora nouă.

A doua zi dimineață, am pregătit o valiză mică cu suficiente haine și articole de toaletă ca să-mi ajungă până la sfârșitul săptămânii. Mi-am adus și propria lenjerie de pat. Ei voiseră un vizitator, un invitat care să vină când și când, o jumătate de oră în fiecare zi, doar ca să le ude plantele. În schimb, eu am devenit un fel de locatar.

Nu credeam că asta i-ar deranja, dar nu aveam de gând să le spun.

În seara aceea, am intrat în apartamentul lor și am stat iar în holul întunecat. Acolo avea să fie casa mea acum – doar pentru o săptămână –, dar totuși casa mea. Am aprins toate luminile – așa cum îi plăcea lui Marnie – și mi-am așternut pe patul lor cearșafurile și fețele mele de pernă. Mi-am despachetat mâncarea și am pus-o în frigiderul lor, în dulapurile lor, am pornit radioul lor, m-am uitat prin biblioteca lor. Era ușor să-ți dai seama care erau cărțile lui Marnie și care ale lui Charles: ale lui aveau aproape toate cotoare închise la culoare, titluri groase și aurii, în timp ce ale ei erau în tonuri pastelate, mai ales roz și galbene, cu caractere caligrafice întortocheate.

Mă întorceam de la serviciu în fiecare seară și mă afundam în pernele lor, lăsam un strat subțire de murdărie să se scurgă pe pereții dușului lor și pete de balsam de buze să mânjească paharele lor.

E foarte ciudat și totuși atât de confortabil să fii singur în casa altcuiva. Îmi aduc aminte că eram perfect conștientă de prezența lor, chiar dacă ei se aflau la ore distanță, poate chiar pe un alt continent, în celălalt capăt al lumii. Parcă îi și vedeam – versiunea reală a cuplului lor – pentru prima oară. M-am trezit căutând prin bufeturile lor,

dornică să le descopăr condimentele preferate și pe cele care aveau încă folia protectoare lipită pe capac. M-am uitat prin sertarele lor și am descoperit cu uimire că Marnie devenise genul de femeie care își asorta lenjeria de corp. M-am uitat în dulăpiorul lor de medicamente – o mulțime de analgezice, bomboane pentru tuse, plasturi bej și un termometru încă în ambalajul lui – și am simțit că îi cunoșteam puțin mai bine decât înainte.

Noptiera lui Marnie conținea o grămadă de flecușteț e, nimic important: pachete de șervețele, eșantioane de produse cosmetice, stilouri fără cerneală, felicitări vechi, folii de pastile goale, o pereche de ochelari de soare vechi, o brățară din șiret dintr-o excursie în Grecia când eram la facultate. În cea a lui Charles, am descoperit trei reviste, două semne de carte, patru unități USB, niște fotografii polaroid de la nunta unui prieten – una cu Marnie într-o rochie de mătase albastră pe care eu o ajutasem să și-o aleagă – și, în spate de tot, învelită într-o pungă de hârtie maro, o cutie de catifea roșie.

Știam ce va urma; avusesem timp să mă pregătesc.

*

Era duminică după-amiază și eu eram încă în pat când am primit un al doilea apel de la Marnie. Țineam telefonul deasupra feței și mă uitam la numele ei afișat cu majuscule pe ecran, la fotografia făcută în bucătăria ei – cu șorțul prins în talie, cu părul roșu care îi încadra fața – când trecusem la un smartphone cu doi ani în urmă.

Am inspirat adânc și am răspuns.

— Jane? a strigat ea. Jane, mă auzi?

Era surescitată, înnebunită de bucurie.

— Desigur, am spus. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Știam ce era și că nu se întâmplase nimic, dar cu toate astea continuam șarada.

— Charles m-a cerut de soție! a chiuit ea. M-a întrebat dacă vreau să mă căsătoresc cu el.

Nu reușea deloc să-și controleze intensitatea glasului sau rapiditatea cu care vorbea.

— Îți trimit o fotografie cu inelul, a continuat.

Am auzit-o tastând. A dus din nou telefonul la ureche.

— Ai primit-o? m-a întrebat.

Telefonul mi-a vibrat la ureche. Bineînțeles că știam deja ce va apărea în imagine. Și totuși nu mă simțeam pregătită să văd acel inel așezat pe degetul ei, cuibărit pe pielea ei albă, legând-o de un viitor foarte precis.

— Încă nu, i-am răspuns. Sunt sigură că o să ajungă în curând.

Aveam de gând să mă uit la ea, dar mai târziu. Plănuiam să pun o sticlă de vin la frigider, să fac ordine în apartament, să ies la o plimbare, apoi, după câteva ore, când era liniște și întuneric afară, să deschid mesajul și să mă uit atunci.

— O să vii, nu-i așa? a întrebat ea. La nuntă? Normal c-o să vii. Am putea s-o facem în străinătate, nu știu, vom vedea, nu suntem siguri. Și tu o să mă ajuți să-mi aleg ținuta?

— Normal, am răspuns eu.

Eram convinsă că aveam un ton suficient de entuziast.

— Normal, am repetat, sperând că repetițiile absente vor crea iluzia că eram încântată, când de fapt simțeam că mi se face greață.

— Și tu vei fi domnișoara mea de onoare, a continuat Marnie. Vrei, nu-i așa?

— Da. Sigur că vreau.

— Bine atunci, trebuie să închid, acum suntem în drum spre casă și trebuie să mai dau câteva telefoane și, oh, Jane, nu-i așa că e grozav? Nu-mi vine să cred; chiar nu pot să cred. Să-mi spui când primești fotografia. Ca să știu dacă să ți-o trimit din nou. E ceva nemaipomenit, foarte special. Cred c-o să-ți placă. Sau măcar spune că-ți place. Dar sunt sigură că o să-ți placă și ție. Bine, hai că deja trăncănesc prea mult și Charles își dă ochii peste

cap – da, da, gata –, hai că vorbim mai târziu și ne vedem vineri, dacă nu mai devreme – da, bine –, te iubesc!

A închis.

Capitolul 8

M-am dus la culcare devreme în seara aceea. Am stat rezemată de perne, transpirând în pijamaua de flanel, uitându-mă la fotografia de pe ecranul telefonului meu. Se vedea mâna ei, cu inelul de aur strălucind pe deget. Era un inel foarte frumos, dar eu nu mă puteam abține să nu mi-l imaginez făcut din sfoară, un lanț capabil să sufoce, marcând mai degrabă un sfârșit, și nu un început. Mâna – deși era clar a lui Marnie, cu degetele ei subțiri, elegante, și unghiile frumos lăcuite – îmi părea diferită, parcă era o altă ființă, separată de proprietara ei.

M-am trezit brusc, la două și zece dimineața, leoarcă de transpirație și tremurând, cu convingerea fermă că uitasem să fac ceva extrem de important. Abia atunci mi-am dat seama că Marnie mă sunase din nou din mașină – nu doar la primul apel, ci și la al doilea. Se auziseră același zgomot de trafic și vibrația roților în timp ce rulau cu viteză. Și îmi spusese, așa îmi spusese, că erau pe drum, că se întorceau acasă.

Eram absolut sigură că Charles n-ar fi cerut-o de soție în mașină, n-ar fi făcut asta niciodată. Nu era stilul lui. Lui i-ar fi trebuit flori, șampanie, muzică de vioară și probabil un clar de lună. Am fost puțin surprinsă că ea nu mă sunase mai devreme.

*

Când avea șaisprezece ani, Marnie s-a îndrăgostit de un băiat pe care îl chema Thomas. El avea șaptesprezece ani, un metru nouăzeci și juca în echipa de rugby a comitatului. Ea îi adora maxilarul dăltuit, abdomenul ferm, umerii lați și brațele musculoase. Eu nu-mi puteam lua ochii de

la fruntea lui ciudat de înaltă. Dar era absolut șarmant, și spun asta ca una care nu se lasă ușor impresionată de bunele maniere, charismă și un zâmbet ușor pieziș.

Nu l-am urât, deși ar fi trebuit. Nu l-am omorât, dar mi-ar fi plăcut s-o fac.

Încetează. Nu te mai uita așa la mine.

Nu mai fi atât de critică și ascultă povestea până la capăt.

Îmi plăcea cum decurgea relația lor. El spera să primească o bursă sportivă la o universitate de top și cea mai mare parte din timp și-o petrecea la antrenamente sau concursuri. De fapt, aproape toate serile și întotdeauna avea un meci în weekend. Se vedeau puțin și dragostea lor se hrănea din bilețelele pe care le schimbau pe coridoare, din SMS-uri și făcut cu ochiul la cantină.

A sosit vara, cu dimineți năvalnice și după-amiezi lungi și umede. Eu nici nu observasem că Marnie se îmbrăca în continuare în trening, până când, într-o zi la prânz, și-a suflecat absentă mânecile și am zărit patru vânătăi egale, una lângă alta, deasupra cotului. Ea a văzut că mă uitam și a bolborosit o scuză, cum că s-a lovit de cadrul patului.

Nu știu cum de îmi scăpase acest detaliu. Devenise secretoasă cu telefonul ei, pe când altă dată îmi citea cu voce tare mesajele prietenului ei și scriam răspunsurile împreună. Se înfuria repede, sărea la ceartă din te miri ce, era neliniștită și nervoasă, iar eu nu observasem nimic din toate astea.

Am înțeles imediat ce se întâmpla. Și știam că puteam să pun capăt acestei situații.

În grădina din spatele casei lui Marnie era un spalier cu o plantă de glicină care urca până la fereastra camerei ei. M-am cățărat pe el. Am deschis dulapul de haine. M-am strecurat înăuntru

și m-am așezat cu picioarele încrucișate pe un maldăr de haine.

Am așteptat.

Știam că el juca rugby în după-amiaza aceea. Marnie asista la meci, iar eu știam că după aceea se vor întoarce în camera ei, pentru că părinții erau la un recital de muzică al fratelui ei, și, la vârsta aceea, o casă goală era mult prea tentantă pentru a lăsa să-ți scape ocazia.

Am auzit cheia în ușă, vocile lor pe scara din față, apa curgând la robinetul din bucătărie, un dulap deschizându-se, clinchetul unui pahar așezat pe blatul de marmură. Le-am auzit pașii pe scări, ușa dormitorului frecându-se de covor, arcurile patului.

Mi-am scos telefonul din buzunar, am pornit microfonul și l-am ținut în spațiul dintre cele două uși pe unde pătrundea lumina. Am și acum înregistrarea:

„N-am putea să…?”, spune ea. „Poate nu astăzi?”

„Oh, haide”, răspunde el.

„Nu, vorbesc serios. N-ai putea să…”

„Dar ai spus *azi.* Și ce vrei să zici? Că te-ai răzgândit?”

„Data viitoare”, spune ea. „Promit. E vorba de părinții mei. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta”.

„O faci cu altcineva, este?”, spune el, nejustificat.

„Ba nu. Jur că n-o fac”.

„Ești o târfă nenorocită, asta ești”.

„Ba nu sunt! Jur că nu sunt”, spune ea. „Nu am pe altcineva, jur”.

„Știi că, dacă aș vrea, aș putea, nu? Știi asta, da?”

„Te rog, Tom. Hai să nu…”

„Pot să fac ce vreau. Știi asta”.

„Încetează”, spune ea. „Haide, zău. Nu mă amenința”.

„Crezi că asta e o amenințare? E o promisiune, în pana mea”.

Ea începe să plângă.

„Părinții mei sunt plecați de-acasă weekendul viitor”, spune el.

Se ridică în picioare – salteaua scârțâie – și deschide ușa – ușa grea se freacă de covor –, apoi pleacă.

Am oprit înregistrarea, dar am rămas pitită în dulap.

Marnie s-a dus la baie câteva minute mai târziu, iar eu m-am furișat afară pe fereastră și am coborât pe spalier. Am trimis înregistrarea antrenorului lui, împreună cu un e-mail de la o adresă anonimă, și Thomas a fost exclus din echipă, fără alte discuții. I-a trimis lui Marnie câteva mesaje de amenințare, dar le-am citit împreună, și ea nu l-a mai văzut niciodată de-atunci. Marnie mi-a propus să facem un curs de autoapărare, un fel de arte marțiale, și a fost – încă este – o mare satisfacție pentru mine să știu că intervenția mea ne-a făcut mai puternice, mai tari, mai puțin vulnerabile.

După părerea mea, Marnie a știut că eu am fost cea care l-a înregistrat și a trimis e-mailul, dar niciodată n-a spus nimic. Și dacă ar fi considerat că am depășit măsura, mi-ar fi zis. Totuși, în lunile care au urmat, se întorcea uneori spre mine ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândea și închidea gura.

Acum, ce să zic? Sper că a știut. Sper că, în acel moment, și-a dat seama că rădăcinile noastre erau atât de strâns împletite – roasă la îmbinările cele mai strânse, carne pe carne –, încât eram inseparabile. Sper că a știut că amândouă eram trup și suflet una pentru cealaltă, orice s-ar fi întâmplat, mereu și pentru totdeauna.

*

Nunta trebuia să aibă loc la nouă luni după cererea în căsătorie, în prima sâmbătă din august. Mă întrebam dacă logodna lor va schimba

lucrurile, dar, din fericire, ritmul constant al vieții noastre cotidiene nu părea afectat. Lunile următoare au trecut fără probleme. Eu și Marnie continuam să vorbim regulat, uneori de mai multe ori pe săptămână, în continuare luam cina împreună în fiecare vineri seara și, chiar dacă discuțiile noastre reveneau deseori la aranjamentele florale, eu mă așteptasem să fie mult mai rău. Spre ușurarea mea, am constatat că rămăseserăm aceleași ca întotdeauna.

La începutul ultimului ei weekend de femeie necăsătorită, într-o seară de vineri, eu și Marnie stăteam așezate pe covor în apartamentul ei și legam niște cartonașe argintii cu nume de mici cutii cu praline. Numeroasele liste cu lucruri de făcut se reduseseră pe parcursul săptămânilor anterioare și nu mai rămăseseră decât aceste câteva detalii finale, ultimele pregătiri din toată alergătura care trebuia dusă la bun sfârșit.

— Când vine mama lui Charles? am întrebat eu. Va sta aici?

Mă chinuiam să bag un fir argintiu și subțire prin gaura din bucata de carton, iar genul acesta de muncă minuțioasă, meticuloasă nu fusese niciodată punctul meu forte.

— Eileen? Oh, nu știu. Nu cred. Pe de altă parte, nu știu unde altundeva ar putea să stea. Ia așteaptă puțin.

S-a dus la bucătărie și s-a întors cu laptopul. S-a așezat pe canapea și a ridicat ecranul.

— Nu știu, a repetat. Sper că n-o să stea aici. Ar trebui să-i pregătesc un pat și toate celelalte.

— Pot să te ajut eu, am spus.

Apoi ne-am apucat de meniuri, pe care trebuia să le perforăm în partea de sus, apoi să trecem prin găuri o panglică și să legăm o fundă.

Charles a ajuns acasă o oră mai târziu sau cam așa. Trebuie să fi fost aproape ora nouă. Ne-am dat seama că era într-o dispoziție proastă după cum a trântit ușa în urma lui, după cum a așezat cu

zgomot servieta pe parchet, după cum a mormăit când și-a atârnat haina pe balustradă.

— Mă duc să văd ce face, a șoptit Marnie.

Am auzit-o vorbind în hol; un murmur ușor și vioi, melodios, aproape un cântec. Și răspunsurile lui, scurte, tăioase și repezite. La început, a fost doar o relatare a problemelor zilei, o descărcare de furie, dar pe urmă a început și Marnie să ridice tonul și, în loc să fie ea cea care îl liniștea, era invers: ea îl enerva.

— Abia am intrat pe ușă, protesta el pe tonul ridicat al unui om orgolios, și tu mă întrebi de chestii despre nuntă. Habar nu am, Marnie. N-aș putea să-ți spun nimic legat de nuntă.

— Te-am întrebat despre mama ta. E mama ta.

— E rezolvată treaba.

— Figurează în planul mesei.

— De ce figurează în planul mesei?

— Pentru că este mama ta, a insistat Marnie.

Apoi, pe un ton mai calm, mai blând:

— Nu vine? N-am văzut-o de un car de vreme și…

— Mă duc să fac un duș, a spus Charles și a urcat scările, iar Marnie a bombănit și a intrat în bucătărie.

Am auzit apa curgând la robinet, plita aprinzându-se și vocea ei din nou melodioasă în timp ce vorbea spre cameră. Am continuat să tai, să pun șnururi, să leg funde și să așez în cutii meniurile terminate.

Charles a intrat în camera de zi cam zece minute mai târziu, îmbrăcat în blugi, cu părul ud, și s-a trântit pe canapea lângă mine. Era atât de mare, de înalt, peste un metru optzeci, cu umeri lați, genul de fizic pe care bărbații îl dezvoltă numai pentru că vor să pară mai puternici.

— N-ai invitat-o, am spus eu în timp ce măsurăm lungimi de panglică între degete.

— Cum?

— Ai mințit, am zis. Nu ai invitat-o.

Nu cred că intenționa să mi se destăinuie mie – n-ar fi făcut-o dacă ar fi avut de ales –, dar tăcerea lui mi-a confirmat bănuiala.

— Nu vreau să vină, bine? a spus el.

— Înțeleg, am zis și chiar așa era. Eu nu i-am invitat pe părinții mei la nuntă.

— Exact.

Cred că el a înțeles greșit, a crezut că părinții noștri erau la fel, că noi eram la fel, dar nu era deloc așa.

— Pentru că este bolnavă, a continuat. Și nu știu dacă pot să mă descurc cu asta în ziua nunții mele, înțelegi? Dacă vine ea, totul va fi despre ea. Nu-ți vine să crezi cum se comportă oamenii în preajma bolii. Când ies cu ea din casă, toată lumea vrea să vorbească despre nenorocita ei de perucă, despre grețurile ei, despre regimuri alimentare care distrug cancerul. E absurd. Și cred că ei îi place atenția care i se acordă. Cred că îi dă un scop, îi dă bolii ei un scop. În fine, e mult mai simplu dacă n-o invit.

— Dar e mama ta, am repetat eu.

— Cum?

Deja își scosese telefonul din buzunar și era cu mintea în altă parte.

— Nu se poate să n-o inviți doar pentru că este bolnavă, am continuat. Ea știe ce se întâmplă?

— Poate, a spus el și nu părea deloc jenat. Presupun că soră-mea i-o fi zis ceva la un moment dat.

— Și nu s-a supărat?

— Nu știu, a răspuns el. N-am întrebat. Nu suntem apropiați.

— E o cruzime din partea ta.

Charles a pus telefonul pe măsuță și și-a trecut degetele prin părul ud.

— Nu cred că ai dreptul să spui asta, a zis, ștergându-și mâna de o pernă, de vreme ce nici tu nu ți-ai invitat părinții. Și este nunta mea, eu decid. Iar mie nu-mi plac oamenii bolnavi.

— Ce nu-ți place? a întrebat Marnie, care a prins doar finalul propoziției în timp ce intra în cameră aducând în brațe un vraf de farfurii de ceramică alb-albastre și tacâmurile de argint.

Le-a pus pe masă.

— N-am invitat-o pe mama, a spus Charles.

— Pentru că este bolnavă, am adăugat eu.

— Poftim? a făcut Marnie în timp ce aranja mai întâi cuțitele, apoi furculițele. Pentru că e bolnavă? Dar tocmai, ăsta e un motiv s-o inviți.

— Exact, am întărit eu.

— Nu, a spus Charles.

Nu era furios, nu așa cum fusese mai devreme, în hol, dar era ferm și hotărât.

— Este alegerea mea, a continuat el. Și eu nu vreau să vină. Nu-mi plac oamenii bolnavi.

— Și dacă eu mă îmbolnăvesc? a întrebat Marnie în timp ce așeza farfuriile la locurile lor pe masă.

— Asta ar fi altceva, a spus el.

Ea s-a uitat la mine, a ridicat din sprânceană și între noi a avut loc o conversație nerostită, în care admiteam amândouă că nu era nicio diferență. Și totuși, în timp ce eu eram oripilată de această idee, cred că Marnie era mai degrabă frustrată. Planul mesei trebuia refăcut.

— Dacă e așa, am să pretind că această discuție nu a avut loc, a concluzionat ea cu nonșalanță. Cred că așa e cel mai bine.

Apoi ea s-a întors în bucătărie, Charles s-a uitat mai departe la televizor și eu am terminat meniurile, după care ne-am așezat cu toții la masă ca și când, într-adevăr, nu se întâmplase nimic.

Dar mi-a rămas în minte acel ciudat schimb de priviri. Deoarece confirma că el nu era suficient de bun pentru Marnie și că nu va fi niciodată, nu putea să fie. Aveam un moment concret la care puteam face referire și în care el îmi dovedise cu vehemență că nu era potrivit pentru femeia cu care urma să se căsătorească.

M-am simțit mândră.

E un lucru rău?

Pentru că era o confirmare a faptului că el era un om demn de dispreț, că ura mea nu era neîntemeiată sau nemeritată, ci justificată și legitimă. Mai mult decât atât, pentru că dovedea ceva ce eu nu avusesem încredere să exprim până atunci: că eu chiar eram mai bună decât Charles.

Eu le purtam de grijă celor care aveau nevoie de mine: am înțeles că asta făcea parte din contractul de iubire, de datorie, de familie.

Mi-am dat seama atunci că el nu era implicat total: nu cu orice preț.

Capitolul 9

A sosit și ziua cea mare, prima sâmbătă din august, și, în ciuda unei prognoze meteo deloc promițătoare, vremea a fost neașteptat de caldă, cerul neașteptat de senin. Erau sute de invitați, oameni cu care se intersectaseră pe cărările vieții – la școală, la facultate, la serviciu –, și unii pe care ei nici nu-i cunoscuseră până atunci: soți de veri, prieteni de-ai părinților și nou-născuți care țipau, apoi râdeau fără un motiv aparent. Invitați din toată lumea veniseră la Windsor: sora lui Charles și soțul ei sosiseră din New York chiar în dimineața aceea, mătușa și unchiul său își întrerupseseră anul sabatic pentru a ni se alătura tocmai din Africa de Sud și fratele lui Marnie, Eric, luase o pauză de la funcția de manager în Noua Zeelandă pentru a fi prezent la ceremonie.

Vei crede că mint, dar am promis să-ți spun tot adevărul, iar adevărul este acesta: a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Eu și Marnie am petrecut dimineața împreună la casa părinților ei, unde am mâncat pâine prăjită unsă cu gem, îmbrăcate în pijamale. Marnie a făcut o baie, iar eu

am stat pe jos lângă ea, lungită pe gresie, și am vorbit despre cum ne-am cunoscut la coada aceea lungă, despre toate câte se întâmplaseră și ne conduseseră spre acel moment.

Am privit-o măritându-se cu un bărbat pe care eu îl uram, dar pe care ea îl iubea, și n-a fost chiar atât de groaznic pe cât mă așteptam. N-am avut ochi decât pentru ea – eram absorbită de felul în care părul ei roșu fusese răsucit într-un coc la ceafă, de colierul cu diamante, de jupa albă și înfoiată, de voalul lung, de dantelă – și m-am bucurat de bucuria ei. Mă simțeam atât de mândră că luam parte la un moment atât de important din viața ei. Am mâncat și am băut prea mult, am dansat până am făcut bășici la picioare, dar m-am simțit extraordinar de bine.

Discursul lui a fost încântător, într-adevăr. Mă așteptasem să fie grețos – am crezut că va vorbi despre puterea dragostei lui fără seamăn, despre tăria atașamentului său, despre cum căsnicia le va întări legătura –, dar n-a făcut-o și n-a fost așa. A spus că n-a întâlnit niciodată o persoană atât de hotărâtă, atât de creativă, atât de neînfricată ca Marnie. A spus că și-a dat seama imediat, din clipa în care a văzut-o, că ea era diferită, specială, altfel decât celelalte. A spus despre ea lucruri care știam că sunt adevărate și m-am pomenit dând din cap fără să vreau.

N-am stat jos decât după miezul nopții, când majoritatea invitaților plecaseră, cei din orchestră își strângeau instrumentele și cele două domnișoare de onoare îi urcau pe invitații prea beți în taxiuri ca să-i trimită acasă. Furnizorul așeza sticlele de vin și de bere rămase la loc în cutii, iar șeful localului stivuia scaunele din sala de mese. Ușile dinspre terasă erau deschise și aerul încă era cald și încărcat de polen. Ghirlandele luminoase licăreau deasupra capului meu, iar eu știam că eram puțin cam beată pentru că strălucirea lor era neclară, ca și cum lumina se scurgea de pe

globurile de sticlă, galbenul impregnându-se în întuneric.

Charles s-a așezat lângă mine și mi-a mulțumit pentru „contribuția” mea – acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit – și aproape am avut impresia că era sincer. Vesta descheiată îi aluneca de pe umeri și își scosese papionul bleumarin. Ne uitam la Marnie care plutea pe ringul de dans. Rochia ei era aproape neagră pe la poale, mizeria și praful de peste zi pătându-i mătasea albă. Era îmbujorată la față și câteva bucle i se desprinseseră din agrafe, atârnându-i în jurul feței, ude de transpirație.

— E incredibilă, nu crezi? a spus Charles.

Eu am dat din cap.

Acum nu mai sunt sigură – trecerea timpului a estompat conturul amintirii mele – dacă ce s-a întâmplat pe urmă s-a întâmplat cu adevărat. Poate a fost doar o născocire a urii mele, o iluzie, rezultatul excesului de șampanie și de ură. Dar nu cred.

Charles s-a rezemat de peretele de sticlă al verandei, cu mâinile după cap, apoi a oftat.

— Cu adevărat incredibilă, a repetat el.

A lăsat brațele în jos și unul mi-a căzut după cap, alunecând în jos pe ceafă. M-a tras spre el și m-a pupat pe frunte. Avea buzele umede, acoperite de salivă, și am simțit umezeala rece pe piele după ce s-a retras.

— Avem noroc că suntem împreună, a spus el.

Abia articula cuvintele. Sigur, și eu băusem peste măsură, dar el era amețit bine, cumva de alte dăți, mai beat decât îl văzusem vreodată. Mâna lui stângă s-a mișcat încet peste umărul meu, spre claviculă, trecându-mi de subsuoară. Mi-am ținut respirația. Trupul mi-a încremenit. Nu voiam să mai inspir, ca să nu-mi forțez coșul pieptului să se umfle în palma lui. Mâna lui atârna acolo, la câțiva centimetri de sânul meu, ținându-mă prizonieră pe bancă. Nu puteam să mă mișc fără să intru în

contact cu el, fără să mă atingă, fără să mă frec de el.

Charles a râs; un râs grosolan și răgușit.

— Oh, Jane, a spus.

Apoi și-a trecut vârfurile degetelor peste sfârcul meu prin mătasea galbenă a rochiei de domnișoară de onoare. Am lăsat bărbia în jos ca să-mi privesc pieptul, deși simțeam că mă sufoc. El mi-a apăsat sânul cu palma și, înainte de-a o retrage, mi-a strâns repede sfârcul între degetul mare și arătător.

Aș vrea să-ți pot spune că am făcut sau am spus ceva. Aș vrea să-l fi luat la rost. Poate că el ar fi fost șocat – mi-aș fi dat seama dacă era sincer șocat – și atunci aș fi înțeles că nu era deloc ceea ce credeam eu.

Dar n-am făcut nimic, iar acum nu am de unde să știu.

— Nu-mi vine să cred că aproape s-a terminat, a spus Marnie așezându-se lângă noi și rezemându-și capul de umărul lui. Ce zi. A fost o zi perfectă, așa-i?

Charles și-a retras încet brațul. I l-am simțit alunecându-mi pe după ceafă, de-a lungul umerilor, retrăgându-se cu grijă, până când nu ne-am mai atins deloc. Am simțit spațiul dintre noi, acea fâșie de aer proaspăt, rece și bine-venit, ca o linie despărțitoare între state inamice. Mă durea sfârcul, o ușoară urmă de durere.

— E totul în regulă? a întrebat ea zâmbind. Ce se-ntâmplă aici?

Charles s-a uitat la mine și, dacă îți vine să crezi, am fost suficient de trează ca să-i citesc privirea și să înțeleg imediat că era o privire care îmi cerea să tac.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus eu, trăgându-mă ușor câțiva centimetri mai încolo pe bancă, îndepărtându-mă de ei și de dragostea lor. Absolut nimic.

Asta a fost a doua minciună pe care i-am spus-o lui Marnie.

Înțelegi, nu-i așa, că n-am avut încotro? Ce-aș fi putut să spun? Dacă aș fi fost sinceră, poate că ea s-ar fi simțit forțată să aleagă. Și, oricum, eu eram alături de ea, cu orice preț. La vremea aceea, credeam că asta însemna să manipulez adevărul pentru a o face fericită, pentru a o menține fericită, pentru a ne proteja rădăcinile.

*

Iată un adevăr absolut. Ziua aceea n-a schimbat sentimentele mele față de Charles. Îl uram de câțiva ani și ziua aceea nu a schimbat nimic.

Este o cruzime să spun că dragostea lor a fost cea mai ofensatoare, cea mai implacabilă, cea mai respingătoare dragoste pe care am cunoscut-o vreodată? Da, este, știu. Dar dragostea lor mă dezgusta. Uram figura lui, zâmbetul afectat care stătea să se formeze pe buzele lui, felul în care își umfla pieptul exagerat de mult când inspira, obiceiul lui de a bate darabana cu degetele pe masă ca și cum îți spunea: *Mă plictiseşti.* Uram atingerea degetelor lui pe pielea mea prin materialul subțire al rochiei, dar nu mai mult decât uram toate celelalte fațete ale existenței lui.

Mi-ar fi plăcut să-l șterg din viața mea. Trebuie să am grijă când spun asta acum, știu, pentru că sună a *premeditare.* Ce vreau să spun este că mi-aș dori ca poveștile noastre să nu fi avut niciun capitol în comun, cerneala vieții lui să nu fi fost pe paginile mele, ca viețile noastre să fi existat simultan, da, dar să nu se fi suprapus niciodată.

Dacă însă regret moartea lui? Nu. N-o regret.

Nu-mi pare rău câtuși de puțin.

A treia minciună

Capitolul 10

I-am spus că nu era nimic, că nu s-a întâmplat nimic.

Astăzi, mai mult ca niciodată, mi se pare un lucru relevant, o parte importantă din poveste, o parte importantă din povestea *ta.* Eu nu spun că era un motiv – te rog să nu înțelegi greșit ce vreau să spun –, dar, când se întâmplă ceva neașteptat, ceva groaznic, fiecare etapă care a dus la acel moment capătă un sens diferit.

Înaintea ta a mai fost o persoană, una singură, care a știut că în seara aceea s-a întâmplat ceva. I-am povestit în ziua următoare, cu mult înainte să-mi fie teamă să spun că între mine și Charles avusese loc un mic incident.

*

În dimineața de după nuntă, stăteam întinsă în pat, prefăcându-mă că nu mă doare capul, că nu voiam cu disperare un pahar cu apă, că nu aveam nevoie urgentă la baie, că mă simțeam bine, când a sunat cineva la ușă.

Jaluzelele erau coborâte, dar soarele se strecura pe margini, proiectând linii subțiri și albe de lumină, presărate cu particule de praf. *Trebuie să dau cu aspiratorul, poate să șterg cu mopul,* mă gândeam eu, dar știam că n-o să fac nimic. În casă era dezordine – cărți și reviste împrăștiate peste tot –, dar eu eram prea mahmură, prea obosită ca să-mi pese. Ușile dulapului erau deschise și hainele se revărsau pe podea: o grămadă de blugi, fuste și pulovere. Pe un scaun șubred de lemn, așezat lângă fereastră, se înălța o stivă de haine și lenjerii de pat curate, iar deasupra lor, bustiera mea de culoare bej din seara precedentă. Rochia mea de domnișoară de onoare atârna pe spatele ușii, cu

pete întunecate la subsuoară și câteva pete mai deschise la culoare – de șampanie, probabil – care murdăreau jupa. Aerul din cameră era greu și închis, duhnind a somn și transpirație. Probabil că era dezgustător, insuportabil, dar îmi părea un loc familiar, o dezordine familiară, un miros familiar.

Am stat nemișcată, ca și cum foșnetul așternutului ar fi putut să se scurgă pe sub ușa camerei până în micul vestibul și să iasă din apartament, pe coridor.

A sunat din nou.

S-au auzit niște bătăi puternice – de trei ori – și ușa a tresărit în cadrul ei, tremurând din țâțâni.

— Jane?

Am recunoscut vocea imediat. Era sora mea, Emma, mai mică cu câțiva ani decât mine și opusul meu, mai mult decât Marnie. Dacă eu sunt întunericul și Marnie este lumina, Emma era foarte mult din ambele. Nu numai că avea pielea foarte albă și părul foarte închis la culoare, dar avea și o dispoziție extrem de schimbătoare, cu suișuri și coborâșuri amețitoare: extrem de vulnerabilă și totuși invincibilă, temătoare și totuși curajoasă, fragilă în numeroase privințe și totuși de nezdruncinat.

Soneria s-a auzit a treia oară. A apăsat pe buton timp de câteva secunde și sunetul strident a vibrat în tot apartamentul.

— Știu că ești acolo! a strigat ea.

Am rămas ascunsă sub pătură, refuzând să mă mișc.

— Am adus micul dejun! a strigat ea din nou.

Vocea ei a urcat la sfârșitul propoziției și a fredonat cuvintele „micul dejun”. Își dădea seama că își juca cea mai bună carte, asul de pică, și că eu o știam foarte bine.

În cursul săptămânii, micul meu dejun era un castron cu cereale. Tindeam să optez pentru fulgii de ovăz, care semănau și aveau gust de carton reciclat, plutind în lapte gras și integral, de

consistența smântânii. În mod curios, era mai puțin dulce decât cel semidegresat. Prima dată îl încercasem cu câțiva ani în urmă, după moartea soțului meu, când țineam o dietă fără zahăr, în strădania de a deveni cât mai slabă, cât mai mică omenește posibil. Ceea ce fusese o greșeală. Pentru că nicio decizie luată imediat după o pierdere grea nu este o decizie bună. Așa că am dat repede uitării celelalte compromisuri: orez brun, lipsa sucului de fructe și negresele făcute cu sfeclă roșie.

În weekenduri, în schimb, întotdeauna voiam ceva mai dulce.

— Simți mirosul de croasant? a strigat Emma. Cumpărat de la patiserie, acum nici zece minute. Iam-iam.

S-a oprit, așteptând să-mi audă pașii. O și vedeam stând pe covorașul trupe uzat, sub luminile galbene și puternice, mutându-se de pe un picior pe altul, nerăbdătoare ca întotdeauna, frustrată că o ignoram.

— Haide, Jane! a strigat. N-am toată ziua la dispoziție.

M-am ridicat în capul oaselor, mi-am aruncat picioarele peste marginea saltelei și le-am băgat în papuci. O iubeam – chiar o iubeam –, dar niciodată n-avea limite. Nu i se părea anormal să vină la ușa mea dimineața, fără să mă anunțe în prealabil, și să mă hăituiască bătând la ușă și strigând. Pentru că viețile noastre curseseră mereu împreună: provocările, disputele, mărunțișurile cotidiene.

Deși nu este tocmai corect ceea ce spun eu. Mai precis ar fi să spun că viața ei se revărsa constant într-a mea. Eu eram receptaculul pentru anxietatea ei. Eu eram urechea în care ea se confesa, umărul pe care se sprijinea, mâna de care să se țină. Își vărsa greutățile asupra mea până se simțea ceva mai bine. Pe urmă, eu purtam și nutream fricile în locul ei.

Întotdeauna fusese așa. Eu eram iubită prea puțin, iar ea era iubită prea mult, și poate te surprinde să afli că ambele situații sunt la fel de insuportabile. Ea deseori avea nevoie de spațiu, sufocată de faptul că era favorita. Eu am devenit aliata ei, refugiul ei.

Ea avea nevoie de mine. Eu nu știam pe atunci că și eu aveam nevoie de ea.

— Grăbește-te, bine? m-a zorit. Că doar n-o să le mănânc eu.

Am auzit-o râzând. Avea un umor negru. Încă avea puterea să mă șocheze, chiar dacă îi cunoșteam foarte bine gândurile, mintea ascuțită, traumele ei.

Mi-am tras pe mine halatul și mi-am legat cordonul în talie. Era violet-închis și uzat, cu firele strânse de-a lungul mânecii unde mai demult se vărsase ceva. Fusese al lui Jonathan și îmi era mult prea mare. Cusăturile de la umăr îmi coborau cu câțiva centimetri pe partea de sus a brațelor și tivul îmi ajungea sub genunchi, până aproape de gleznă, îl purta de câte ori se trezea devreme în weekenduri să pregătească un mic dejun cald.

Am deschis ușa de la intrare. Emma era îmbrăcată cu un pulover gros, bleumarin, și blugi largi, până deasupra gleznelor. Șosetele albe semănau cu cele pe care le purtam la școala primară, îngroșate cu bandă elastică sus și cu ciucuri care atingeau marginile adidașilor albi. Tocmai se tunsese, avea părul scurt până la linia maxilarului, alunecându-i spre bărbia ascuțită.

— În sfârșit! a exclamat ea. Arăți ca dracu'!

M-am întors să mă privesc în oglinda mică și rotundă, atârnată într-un cui pe perete în hol. În seara de dinainte nu mă demachiasem. Aveam ochii încercuiți de pete negre de rimel și rujul mi se întinsese în cutele din jurul gurii.

Am ridicat din umeri.

— A fost o seară plăcută.

— Plăcută? a pufnit ea. A fost nunta prietenei tale cele mai bune și tu spui că a fost *plăcută*? Atât?

Mi-a întins o pungă maro de hârtie, plină cu produse de patiserie. M-am uitat înăuntru: un croasant cu unt și o pâine cu ciocolată.

— Pentru tine, mi-a spus.

S-a îndreptat spre canapea și s-a cuibărit între perne, cu picioarele adunate sub ea, simțindu-se la mine ca acasă. Eu mi-am turnat un pahar de suc de portocale de la frigider.

— A fost senzațional, m-am corectat eu. O seară absolut senzațională. Mai bine așa?

— Îh, e mai rău, a gemut ea. Nu te pricepi deloc la chestiile astea. Povestește-mi ceva interesant. S-a certat careva? S-au bătut? Cine s-a culcat cu domnișoara de onoare?

— Nu s-a culcat nimeni cu domnișoara de onoare. Și nu s-a bătut nimeni, din câte știu eu.

— Înseamnă că Charles s-a comportat bine? N-a fost plictisitor?

— Nu prea, am spus. Deși s-a întâmplat o chestie chiar la sfârșitul serii.

Apartamentul meu este înconjurat de alte apartamente din toate părțile, mai puțin una, și întotdeauna este puțin cam prea cald. Așa că de câte ori vine cineva pe la mine – ceea ce, sincer, nu se întâmplă prea des – văd că se dezbracă puțin câte puțin pe parcursul vizitei. La început, doar haina și puloverul, apoi pantofii și cardiganul și, în cele din urmă, rămâne fără șosete și în maiou.

Nici Emma nu făcea excepție. Dar m-am speriat de ce am văzut.

Și-a ridicat puloverul peste cap. Oasele umerilor i se vedeau prea tare. Claviculele îi împungeau prin piele, întinzând-o, făcând-o să pară prea subțire, aproape străvezie. Avea brațele subțiri ca aripile unei păsări, era numai piele și os, fără niciun pic de grăsime.

Am inspirat scurt, scoțând un fel de oftat, și Emma a ridicat ochii, mari și îngrijorați.

— Să nu-ncepi, a spus, citind neliniște în încrețitura dintre sprâncenele mele. Nu mă interesează.

— Em… am încercat eu să spun, dar ea m-a privit amenințătoare, fără să clipească, și mi-am dat seama că n-avea rost să continui.

Emma avea doisprezece ani când a reușit pentru prima oară să scape atenției noastre. Nu-mi amintesc cum a început boala ei. Eram foarte ocupată cu recapitularea, atât de concentrată asupra unor lucruri care pentru mine n-aveau să conteze niciodată – ecuații de gradul trei, formula chimică a respirației, peisaje fluviale –, încât n-am observat primele semne de deteriorare ale celei care conta cel mai mult pentru mine.

Era în luna iulie, mi se pare. Eu și Emma intraserăm în vacanța de vară – dacă îmi aduc bine aminte, Marnie era în sudul Franței – și părinții noștri erau ocupați, ca întotdeauna, să sape la temelia căsniciei lor cu târnăcoape deghizate în insulte și ochi dați peste cap. Era foarte cald, prea cald pentru Anglia, cu temperaturi de peste treizeci de grade. Ne-am dus la piscina în aer liber și ne-am întins și noi prosoapele printre sute de prosoape ale altora: familii cu câte cinci copii care săreau în apă, se scufundau, alergau uzi prin iarbă, femei corpolente, cupluri mai în vârstă care citeau ziarul pe șezlonguri. Eu purtam costum de baie și transpiram la soare; umezeala mi se aduna între sâni, iar deasupra buzei de sus mi se formau picături de apă. Emma purta pantaloni scurți până la genunchi și o bluză de lână și tremura. Eu insistam să intre în piscină cu mine, dar ea nu voia: zicea să nu lăsăm nesupravegheate lucrurile de valoare, dar n-aveam cu noi decât prosoape, haine și o carte de fiecare. Am cicălit-o, bineînțeles, pentru că eu eram sora mai mare și aveam tot dreptul, și până la urmă a cedat. Mi-aduc aminte

cum și-a scos bluza peste cap, și umerii și claviculele ei arătau mult mai rău pe atunci, mai proeminente ca niciodată, împungând prin pielea ei albă și subțire. Și-a dat jos pantalonii scurți și picioarele ei erau ca niște linii drepte osoase, aproape fără carne, fără grosime. S-a uitat la mine, provocându-mă să reacționez în fața corpului ei înfiorător de plăpând, iar eu n-am zis nimic.

În lunile ce au urmat, îi puneam forțat mai multă mâncare în farfurie și uneori o mânca, alteori nu. Apoi, pentru scurt timp, a arătat mai bine. Pe urmă iarăși prost. Următorii doi ani au continuat la fel – niciodată în cea mai bună stare de sănătate, dar nici în cea mai proastă –, apoi eu am plecat la facultate când ea n-avea decât paisprezece ani. Au urmat foarte puține urcușuri și foarte multe coborâșuri. Până când, în cele din urmă, nici părinții mei n-au mai putut ignora situația de sub nasul lor și Emma a fost internată în spital, apoi externată și iar internată.

Știu că asta face din ea un personaj foarte special într-o poveste foarte specială. Dar dacă ai fi cunoscut-o pe Emma – mi-aș fi dorit s-o cunoști, cred că ți-ar fi plăcut – ți-ai fi dat seama că nu era deloc acea persoană. Emma n-a fost niciodată o victimă. Era bolnavă, da, și a fost foarte mult timp, dar asta nu era decât o parte infimă din cine a fost ea.

Boala ei exista undeva în ea, ca o ciumă ciudată pe care n-o putea controla, pândind în mintea, în oasele, în însăși fibra ființei ei. A ocupat un loc semnificativ în viața sa, dar gândește-te la boala aceea ca la o cale pe care nu a ales-o ea, nu a vrut-o, deși a învățat să meargă pe ea în felul său. Până la urmă a ales să nu se mai trateze deloc și eu am încercat cât am putut să-i respect dorința.

— Nu te mai uita așa la mine, mi-a spus, cuibărindu-se pe canapeaua mea, ferindu-se, ascunzându-se după pulover. Parc-ai fi văzut o fantomă…

Am ridicat dintr-o sprânceană; nu mă puteam abține.

Ani la rând – aproape tot timpul cât am fost la facultate –, am avut coșmaruri în care vedeam cadavrul Emmei. Visam cu totul altceva, când, în mijlocul viziunilor mele – cu vacanțe, amfiteatre din facultate sau cu Marnie – descopeream corpul neînsuflețit al Emmei, cu membrele înțepenite, cu ochii albaștri larg deschiși și încețoșați. Mă trezeam aproape sufocându-mă, transpirând și tremurând în așternuturile reci și umede.

— Să-mi bag picioarele, a spus ea, îmbrăcându-se la loc până la urmă. Nu-i nicio problemă. Mă simt bine.

N-am avut ce să fac, am lăsat-o în pace. Dacă ne certam, n-aveam nimic de câștigat, doar de pierdut.

— Charles, a spus, bătând ușurel cu palma lângă ea pe canapea. Ce ziceai de el?

M-am așezat și i-am povestit ce se întâmplase în seara precedentă. I-am spus că el abia mai vorbea după nenumărate sticle de șampanie destupate și nenumărate cupe umplute. I-am povestit de brațul lui pus pe umărul meu, de materialul aspru al cămășii lui apretate pe ceafa mea. Am închis ochii; simțeam că roșeam în timp ce-i descriam cum mâna lui a căzut peste sânul meu, degetele lui peste sfârcul meu. I-am descris cum spațiul dintre noi s-a mărit, albul strălucitor al rochiei lui Marnie când ea s-a apropiat și s-a așezat lângă noi, senzația aceea că ceva s-a retras la loc în cutia sa.

Emma asculta cu ochii mari, cu gura căscată.

— Și ea ce-a zis? a șoptit.

— Nimic. N-a zis nimic. N-a *văzut* nimic.

— Chiar n-a văzut nimic?

Emma a lăsat ochii în jos, spre pernuța pe care o strângea la piept.

— Ești sigură? Absolut sigură? Că s-a întâmplat exact așa? Nu cumva era doar beat și nu se mai controla? Și nu-și ținea mâinile acasă fără să vrea?

Am ridicat din umeri.

— Poate.

— Deși nu-l prea văd pe Charles comportându-se altfel decât cum vrea el, nu zici? Nu-i stă în fire.

Am zâmbit. Emma făcuse cunoștință cu Charles. Deci singura versiune pe care o știa ea era versiunea mea.

Iată un lucru la care m-am gândit de multe ori în ultimele câteva luni. Emma nu-l cunoștea pe Charles. Ea n-avea niciun motiv să pună la îndoială povestea mea, niciun motiv să creadă că el era într-adevăr un pervers și un depravat gata s-o pipăie pe domnișoara de onoare chiar la nunta lui și în fața minunatei lui soții. Și totuși reacția instinctivă a Emmei a fost să pună la îndoială nu caracterul lui Charles, ci versiunea mea asupra celor întâmplate. Ce spune asta despre mine? Despre capacitatea mea de a expune adevărul? Despre capacitatea mea de a interpreta corect o situație?

Asta sugerează, de fapt, că Charles nu comisese niciun gest deplasat în seara aceea? Că eroarea de judecată era a mea și numai a mea? Nu cred, dar merită să ai în vedere lucrul acesta. La urma urmei, acesta este adevărul meu. Ceea ce nu este totuna cu Adevărul.

— O să-i spui lui Marnie? m-a întrebat Emma. Că proaspătul ei soț te-a pipăit? Pentru că eu nu cred că este o idee bună.

Am scuturat din cap că nu.

— E de groază, oricum, a continuat ea. Foarte ciudat.

A rotit perna în fața pieptului, prinzând-o de colțuri, învârtind-o ca pe un volan.

— Te-ai speriat? m-a întrebat.

— De Charles?

— Da. Ți-a fost frică?

— Nu, am spus eu instinctiv. Nu. Nu chiar.

De îndată ce am rostit acele cuvinte, mi-am dat seama că nu era adevărat. Fusesem speriată. Nu îngrozită. Nici chiar așa. Ci bulversată și neliniștită

și dintr-odată foarte conștientă că nu eram decât ceva foarte mic confruntat cu ceva mult mai mare. Și n-a fost doar o mică teamă pe care o simt adesea în situații imprevizibile. A fost mai înfricoșător decât atunci când vin pe jos de la stația de metrou seara târziu și aud pașii unui bărbat în spatele meu, mai mult decât atunci când cineva stă prea aproape de trecerea de pietoni sau când văd un grup de oameni înghesuindu-se la intrarea în tunel sub calea ferată. Pentru că a fost vorba de un gest calculat. Charles avea un scop, un obiectiv – și, dacă a intenționat să mă sperie, atunci a reușit.

— Ce mai face mama? am întrebat.

Emma a lăsat privirea în podea și a început să se joace cu un fir de lână care-i atârna din pulover.

— Nu m-am dus, a răspuns. Nu… am putut.

Am expirat încet, încercând din răsputeri să nu oftez, îi explicasem mamei de mai multe ori – chiar scrisesem în calendarul ei – că nu voi veni în sâmbăta aceea pentru că mă duceam la nuntă, dar că va veni Emma.

— Să nu-ncepi cu reproșurile, a zis sora mea. Te rog. Am telefonat. I-am spus recepționerei. Pur și simplu n-am putut s-o fac. Bine? N-am putut.

Când eram mai mici, în copilărie, mama și sora mea erau extraordinar de apropiate. Mie mi se părea dezgustător să fii atât de atașat de cineva. Și totuși, deși Emma suferea pentru că se simțea atât de sufocată – și fugea să petreacă timp cu mine în altă parte a casei –, avea nevoie de mama dintr-o mie de motive: să-și gestioneze emoțiile, să-și rezolve problemele practice, să fie mângâiată și consolată. Își făcea griji din orice, la fel ca mama, chiar și atunci, și nu se simțea deloc în largul ei în preajma oamenilor pe care îi întâlnea pentru prima oară. Se ascundea după picioarele mamei când mergeam în locuri străine, uitându-se printre coapsele ei. Acasă se ținea după mama dintr-o cameră în alta, vrând s-o ajute în bucătărie, la curățenie, la tot ce făcea mama. Seara, îi plăcea să

fie ținută în brațe, să i se citească povești, să fie îmbăiată. Emma avea nevoie de mama și mama avea nevoie să se simtă utilă.

Dar, când Emma avea cu adevărat nevoie de mama – când avea cu adevărat nevoie de susținere, dragoste și putere –, mama nu-i dădea nimic. Sprijinul ei dispărea, jenat de însăși natura nevoii. Privesc acum înapoi și îmi dau seama că mama era pur și simplu speriată. N-a fost niciodată o idealistă și probabil înțelegea ce se întâmpla și cât de greu era, poate imposibil, să rezolve situația. Așa că ignora problema, pretinzând că fiica ei se simțea bine, aruncând mâncarea din farfurie la coș fără să pună întrebări și spălând tacâmurile care nici nu fuseseră folosite.

Cu cât creștea nevoia Emmei, cu atât mama o ignora, până când Emma s-a supărat foarte tare și s-a izolat, iar mamei i-a fost atât de frică pentru viitorul ei, încât n-a mai existat nicio șansă de recuperare. Emma nu a iertat-o niciodată cu adevărat. S-a mutat de-acasă imediat ce s-a simțit suficient de bine.

Am crezut că o învinuia pe mama pentru boala ei: nu pentru că s-a declanșat, ci pentru că a persistat. Am crezut că fusese distrusă conexiunea dintre ele, că ceea ce le ținea împreună nu era dragostea, ci doar legătura de sânge, un fir subțire ce se întindea între ele și care nu putea fi rupt. M-am înșelat. Mai erau și alte fire, mai groase, care le uneau pe mama și sora mea, fire pe care eu nu le vedeam.

— Jane, te rog, a insistat Emma. Zău. Chiar am încercat.

N-am răspuns. Am vrut să-i spun să se gândească la impactul pe care îl aveau faptele ei asupra celorlalți: să-i explic că decizia ei mă făcea să mă simt vinovată că nu m-am dus eu, că probabil mama noastră se simțea extraordinar de singură. Dar Emma era atât de absorbită de propriile emoții, încât i se părea aproape imposibil

să privească lucrurile din punctul de vedere al altcuiva.

Am întrebat-o în schimb despre proiectele ei de voluntariat, despre apartamentul ei și o carte despre o familie disfuncțională, carte pe care i-o recomandasem eu și pe care am aflat că încă n-o citise. Am făcut un duș, mi-am pus o pijama curată și am petrecut ziua pe canapea, uitându-ne la niște DVD-uri care altă dată fuseseră ale tatălui nostru – filme de acțiune cu eroi masculini și femei ridicol de incompetente – și pe care mi le însușisem eu după plecarea lui. Le văzusem împreună cu el. Tata mă ridica pe genunchii lui și mă lăsa să mă cuibăresc la el în poală, să adorm cu capul pe pieptul lui, în timp ce mama își făcea de lucru în altă parte.

Emma a luat câteva când a plecat acasă în seara aceea. Zicea că întotdeauna fuseseră ale ei, iar eu știam că nu era așa, dar chiar nu mă deranja. Erau atâtea lucruri despre care n-am putut discuta și pe care nu ni le-am spus niciodată, încât, în comparație cu ele, minciuna aceasta mi s-a părut insignifiantă. Am privit-o cum a plecat cu ele în rucsac și am încercat să mă concentrez numai pe părul ei care se oprea chiar deasupra genții, nu pe picioarele ei ca două scobitori.

Capitolul 11

Marnie și Charles urmau să plece luni, după nunta lor, pentru două săptămâni și jumătate de lună de miere în Italia. Charles planificase totul: stabilise traseul lor prin țară, cumpărase biletele de avion, rezervase cele mai luxoase camere în cele mai extravagante hoteluri. Voia să fie o surpriză, spusese el, așa că, în lunile precedente, îmi împuiase capul cu cele mai mici detalii și cu entuziasmul lui. Închinase o mașină în culoarea ei

preferată, o decapotabilă de colecție. Optase pentru hoteluri împodobite cu plușuri și candelabre prețioase în locul stilului monoton și sumar pe care îl prefera el. Stabilise un itinerar al preferințelor culinare ale lui Marnie, locuri despre care credea că i-ar fi plăcut ei să le viziteze.

„Ce-ar zice de un curs de gătit?” mă întrebase el cu ceva vreme în urmă anul acela.

„Ce părere ai despre ăsta?” mă chestionase el în timp ce se uita pe site-ul unui nou restaurant de fițe. „Crezi că i-ar plăcea genul acesta de mâncare? Dar priveliștea cum ți se pare?”

„Ce zici de Roma?” mă întrebase în șoaptă într-o seară, în timp ce ea era la bucătărie. „A fost vreodată acolo?”

Nu fusese niciodată și i-am spus-o. Ca urmare a acestor neîncetate schimburi de impresii, am ajuns să le cunosc foarte bine itinerarul. Așa că, în dimineața aceea, mi i-am imaginat sosind la aeroport, în sala de plecări, așezați unul lângă altul în avion, apoi așteptându-și bagajul la banda transportoare. Îi vedeam râzând împreună în timp ce-și îndesau bagajele în portbagajul micuț al mașinii, mâna lui așezată pe piciorul ei în timp ce mergeau cu mașina. Vedeam intrarea în primul lor hotel, canapeaua violet din apartamentul lor, piscina panoramică înconjurată de hamace și priveliștea podgoriilor. Știam fiecare pas pe care îl făceau și mi se strângea stomacul, știam că eram geloasă. O iubeam pe Marnie și voiam să se bucure de cea mai frumoasă lună de miere, dar totodată mi-ar fi plăcut să iau și eu parte.

Marnie și cu mine călătoriserăm împreună o dată sau de două ori, având ca destinații niște stațiuni ieftine de pe litoral, unde ne trataserăm cu cocktailuri în culori țipătoare, care lăsau sedimente de zahăr la fiecare sorbitură. Eu mă bronzasem la soare, iar ea devenise și mai albă prin comparație. Noaptea dormiserăm în același pat fără ca asta să ne deranjeze, ne ținuserăm de mâini în timpul

zborurilor cu turbulențe și trecuserăm împreună pe la controlul pașapoartelor. Dar era mai mult decât atât. Râseserăm, bârfiserăm și ne destăinuiserăm secretele. Ne contopiserăm într-o singură persoană, avuseserăm glume pe care numai noi le înțelegeam, valize comune și brățări împletite care nu costau mare lucru, dar care, pentru noi, însemnau enorm.

Dar noi nu mai călătoriserăm împreună de când ea îl cunoscuse pe Charles.

Acum, cu el împărțea toate aceste lucruri: patul, valiza, secretele ei.

M-am gândit la ei sporadic în cele două săptămâni, dar întotdeauna cu o spaimă care mă apăsa în piept. Simțeam că rădăcinile noastre se slăbeau, iar asta mi se părea șocant și inacceptabil, pur și simplu pentru că până atunci crezusem că era imposibil.

*

Marnie m-a sunat seara târziu, chiar după ce a ajuns acasă din luna de miere, când eu aproape adormisem. Voia să știe ce părere aveam despre nunta ei, ce lucruri m-au impresionat, ce îmi aminteam eu. I-am vorbit despre Ella, nepoata ei de șase ani, care rămăsese numai în șosete și chiloței la sfârșitul primului dans, sărind și învârtindu-se, cu fruntea plină de broboane de transpirație. I-am vorbit despre fratele ei beat, care adormise sub o masă în timpul discursurilor. I-am vorbit despre ofițerul de la starea civilă care rămăsese prins în trafic și trimitea SMS-uri panicate înainte de ceremonie, cerându-și scuze pentru întârziere.

A râs când i-am spus că turnul de brânză s-a prăbușit la câteva clipe după ce a fost tăiat. Marnie a oftat, apoi mi-am dat seama că zâmbește când i-am spus că părinții săi încă dansau, mama ei cu capul sprijinit pe umărul tatălui ei, mult timp după ce orchestra terminase de cântat, în timp ce personalul restaurantului făcea curățenie în sală.

— Ce plăcut e să aud lucrurile astea, a spus ea. Am impresia că am ratat atâtea în ziua aia. Am plănuit totul perfect, dar nu puteam să fiu în toate părțile în același timp. Aștept și restul fotografiilor. Deja am primit câteva. Doar vreo zece, printre favoritele noastre, dar sunt și câteva frumoase cu tine. Vii vineri? O să ți le arăt atunci.

— Mi le trimiți și mie? am întrebat-o.

Ne pozaserăm lângă o boltă de flori, mai întâi ei doi, apoi cu noi toți, în grupuri mai mici – părinții, frații și surorile, prietenii. Eram așezați într-o poziție, ni se spunea să zâmbim, apoi eram scoși repede din cadru. Nu știam dacă exista o fotografie numai cu noi două, dar speram să fie.

— Sigur, a răspuns ea. Ți le trimit pe e-mail. E una cu părinții mei de care o să râzi.

— Mi s-a părut că s-au simțit bine la nuntă.

— Știu, a zis ea. Și mie mi s-a părut. Chiar dacă – și asta e tipic pentru ei – am înțeles că au fost la Florența în același timp cu noi. Mama a avut o conferință, ceva despre alergii, și a mers și tata. Crezi că mi-au spus și mie? Nuu. Au vrut să ne întâlnim? Să ia prânzul sau cina cu noi? Nuu.

Vedea mereu numai răul din ei, căuta acele dovezi ale indiferenței lor.

— Nu știu dacă e chiar atât de grav, am spus. Poate că n-au vrut să vă deranjeze…

— Eh, ăsta e un mod frumos de a vedea lucrurile. Dar eu nu cred.

Am căscat, sperând că asta va pune capăt conversației, Marnie însă a continuat fără să țină cont de reacția mea:

— Știi ceva? Acum mă simt altfel. Pot să spun „mai înțeleaptă” fără să sune ca un clișeu? Sau poate nu? Nu sunt sigură.

— Nu. Nu cred că poți.

— Mă simt mai adultă, a precizat ea.

Apoi s-a oprit să reflecteze.

— Nu, nu-i bine, s-a corectat. Am impresia că tocmai am luat parte la o demonstrație publică de

maturitate. Parcă m-aș preface. Are vreo logică?

— Nu prea, am răspuns eu.

— Oricum, a continuat ea, cam de-asta te-am sunat. Ne-am hotărât să vindem apartamentul. Știi tu… Acum că suntem adulți și toate cele.

S-a oprit, iar eu n-am zis nimic.

— Am discutat despre asta cât timp am fost plecați și credem că e o idee bună.

S-a oprit din nou.

Testa la fiecare pas, punând mai întâi un picior, apoi pe celălalt pe terenul fragil pentru a vedea dacă ține. Știam că se întreba – mă întreba într-un fel silențios – dacă acest lucru m-ar deranja, dacă schimbarea de rutină ar fi o problemă pentru mine. Încă de mult spuneau că, într-o zi, se vor muta în afara orașului, într-o casă cu grădină, cu alee în față și dormitoare cu vedere spre câmpie. Nu știam dacă spunea și asta cu tăcerea ei.

Avea grijă să nu aducă vorba de bani. Lui Charles îi mergea de minune – prin asta vreau să spun că era foarte bogat. Lucra la o firmă de investiții, unde cumpăra companii și le vindea pe bucăți pentru profit. Iar Marnie muncea mai mult ca niciodată, scriind și vorbind despre bucătărie. De curând, semnase un contract cu un nou sponsor, o companie care vindea numai cuțite, fiecare la prețuri indecent de mari. Se pare că observaseră o creștere semnificativă a vânzărilor de când Marnie începuse să le folosească în videoclipurile sale, așa că ea negociase un comision mai bun.

Eu, dimpotrivă, nu mă simțisem niciodată mai puțin motivată de munca mea. Părea că obiectivul meu principal era să mă ocup de reclamațiile clienților și să plătesc cât mai puține despăgubiri pentru erorile noastre. Abia îmi permiteam să-mi plătesc chiria. Iar Marnie a fost delicată în privința asta, n-a vrut niciodată să mă simt inferioară.

Oh.

Da.

Nu. Ai dreptate.

Mă străduiesc să fiu sinceră. Și totuși, cum era de așteptat, nu-mi vine deloc ușor. Am prezentat situația mea într-un mod ușor deformat.

Aveam bani – am bani și acum –, dar îi țineam deoparte.

Jonathan – fiind cameraman independent, fără beneficiile pe care o companie le oferă unui angajat, dar cu nesfârșita lui eficiență – încheiase o poliță de asigurare pe viață. Eu eram ruda lui cea mai apropiată, așa că prima am încasat-o eu.

Dar nu eram în stare – nici acum nu sunt – să cheltuiesc acești bani. El a vrut să-i am eu, dar eu nu suport gândul că viața lui a primit un preț. Pentru că nicio sumă de bani nu poate compensa această pierdere. Nici măcar pe departe. Cum poți cuantifica lumina lăsată aprinsă pe hol când vii acasă după lăsarea întunericului? Cum poți stabili prețul unui zâmbet ușor de recunoscut care te așteaptă târziu în stația de autobuz ca să te conducă până acasă? Cât costă să înlocuiești pe cineva a cărui mână se potrivea perfect într-a ta, a cărui căldură te liniștea, al cărui râs te bucura, pe cineva care de bunăvoie și-a împletit viața cu a ta?

Dacă ar fi să încerci să folosești algoritmul lor pentru a atribui o cifră unei ființe dragi, ai constata că un om precum Charles valorează mult mai mult decât un om ca Jonathan. Ceea ce demonstrează în plus că punctul meu de vedere este corect.

Emmei i se părea că eram ridicolă. Ea era de părere că ar trebui să investesc banii. Mi-a trimis zeci de linkuri spre diverse proprietăți: apartamente moderne în centrul orașului, case terasate cu două dormitoare la periferie, chiar și un apartament cu vedere la mare pe coasta de sud. Mi-a aranjat o întâlnire cu un prieten de-ai ei – un bărbat care lucra ca voluntar la banca de alimente și care moștenise o mică avere de la răposata lui soție – ca să discutăm despre veniturile din investiții, piața imobiliară și o lume întreagă care

pe mine nu mă interesa câtuși de puțin. I-am zis că nu voiam o întâlnire și, când ea mi-a precizat că era o întâlnire profesională, eu am spus că nu există așa ceva și am refuzat. Apoi Emma a folosit cuvintele „partea bună a lucrurilor” și n-am mai discutat niciodată despre acești bani, nici n-am mai recunoscut vreodată existența lor.

Banii se află în continuare în contul bancar.

— Probabil pentru că, acum, fiind soț și soție, nu ne mai convine să locuim într-un apartament, înțelegi? a continuat Marnie. O casă ni se pare mult mai potrivită. Ador apartamentul ăsta, dar este timpul să începem să ne gândim la următorii pași în viață. Să avem mai mult spațiu și toate celelalte. Poate în septembrie. Cred că atunci ar fi momentul ideal să vindem.

— Ar trebui să faci ce vrei tu să faci, am spus eu. Ce ți se pare ție că e bine.

— Parc-ai fi Charles. Amândoi sunteți atât de raționali. El mereu zice că abia ne-am căsătorit, că avem tot timpul din lume să facem lucrurile astea, că nu ne grăbește nimeni. Dar eu cred că și el își dorește, înțelegi, numai că nu vrea să mă preseze. Cred că și lui îi place ideea de a avea mai mult spațiu. Aș putea să-i cumpăr un câine – știi că-și dorește… Un Husky? Dar, pe de altă parte, cum zice și el, avem toată viața înainte și, dacă ai câine, trebuie să te ocupi de el, nu?

N-am răspuns.

— Jane?

Am stins veioza și am închis ochii.

— Fir-ar să fie, a spus ea. Îmi pare tare rău. A fost o lipsă de delicatețe din partea mea. N-avem toată viața înainte. Știu asta. Din cauza lui Jonathan gândesc așa, cred. Știu că uneori viața se schimbă în mod neașteptat, că deciziile nu le mai luăm noi. Fir-ar să fie. Jane, îmi pare rău. Eu doar voiam să… Jane?

— E-n regulă, am răspuns. Pe bune.

Voiam să mă culc. Nu mai aveam chef să port această conversație.

Îmi dădeam seama că viața ei se extindea pe măsură ce a mea se îngusta. Avusesem și eu cândva discuțiile pe care le avea ea acum – îmi pusesem și eu exact aceleași întrebări – și credeam că am toată viața înainte pentru a găsi răspunsuri.

Jonathan își dorise întotdeauna să se mute de la oraș, să trăiască la țară: voia să crească pui, să aibă mai multe camere decât copii și să construiască o căsuță în copac în fundul grădinii.

„Știi smogul de-afară? Ei bine, n-o să-l mai avem deloc", zicea el încercând să mă convingă.

„Ai auzit?", spunea el în șoaptă în toiul nopții, când de-afară, din stradă, se auzea zgomot de sticle sparte sau scrâșnet de roți de mașini. „N-o să auzi așa ceva la țară".

Se ducea la supermarket și, în timp ce scotea legumele din sacoșă, toate împachetate igienic în plastic, zicea „pe astea aș fi putut să mi le cultiv singur".

Știam că până la urmă voi spune: „Da. Bine. Hai să ne mutăm".

Dar clipa aceea n-a mai sosit.

Capitolul 12

Uite care-i treaba. Când ceva începe să se strice, e aproape imposibil să nu te gândești cum era când mergea bine. Am încercat să adorm, dar n-am putut. Nu făceam decât să mă întorc înapoi în timp, pe firul prieteniei noastre, încercând să găsesc alte momente care mi s-au părut la fel de delicate.

Ne-am certat o dată când eram la școală, o singură dată. Dintr-o prostie, ca aproape toate certurile. Ea amâna mereu alarma ceasului dimineața, de șase ori cel puțin, până când intra în

criză de timp, se panica și alerga până la școală. Aveam toate orele împreună și, joia, prima oră era cursul de teatru. La aproape toate activitățile trebuia să lucrăm pe perechi; de una singură nu aveai ce să faci. Marnie rareori se scuza că întârzia. Până într-o zi, când eu m-am înfuriat. Era egoist din partea ei să nu se gândească niciodată la mine, să uite că, din cauza comportamentului său, ceilalți aveau de suferit. I-am spus că nu știu dacă mai vreau să fiu partenera ei. Marnie a spus bine, dacă asta vrei, și a plecat valvârtej, cu eșarfa atârnând în urma ei și cu tema strânsă în mână.

Supărarea asta a durat o zi întreagă. N-am mai stat împreună și în pauze ne plimbam separat. Ostilitatea dintre noi era fără precedent. De obicei, eram o excepție armonioasă printre nenumăratele conflicte dintre adolescenți. Profesoara noastră a fost atât de șocată de această situație, încât ne-a oprit după ore să clarificăm lucrurile – folosind cuvinte ca „responsabilitate” și „compasiune” – și a insistat să nu ne mai comportăm atât de imatur, ci să învățăm să ne rezolvăm problemele ca niște adulți.

Asta a fost tot. Singura noastră ceartă. Ne-am iertat reciproc, dar n-am uitat-o. O purtam cu noi ca pe un trofeu, pentru că o singură ceartă pe parcursul unei prietenii atât de lungi este ceva demn de sărbătorit.

De-atunci, n-am mai avut nicio sincopă. La optsprezece ani ne-am mutat în orașe diferite pentru a studia, dar nici n-am avut impresia că eram despărțite, pentru că întotdeauna aveam un motiv să ne sunăm, o întâmplare de povestit, un lucru pe care numai ea putea să-l înțeleagă. Ne-am reunit trei ani mai târziu. Și atunci, ne-am înțeles mai bine ca niciodată, o echipă unită împotriva unei lumi ce ni se părea confuză.

Era în timpul primului an în apartamentul din Vauxhall – cred că doar cu o lună sau două înainte să-l cunosc pe Jonathan – când Marnie a încercat

pentru prima oară să renunțe la slujba ei. Scrisese o scrisoare prin care își dădea demisia, dar șeful ei, Steven, refuzase s-o accepte. În seara aceea se întorsese la apartament complet nedumerită și destul de abătută, dar hotărâtă să găsească o soluție. Ura munca pe care o făcea, colegii și mai ales pe șeful ei, care se credea irezistibil în ochii femeilor tinere, ceea ce nu era nici pe departe așa. Îl întâlnisem de câteva ori până atunci – la diferite evenimente de la serviciu – și era clar că se credea încă la fel de frumos ca în urmă cu treizeci de ani.

Marnie a încercat din nou în săptămâna următoare. L-a prins pe șeful ei la înghesuială și i-a pus scrisoarea sub nas în prezența directorului general.

— Așa cum am discutat, a spus ea cu fermitate, iată demisia mea.

— Oh, îmi pare atât de rău să aud asta, a răspuns Abi. Probabil că și tu ești dezamăgit, Steven.

— Foarte dezamăgit, a răspuns el în timp ce accepta cu greu plicul.

— Sper că pleci pentru ceva nou și interesant, a spus Abi și a zâmbit.

Abi fusese numită director general cu câteva luni în urmă. Avea peste un metru optzeci și era extraordinar de ambițioasă. Femeile mai tinere din companie erau impresionate de ea; bărbații mai în vârstă, nu atât de mult.

Steven nu avea de gând să-i ușureze situația; era hotărât s-o facă pe Marnie să plătească pentru îndrăzneala de a fi lăsat să se înțeleagă că poate *ea* nu era tocmai mulțumită să lucreze cu el. Mai târziu în ziua aceea, a tras-o pe Marnie deoparte și a informat-o că avea un preaviz de șase luni și era de așteptat ca ea să continue să lucreze toată perioada. Marnie a replicat că era ridicol – că habar n-a avut ce semna și că era un termen de avizare disproporționat pentru o asistentă –, dar Steven a insistat.

În seara aceea, s-a aruncat pe canapea, și-a îngropat capul sub perne și și-a vărsat focul, pentru că nu era drept, n-o să se întâmple una ca asta, pentru că ea nu putea s-o facă, nu voia s-o facă, nu se putea să i se ceară să lucreze pentru un om atât de odios pentru încă șase luni.

— Ajută-mă, m-a implorat ea, privindu-mă dintre două perne. Mor dacă mai stau încă o lună cu omul ăsta. Îi simt mirosul respirației pe hainele mele și îi aud râsul nazal cum mă zgârie pe creier tot timpul, chiar și-atunci când nu suntem împreună, chiar și în weekend. Ajută-mă, Jane.

Așa că amândouă am pus la cale un plan. Eu mai făcusem asta înainte, desigur, fără ea, ca să i-o plătesc primului ei iubit, aparent fermecător, dar în realitate flușturatic, însă de data asta era altfel, era îmbucurător să împărtășești sentimentul de nerăbdare cu cineva. Petrecerea anuală de vară a companiei lor avea loc în weekendul următor. Era un eveniment important, conceput pentru a atrage furnizorii și investitorii, pentru a le mulțumi angajaților și pentru a întreține relația cu partenerii. Petrecerea urma să se țină pe malul râului, în grădina celui mai mare pub al companiei, iar atenția acordată detaliilor era incredibilă. Era o petrecere tematică – la fel ca întotdeauna –, iar tema de anul acesta era circul.

Am ajuns devreme. În parcare fuseseră ridicate niște porți uriașe acoperite cu vopsea aurie și am fost întâmpinate de doi clovni care ne-au îndrumat spre circ. Acolo era întins un cort mare, albastru, și un bărbat pe catalige de un roșu-aprins a trecut pe lângă noi, privind drept în față, de parcă ignora complet lumea ce se învârtea la picioarele lui, viețile mărunte ce se desfășurau la nivelul solului.

Marnie m-a luat de mână și împreună ne-am croit drum prin mulțime. Purta un costum negru și dresuri negre, era elegantă, sigură pe ea, de parcă trupul ei era exact cel pe care și-l dorea. Eu purtam o fustă lungă, înflorată, și o mică sferă de cristal pe

un lanț în jurul gâtului. Aș fi vrut să fi venit în blugi.

Marnie s-a oprit în fața barului și mi-a arătat o femeie foarte înaltă, îmbrăcată într-o jachetă roșie de piele, cu manșete în dungi aurii și revere din piele neagră. Avea cocoțat pe cap un mic joben roșu și ținea în mână un bici împletit, din piele.

— Uite-o, a spus ea. Aia e. Abi.

Eu am dat din cap.

— Și pe tine unde o să te găsesc? am întrebat.

Marnie a arătat spre o caravană de lemn, chiar în spatele standului de pop-corn. Era vopsită în verde lămâie, cu dungi galben-aprins pe laterale.

— După aia. Într-un sfert de oră.

M-am apropiat de Abi. Am întrerupt-o din conversație. M-am prezentat ca fiind Pippa Davies.

Ea a recunoscut imediat numele. Pippa Davies era fiica unuia dintre principalii lor furnizori. Pippa îi telefonase lui Marnie cu o săptămână în urmă să-i spună că nu mai poate să vină, dar Marnie se hotărâse să nu modifice lista de invitați.

Abi a fost încântată să mă vadă. M-a condus prin circ – dorea să-mi arate locația lor, pubul cu care se mândreau, dimensiunea operațiunilor desfășurate de ei – și mi-a vândut rețeta lor de succes printr-un discurs bine articulat. Eu o urmam binevoitoare, fără să mă grăbesc, căutând s-o conduc discret spre standul de pop-corn, spre caravana verde.

— E foarte elegantă, am comentat eu și am început să-i dau ocol.

— Așa este, a spus Abi, puțin surprinsă de ocolul neașteptat. Sper că tatăl tău ți-a vorbit și despre petrecerile pe care le organizăm pentru clienții noștri: de ziua Sf. Patrick, de Halloween, de Revelion.

M-am oprit și m-am uitat lung. Planul nostru funcționase. Am văzut că Marnie și șeful ei se certau, așa că am tușit ca să le atrag atenția. Marnie a ridicat privirea, apoi și-a relaxat ușor

postura, mutându-se de pe un picior pe altul, cu șoldul împins înainte, după care a făcut un pas spre el și i-a pus mâna pe umăr. Părea o scenă de flirt clandestin, iar eu m-am simțit dezgustată și totodată încântată.

— Credem că atenția pentru detaliu este extrem de importantă și, pentru mine, aceasta este una dintre calitățile care ne deosebesc de restul competitorilor și…

Abi a ridicat privirea și a scos un mic sunet, o mică exclamație, apoi și-a acoperit repede gura cu mâinile, scăpând biciul pe jos.

— Steven! a spus ea. Ce naiba…? Ce înseamnă asta?

El a încruntat sprâncenele – era o scenă de-a dreptul înduioșătoare – și ne-a privit pe rând pe toate trei, uluit, incapabil să înțeleagă ce se întâmpla și de ce șefa lui arăta atât de șocată, de oripilată. Apoi a înțeles. S-a uitat la Marnie, a ridicat din sprâncene și a întors capul într-o parte de parcă ar fi vrut să strige, apoi și-a dat seama că alta era grija lui, una mai importantă, trebuia să se adreseze altcuiva.

— Abi, a spus el și s-a îndepărtat de Marnie. Nu este ceea ce pare. Este absolut…

— Nu, a protestat Marnie și a ridicat mâna să-l oprească. Te rog. Hai să fim cinstiți. Nu putem păstra secretul, nu acum, nu se mai poate.

Nu era o actriță perfectă, nici măcar una bunicică. Tonul ei suna fals tăios, iar gesturile ei nu erau naturale. Dar Steven își juca rolul la perfecție. Ochii lui măriți cercetau grădina în jurul nostru, căutând-o probabil pe nevastă-sa. Tot închidea și deschidea gura, neștiind ce să spună, neștiind de unde să înceapă.

— Îmi pare rău, a zis Marnie. Ar fi trebuit să-ți spunem. Dar, din motive evidente, noi am încercat să trecem totul sub tăcere. Însă cred că ar trebui să știi că eu și Stevie… Avem o relație.

— O relație? s-a mirat Abi.

— O ce? a întrebat Steven.

— Am citit politica firmei și știu că unul dintre noi trebuie să-și dea demisia, a continuat Marnie. Înțeleg, iar tu știi deja că mă gândeam să plec în altă parte și…

— O demisie cu efect imediat? a întrebat Abi, vizibil nerăbdătoare să găsească soluția cel mai puțin destabilizatoare și să pună mai repede capăt situației jenante.

— Bineînțeles, a spus Marnie. Luni îmi voi strânge lucrurile de la birou.

— Bine, a răspuns Abi.

S-a întors spre mine, mi-a pus mâinile pe umeri și nu mai contenea cu scuzele pentru comportamentul angajaților ei, a promis să se ocupe imediat de problemă și m-a rugat s-o scuz, dar trebuia să aibă o scurtă discuție cu colegul ei. Apoi s-a apropiat de Steven și l-a condus înspre pub.

Marnie a fugit spre mine, țipând de bucurie, și-a aruncat brațele după gâtul meu și am început să râdem, pentru că toată scena fusese atât de penibilă, pentru că nu ne venea să credem că planul nostru funcționase, pentru că ne simțeam puternice și electrizate de victorie și pentru că ne vedeam stăpâne pe propriul nostru destin, nu eram doar două femei tinere. Eram unite. Legate într-un mod care ni se părea formidabil: un secret comun, un triumf colectiv, sentimentul că împreună eram de neoprit.

În drum spre casă, ne-am oprit la un bar și am pus stăpânire pe două fotolii de catifea, înghesuite într-un colț. Era încă devreme și nu erau mulți clienți, dar formația de muzică repeta în spate, iar personalul barului aprindea lumânări și spăla pahare. Am comandat o sticlă de șampanie, pentru că, deși salariul meu era mic și al ei acum inexistent, aveam o victorie de sărbătorit.

Acasă am plecat pe jos seara târziu, ținându-ne de braț, și am rememorat nebunia din ziua aceea.

Ea a bătut încântată din palme când i-am amintit că nu mai avea serviciu, că a scăpat de rutina vieții de birou de la opt la cinci. A suflat aburi calzi pe oglinda din lift și a desenat o figură zâmbitoare cu degetul. A sărit cu picioarele pe canapeaua noastră și a insistat să sar și eu cu ea. Era o idioțenie. Era amuzant. Ne țineam de mâini în timp ce săream. Îmi aduc aminte că râdeam și că ni se părea atât de normal să ne hăhăim împreună. Dar acum? Abia mi-aduc aminte cum era să fiu așa cu ea, să mă pierd în ea, să fim atât de ușor o singură persoană.

Capitolul 13

M-am dus în vizită la Marnie și Charles vinerea următoare, imediat după ce s-au întors din luna de miere. Stăteam toți trei pe canapea. Lustra de deasupra era stinsă și aplicele proiectau o umbră aurie pe pereți. Peste tot erau numai lumânări, cu flăcările licărind. Balconul era ascuns în spatele draperiilor roșii și groase, care atârnau în falduri.

Era cea mai ploioasă vară care se înregistrase vreodată și – toată lumea era de acord: poștașul, meteorologul, colegii mei – cea mai tristă din toate timpurile. Fiecare zi din săptămâna aceea fusese umbrită de ploi abundente. Stropii mari ricoșau când cădeau pe asfalt sau pe capota mașinii.

— Ce ploaie! a exclamat Marnie. De atâtea săptămâni nu mai văzuserăm nici măcar un strop. Toată lumea ne avertizase că vara în Italia este infernală, că o să ne coacem și au avut dreptate. Nu eram echipați de ploaie când am aterizat. Ne-a făcut fleașcă până am scos bagajele din taxi și le-am adus în holul clădirii. Nu-i așa, Charles? Nu că eram fleașcă?

El a clătinat din cap în ritmul cuvintelor ei.

— Oh, categoric! Uzi până la piele.

Ziceau că se aventuraseră afară doar o singură dată în ultimele două zile, un drum rapid până la supermarket pentru aprovizionare, că ținuseră draperiile trase și ferestrele închise pentru a se izola pe cât posibil de ploaie. Rebecca și James – am recunoscut numele – veniseră la masa de prânz în ziua precedentă.

— Și-au luat amândoi concediu parental, a explicat Charles. Nu se mai duc la serviciu. N-ai mai văzut așa ceva.

— Ți-am spus că au un bebe? m-a întrebat Marnie. Acum are patru luni. Sincer, n-am mai văzut un copilaș atât de drăguț. E adorabil. Cu ochii ăia mari și strălucitori, uluitori de albaștri…

Charles a arătat cu degetul spre paharul meu gol.

— Îți mai pun vin? m-a întrebat, iar eu am dat din cap.

— S-a purtat atât de frumos cu fetița, mi-a șoptit Marnie când el s-a dus la bucătărie. Sincer, nu există nimic mai sexy decât un tip mișto cu un bebeluș în brațe. Are aerul ăsta de om sigur pe el, știu, dar în realitate e un sentimental. A vrut s-o țină în brațe tot timpul. Nu m-a lăsat și pe mine.

Am zâmbit și am dat din cap, deși nu puteam să mi-l imaginez.

— L-ai umplut și pe-al meu? a întrebat Marnie când Charles s-a întors cu sticla.

— Normal. E pe blat.

— Mersi, a spus ea ridicându-se să-l sărute. Mă duc să văd de mâncare.

Charles mi-a umplut paharul, apoi și-a conectat telefonul la noul televizor modern, cumpărat, după cum zicea, cu vouchere cadou primite la nuntă.

— Să-ți arăt fotografiile, a spus el.

Apoi a început să-mi explice detaliile tehnice ale acelui model – despre afișaj, ceva despre pixeli, puterea procesorului și alte câteva acronime care mie nu-mi spuneau nimic. Eu am încuviințat din cap, am zâmbit și am încercat să par

impresionată. Dar cel mai mult m-a frapat dimensiunea ecranului: se întindea pe toată lungimea șemineului.

Am luat telecomanda, care era așezată într-un mic coș de răchită pe măsuța de lângă canapea. Charles era în fața ecranului, blocându-mi vederea, dar probabil că m-a auzit mișcându-mă pentru că, fără să se întoarcă, mi-a spus:

— Las-o jos.

— Nu ai nevoie…? am dat eu să zic.

— De telecomandă? Nu. Dacă aș avea nevoie de ea, aș lua-o. Dacă nu te superi, Jane.

S-a răsucit, privindu-mă peste umăr, inspectându-mă, uitându-se la telecomanda pe care încă o țineam în mână. Am pus-o pe perna canapelei.

Charles a zâmbit.

— Crede-mă, vei fi uimită de ce poate să facă chestia asta.

A apăsat pe câteva butoane și a început să deruleze fotografiile din luna de miere. Nu m-am așteptat să fiu atât de fascinată de diferitele locuri pe care le vizitaseră, de peisajele superbe, de senzația de necunoscut. Nu mă interesau comentariile lui neîntrerupte – „Aici era unde am…” și „Când am fost pe plaja asta…” și „Aici este baia din cel de-al doilea hotel” –, ci imaginile, care erau deosebite. Răspundeam la întrebările, descrierile și balivernele lui fără sfârșit – „Oh, ce câmpie superbă” și „Scuze, unde ziceai că era aici?” –, dar de fapt nici nu-l mai ascultam.

Preferam să-mi imaginez că eram eu în călătoria lor: pozând lângă Marnie pe Treptele Spaniole, zâmbind pe bicicletă în vârful unui deal, înconjurată de vreo zece pahare de vin într-o podgorie. Era surprinzător de ușor să-l șterg pe Charles din fiecare imagine, să-i blurez întreaga ființă, să-l fac să dispară. Puteam să nu mai văd umerii lui lați, tricourile lui mulate, dinții albi în zâmbetul lui perfect. Puteam să nu-i mai văd părul

pieptănat pe spate și dat cu gel, gambele musculoase și bronzul auriu.

O auzeam pe Marnie în bucătărie și amplificam zgomotul făcut de ea ca să acopăr vorbăria lui. Marnie se filma în timp ce pregătea cina, descriind fiecare etapă, fiecare ingredient adăugat, tot ce felia, toca, amesteca.

„Întotdeauna mă spăl pe mâini după ce sparg ouăle, mai ales după ce separ gălbenușurile de albușuri, și fac asta destul de des, dar tot se împrăștie peste tot. Trebuie să aruncați spaghetele pe pereți ca să vedeți dacă se lipesc? Rămâne la latitudinea voastră, dar eu sunt convinsă că este cel mai sigur mod de a verifica dacă pastele voastre sunt gata sau nu, și… oh" – un chiot – „se pare că sunt! Trebuie să puneți roșii în salata verde? În niciun caz".

— Două minute! a strigat ea.

Apoi, puțin mai încet, a continuat:

— „Atunci când cineva gătește pentru mine, îmi place să fiu anunțată cu puțin timp înainte să mă așez la masă pentru că – dar poate că doar eu sunt așa; să-mi spuneți în comentariile voastre dacă și voi faceți la fel – eu întotdeauna simt nevoia să mă duc la toaletă înainte de masă. Nu știu ce înseamnă asta, dar așa fac!"

Charles s-a uitat spre mine și a dat ochii peste cap – ușor, cu drag –, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet.

— Binee, a reluat el. Hai să trecem repede prin ultimele înainte de masă. Mai sunt câteva. Nu te-ai plictisit, nu?

Am scuturat din cap și el a derulat fotografiile cu viteză – apusuri magnifice, în portocaliu, galben, roz și violet; dealuri molcome, unduindu-se în toate nuanțele de verde; câmpuri cu maci, un tablou de roșu presărat de mici semințe negre. Castroane cu paste, platouri cu mezeluri și brânzeturi, pizze mari cât roata carului. Charles în tren, cu ochii închiși, cu un careu de rebus pe

jumătate terminat pe măsuța din fața lui. (Poate vrei să știi că rebusul era singurul lucru despre care eu și Charles puteam discuta, puteam să-l facem împreună, fără ca atmosfera din jurul nostru să devină încărcată.)

El a continuat să butoneze pe telefonul lui, dar pe televizor rămăsese înghețată o singură imagine. Era o fotografie cu Marnie care stătea pe un șezlong, cu picioarele de-o parte și de alta a cadrului de lemn, și zâmbea în timp ce se dădea cu cremă de protecție solară pe brațe. Pălăria de paie îi cădea neglijent pe frunte și costumul de baie i se ridicase ușor, lăsând să i se vadă pielea și mai albă de sub sâni. Zâmbea, râdea, cred, și mi-o imaginez certându-l pe Charles, așa cum o mamă și-ar certa fiul, spunându-i să nu-i facă poză, nu în acel moment, ci doar atunci când va fi ea gata.

Dar și eu aș fi făcut poza aceea. Pentru că, nefiind atentă la aparatul de fotografiat, se comporta mult mai natural, nu era încordată, nu poza și nu își țuguia buzele peste măsură, era mai mult femeia pe care o cunoșteam și poate o iubeam amândoi.

— Ăsta a fost ultimul hotel, a spus Charles închizând televizorul și ecranul a redevenit negru. Restaurantul era incredibil. Avea o stea Michelin. Am ales meniul de degustări, care era foarte scump, dar a meritat din plin, a fost absolut delicios.

M-am întrebat dacă într-o bună zi voi pleca și eu într-o a doua lună de miere. Atunci mi se părea puțin probabil, iar acum mi se pare și mai puțin.

Marnie ne-a chemat la masă.

— Am făcut carbonara, a anunțat ea.

S-a uitat la mine în timp ce și-a tras scaunul să se așeze.

— Dar nu rețeta obișnuită, nu aia pe care o făceam noi când stăteam la apartament.

S-a întors spre Charles.

— E un omagiu adus lunii noastre de miere, a spus ea, cu rețeta de la localul acela din vârful colinei. Ți-l amintești? I-ai arătat lui Jane pozele de pe colină? Mâncarea de acolo era…

A dus degetele la buze și le-a sărutat cu un „muah” umed și apăsat.

— A trebuit să mă rog de ei să-mi dea rețeta – una tradițională, se pare –, dar, după părerea mea, deosebit de gustoasă. Mai bună decât cea pe care o făceam noi la apartament. Dar gata cu trăncăneala. Vă las să gustați.

A pus o porție mare în castronul meu și o porție ridicol de mică în farfuria lui Charles. Lui nu-i plăcea să mănânce din castron. Nu-i plăcea când se amestecau diferitele componente ale unui fel de mâncare. Nu voia să bage în gură spaghete amestecate cu salată.

Am răsucit furculița pe marginea castronului și am observat imediat că textura era alta. Ouăle formaseră un strat mătăsos pe spaghete. Carbonara făcute de noi – și, să nu mă înțelegi greșit, îmi plăceau, și le consider în continuare preferatele mele – erau pline de cocoloașe de ouă bătute.

— Delicioase, a spus Charles. Sincer, au exact același gust.

Marnie a bătut din palme.

— Asta voiam să aud. Jane? Ție îți plac?

— Eu n-o să spun că le prefer în locul rețetei noastre de carbonara, pentru că ar fi o lipsă de loialitate din partea mea, dar sunt delicioase.

Marnie a zâmbit.

— Știam eu c-o să-ți placă.

Mi-a umplut din nou paharul cu vin.

— Am adus sticla asta din Italia, a spus ea. Mi s-a părut puțin cam aiurea – știi că niciodată nu va avea același gust –, dar de fapt a călătorit mult mai bine decât mă așteptam. Nu crezi?

Charles a dat din cap.

— Categoric, a răspuns el. Paste senzaționale, un vin excelent. Dacă n-ar ploua, aproape c-aș

crede că suntem tot acolo.

Poate părea ciudat – și poate că n-o să mă crezi –, dar până în acel moment nu mă simțisem niciodată un musafir indezirabil în relația lor. Fusesem perfect conștientă de concurența dintre cele două relații. Dar crezusem că ele pot coexista, într-un fel. Și totuși, îmi dădeam seama, puțin câte puțin, că prietenia mea cu Marnie era doar o paranteză în povestea lor, că nu mai era loc pentru nimic altceva decât pentru iubirea lor.

Primele luni după moartea lui Jonathan sunt neclare; nu-mi amintesc prea bine ce făceam, unde mă duceam sau cu cine vorbeam. Dar până la urmă m-am întors la serviciu și Marnie m-a invitat prima oară la cină la sfârșitul săptămânii. Charles lucra până târziu – adesea până după unsprezece seara, uneori nu se întorcea în apartamentul lor până spre dimineață –, dar era hotărât să nu lucreze niciodată până târziu vineri seara. Zicea că weekendurile lui sunt sacre. Era o chestiune de echilibru, spunea el. Întotdeauna însă era foarte obosit când se întorcea acasă la ora opt, poate chiar nouă, la sfârșit de săptămână. Nu voia niciodată să iasă, să se vadă cu prietenii sau să facă altceva. Nu voia decât să stea acasă. Așa că vizitele mele săptămânale au devenit un eveniment recurent, un ritual care a continuat și rareori a fost întrerupt.

Dar simțeam că totuși căsnicia lor ar putea însemna sfârșitul acestui obicei. Mersese așa de atâția ani, știam însă mai bine decât oricine că totul are un sfârșit.

La zece și jumătate, Marnie s-a ridicat în picioare și a spus:

— Bun.

Eu am rămas așezată. Ea a strâns cele trei castroane de desert de pe masă și le-a stivuit în îndoitura brațului, sprijinite de interiorul cotului. A luat castronul de salată de fructe acum gol, cana cu frișcă și a dispărut în bucătărie. Am auzit-o pornind radioul; se auzea în surdină o muzică de

instrumente cu coarde și zgomot de vase ceramice ciocnindu-se între ele. Îi ascultam pașii, fâsâitul șosetelor pe podea în timp ce se plimba dintr-un colț al bucătăriei în altul, deschizând și închizând frigiderul, mașina de spălat vase, dulapurile.

Ar fi trebuit să mă duc după ea, dar nu m-am dus.

— Nunta, am început eu și nu înțeleg de ce, pentru că știam instinctiv că nu era o idee bună, dar, odată ce deschisesem gura, habar n-aveam cum să mă mai opresc.

— Ce zi frumoasă, a spus Charles căscând și ridicându-și mâinile deasupra capului, exact cum făcuse în seara aceea, exact aceeași mișcare, cămașa întinzându-i-se iar în dreptul curelei. Cea mai frumoasă.

— Finalul însă, am continuat eu.

— Finalul? a repetat Charles. Ce-i cu el?

Părea sincer mirat.

Acum, foarte repede, doar o precizare înainte de a continua. Poate că ar fi trebuit să-ți explic asta mai devreme. Uit că tu ai spus foarte puține minciuni în viața ta. Pe când eu, eu am spus o grămadă. Deci poate înveți ceva din experiența mea.

Primul lucru de care trebuie să ții cont este că minciuna nu-i decât o poveste. O invenție, o ficțiune. Al doilea lucru este că până și cea mai neobișnuită ficțiune, cele mai absurde minciuni pot părea perfect adevărate, perfect plauzibile. Noi vrem să credem povestea. Al treilea este că, prin urmare, nu e mare filosofie să spui niște minciuni credibile. Dar cel mai important lucru dintre toate, ce nu trebuie să uiți niciodată este că nu suntem imuni la propriile minciuni. Revizuim poveștile, mutând accentul în altă parte, mărind tensiunea, exagerând drama. Și, în cele din urmă – după ce am spus această poveste modificată de mai multe ori, îmbunătățind-o de fiecare dată – începem s-o credem și noi. Pentru că modificăm nu doar

poveștile noastre, ci și amintirile. Ficțiunile noastre – momentele pe care le-am inventat noi, pe care ni le-am imaginat – încep să pară reale. Vezi evenimentele desfășurându-se, versiunea modificată așa cum s-ar fi putut întâmpla, și începi să te întrebi unde se termină adevărul și unde începe minciuna.

— Finalul, am repetat eu, iar Charles a ridicat din umeri și a încruntat sprâncenele. Finalul serii. Finalul, tu și cu mine.

— Tu și cu mine? a întrebat el. Jane. Haide, zău. Ce-i asta?

Era prea târziu, înțelegi? Avusese timp să-și revizuiască amintirile, să omită în mod deliberat acel moment. Nu mai exista un singur adevăr solid. Rememorase acea poveste iar și iar și iar? Își schimbase faptele de fiecare dată? Ajunsese să creadă povestea lui revizuită, astfel încât îndoiala lui, nedumerirea lui păreau acum veritabile?

M-am simțit ca o idioată, de parcă băteam câmpii, apoi am văzut ceva, o umbră trecând peste chipul lui. Fruntea i s-a încrețit, apoi i s-a întins la loc. Sprânceana lui stângă a tresărit, foarte scurt. I s-au înroșit obrajii, poate de rușine, poate de furie. Și-a umezit buzele, apoi și le-a strâns între dinți până li s-au albit marginile. A scos un scurt zgomot involuntar și și-a mușcat colțul buzei.

Nu mai eram sigură de nimic.

— Știi despre ce vorbesc, i-am spus.

— Nu cred că știu, a replicat el.

A pus ambele palme pe masă, răsfirându-și degetele.

— Ba știi.

Nu-mi dădeam seama dacă știa, dar mi se părea posibil.

— Îmi pare rău, Jane, a spus. Mă tem că nu știu la ce te referi.

Avea o figură imperturbabilă, cu trăsăturile neclintite, netulburate.

— Nu știi? am insistat eu, încă sperând că poate face o greșeală și se trădează.

— La ce te referi? a întrebat el și a înclinat ușor capul spre stânga, ca și când chiar era curios, ca și când chiar era nedumerit de întrebarea mea.

— Eu cred că…

Dar nu știam ce credeam.

— M-ai atins, am spus. Îți amintești? Erai beat, dar… M-ai atins.

Fața i s-a schimonosit într-o expresie de șoc total. Părea fals. Sprâncenele erau prea ridicate pe frunte, ochii, prea măriți, bărbia îi trăgea buzele într-un mic „o” prefăcut.

— Jane, a zis el, la ce te referi când spui „atins”? Doar nu vrei să insinuezi că…

— Ți-aduci aminte, l-am întrerupt. Știu sigur.

Și-a înmuiat expresia feței, aruncându-mi o privire îngrijorată.

— Jane, îmi pare rău, chiar nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu știu despre ce vorbești. Aș vrea să te ajut… și mi-ar părea rău să crezi că… Ce-ar fi să începi cu începutul? Spune-mi ce crezi tu că s-a întâmplat.

— La sfârșit, am spus eu. Când stăteam pe scaun.

Ceva se schimbase; ceva era în neregulă.

— Continuă, m-a îndemnat el.

— Mi-ai pus brațul după gât.

Îmi dădeam seama că afară se întunecase, draperiile roșii păreau negre, contrastând cu pereții albi. Lumânările se stingeau, licărind în suporturile metalice.

— Ca să fiu complet cinstit cu tine, a început el, trebuie să-ți spun că nu-mi amintesc. Dar presupun că da, asta nu mă surprinde. Cred că i-am strâns în brațe aproape pe toți cei de-acolo la un moment dat de-a lungul zilei. Era o petrecere, o sărbătoare. Și eu… Asta este, Jane? Faptul că ți-am pus brațul după gât? Asta te-a deranjat? Pentru că eu n-aș fi

crezut că… Dar dacă asta a fost… eu chiar n-am intenționat să te fac să te simți prost.

— Nu, am spus. Nu asta, în niciun caz. Nu că mi-ai pus brațul după gât. Nu la asta mă refer. La mâna ta, am continuat. Mă atingeai.

Atunci am observat că el nu se mai uita la mine. Se uita undeva peste capul meu, dincolo de mine, spre ceva – cineva – din spatele meu. Mi-am dat seama că radioul fusese oprit și că nu mai auzeam pașii lui Marnie pe podeaua bucătăriei, zgomotul farfuriilor, ușa frigiderului deschizându-se și apoi închizându-se silențios. Se auzea doar zumzetul înfundat al mașinii de spălat vase.

Nu aveam de unde să știu de cât timp stătea Marnie acolo și asculta ce vorbeam; nu știam cât auzise. Dar eram absolut sigură – Charles manipulase interacțiunea noastră pentru ea, interpretând versiunea pe care voia s-o audă Marnie, nu adevărul care ar fi ieșit la iveală dacă am fi fost doar el și cu mine.

Charles a ridicat din umeri – nu avea nevoie de cuvinte pentru a transmite ce voia să spună: *Habar n-am despre ce naiba vorbește* –, iar eu am întors capul spre Marnie.

Avea încă șorțul pe ea. Era gri cu model alb și cu un cordon crem legat în talie și după gât. Ținea în mână o cârpă udă, gata să șteargă suporturile pentru farfurii. Stătea cu capul înclinat spre stânga și mă privea cu ochii mijiți.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat.

Se uita direct în ochii mei.

Dar, înainte să apuc să răspund, s-a întors spre Charles.

— Ești bine?

El a ridicat din umeri.

— Jane? Ce-i asta?

Era prea târziu.

— Te-a atins. Așa ai spus, nu? Când anume te-a atins?

Știam că era furioasă, dar proasta de mine nu mi-am dat seama că nu era furioasă pentru că mi se întâmplase mie ceva. Inima îmi bubuia în piept. Cred că, dacă aș fi privit în jos, aș fi văzut-o tresăltând sub haină și sub piele. Aveam palmele încleștate, umede.

Îmi venea să spun *Ah, nimic*, dar Charles mă încolțise, manevrându-mă ca pe o marionetă, și era prea târziu să pretind că spusesem altceva. Era inteligent. Și se pricepea foarte bine să mintă. Probabil că se pricepea atât de bine, încât își credea propriile aiureli sau poate că era doar incredibil de convingător. În orice caz, era destul de viclean ca să mă prindă în capcana propriului meu adevăr.

Mă manevrase astfel încât să mă prindă în plasa lui, iar eu nu mai puteam să scap cu o minciună.

— De ce anume îl acuzi pe soțul meu?

Sperasem că adevărul va fi primit cu o umbră de compasiune; că poate Marnie va alege să aibă încredere în mine, să rezolvăm această problemă împreună. Dar am înțeles atunci pe cine înclina să creadă și am știut că nu pe mine. Și, sincer, fusesem o caraghioasă să sper altceva. Când îi povestisem Emmei, ea găsise de cuviință să se îndoiască de mine. La fel făcea și Marnie, evident. Poate că și tu te îndoiești de mine.

Degetele îi tremurau când a lăsat cârpa pe masă. Chipul ei palid se îmbujorase. Pete roșii îi înfloreau pe gât și i se întindeau în jos spre piept.

— Ei? a insistat ea.

— M-a agresat, am spus. La nunta voastră. Îmi pare foarte rău, Marnie, dar…

— Te-a agresat? a zis ea și vocea ei era calmă, mai profundă decât de obicei.

Își plimba privirea de la mine la Charles.

M-am uitat la Charles. Își juca rolul impecabil, mult mai abil și mult mai bine pregătit decât mine. Expresia de pe chipul lui era un amestec perfect de neliniște – ochii lui spuneau: *Are nevoie de ajutor*

– și de frustrare – maxilarul lui ferm insista: *Nu se poate să crezi astfel de aiureli* –, iar postura lui striga: *N-am nici cea mai vagă idee ce mama dracului se întâmplă.*

— Da, am răspuns eu și mi-am privit mâinile încleștate în poală. Agresată.

— Că ți-a pus un braț pe umăr? Despre asta este vorba? Pe umăr?

Marnie începuse deja să ridice tonul și vocea îi tremura de parcă îi venea să plângă.

— Pe bune, Jane. Asta vrei să spui? Despre asta-i vorba? Pentru că, atunci, sincer, tu ai nevoie de…

— Nu, am întrerupt-o eu. Nu doar asta. Nicidecum. M-a pipăit. Mi-a pus mâna pe piept, peste rochie. Atunci n-am spus nimic; nu mi se părea corect, nu în ziua nunții. Dar trebuia să spun ceva. Nu înțelegi că trebuia să spun ceva?

Ea a înclinat capul, s-a uitat la Charles și a ridicat din sprânceană, punând o întrebare mută. N-am reușit s-o interpretez, așa că am continuat.

— Cred că el ar fi mers mai departe, am spus, dacă n-ai fi venit tu. Cred că era…

M-am întors spre Charles.

— Tu ce credeai? am pufnit. Dacă te-aș fi încurajat, ai fi…? Sau doar ca să mă umilești? Mereu faci asta, nu? Pentru că îți place să te simți mai mare și mai grozav decât ceilalți?

— Jane… a spus el. Nu sunt sigur că… Nu știu ce se întâmplă aici, dar nu am intenționat nimic.

S-a ridicat în picioare și s-a dus lângă Marnie, punându-i un braț după talie, trecându-și mâna pe sub cordonul șorțului ei și frecând materialul între degete. Mă simțeam ca un copil într-o ceartă cu părinții lui, ei privindu-mă de la înălțimea lor, dictând faptele, iar eu redusă la tăcere în fața confruntării.

Apoi a schimbat tonul și s-a înfuriat.

— Doamne, Jane! a strigat el și Marnie a tresărit. Era nunta mea. Și tu ești cea mai bună

prietenă a soției mele. Eu nu știu ce crezi tu că s-a întâmplat, dar… Să dea dracii! Nu.

Marnie a clătinat încet din cap și nu mai avea importanță dacă el credea sau nu propria poveste, pentru că ea sigur credea. Se întunecase la față și avea ochii aprinși ca niște lumânări pe un tort, scânteind de mânie.

Charles credea că mă prinsese în capcană, dar întotdeauna există o altă minciună, o minciună și mai bună.

Într-o bună zi, la un moment dat în viața ta, cineva îți va spune că *minciunile nasc minciuni* și omul acela va avea dreptate, dar ți-o va spune ca și când ar fi o problemă, când de fapt asta este soluția.

— A spus că mă dorește, că întotdeauna i-a plăcut să stea de vorbă cu mine; m-a întrebat dacă și eu simt la fel. Mă atingea cu mâna prin rochie, se juca cu marginea materialului, îl pipăia, pipăia cusăturile. Cât timp doar ținea mâna pe mine, mă atingea, nu știam sigur, înțelegi? Poate că doar băuse prea mult, nu gândea, nu-și dădea seama ce face. Dar, când a început să vorbească, atunci n-am mai avut nicio îndoială. Am știut că era intenționat.

Marnie nu mai părea atât de sigură pe ea.

Era o minciună? Pe bune? Pentru că, sincer, eu cred că, dacă mai treceau două minute, exact asta s-ar fi întâmplat: el ar fi spus ceva – știu că ar fi spus –, fiindcă ăsta era Charles. Știa cum să se folosească de cuvinte pentru a manipula, pentru a inventa o poveste. Cuvintele dădeau credibilitate unei acțiuni care, de una singură, era lipsită de substanță, fără importanță, nedemnă de luat în seamă.

Dar, da, recunosc. A fost o minciună. Era a treia minciună pe care i-o spuneam lui Marnie.

Avea să fie ultima minciună pe care i-am spus-o cât a trăit Charles.

Capitolul 14

Marnie mi-a cerut să plec. După tot ce se spusese și nu se spusese, a luat o atitudine fermă și a zis:

— Cred c-ai face mai bine să pleci.

Am rămas șocată și nu m-am clintit.

— Poți să pleci, a repetat ea. Acum. Te rog.

Charles și cu mine ne-am uitat unul la altul și mi-am dat seama că gândeam același lucru, că niciunul dintre noi nu putea să descifreze cu certitudine expresia lui Marnie. Vedeam că nu era mulțumită, absolut deloc, dar furia se risipise și fusese înlocuită de ceva mai puțin clar. Nu recunoșteam asprimea privirii ei, buzele subțiate, roșii ca întotdeauna, dar foarte strânse. Pielea obrajilor era pământie, i se înfundase în fălci.

Am văzut că el a strâns-o mai bine de mijloc, o apăsare ușoară.

Marnie nu a reacționat. Era încremenită, cu mâinile înfipte în șolduri.

M-am ridicat în picioare.

— Bine, o să plec, am spus. Dar numai dacă ești sigură că asta vrei.

Credeam că se putea răzgândi? Cu siguranță, speram. Dar ea n-a făcut-o.

— Sunt sigură, a răspuns.

M-am dus în hol și mi-am luat impermeabilul din cuier. Umbrela mea fusese rezemată de calorifer și lăsase o mică baltă de apă pe parchet. Am pus mâna pe clanța ușii, apoi m-am întors să mă uit la ei. Stăteau exact ca mai înainte, unul lângă altul, el ținând-o cu brațul de după talie, dar acum mă priveau peste umăr ca și cum voiau să se asigure că, după toată scena, chiar plecam.

Am ieșit din apartament și m-am dus acasă pe jos. Asta mi-a luat câteva ore, iar ploaia nu mai contenea, dar a fost exact ce aveam nevoie în acel moment. Aveam nevoie să simt cum îmi intra apa

în pantofi și în ciorapi, cum mi se murau picioarele în ei. Aveam nevoie să simt vântul trăgând de umbrela mea, să am ceva cu care să mă lupt, să bat din picioare, să simt apa stropindu-mă pe glezne și coatele mele frecându-se de oasele șoldului.

Când am ajuns în fața blocului meu, am cotrobăit prin geantă după chei și, după ce le-am găsit și am intrat în casă, atâta apă s-a scurs pe covor, încât pe țesătura gri s-a făcut o pată udă, de un maro întunecat. Am făcut un duș fierbinte, am pornit instalația de încălzire și m-am băgat în pat, dar n-am putut să dorm. Aveam nevoie să fiu în altă parte. Londra era prea mare și prea aglomerată, oamenii, prea stresați și încordați, atmosfera, prea încărcată și agitată.

Mi-am potrivit ceasul să sune și, câteva ore mai târziu, când a răsunat în camera mea, eram încă trează. Afară se înseninase în sfârșit și m-am dus să-i fac o vizită mamei – scurtă, ea nu mă recunoștea și eu nu mai aveam răbdare să-i răspund la nesfârșitele întrebări, nici să-i suport aiurelile. Apoi am luat alt tren, nu ca să mă întorc în oraș, ci ca să mă îndepărtez de el, pe urmele pașilor mei din versiunea mea mai tânără.

Am ajuns la Beer după-amiaza devreme. Aveam cu mine doar un rucsăcel. M-am dus direct la hotelul nostru, picioarele purtându-mă într-acolo aproape fără să-mi dau seama. Camera noastră era disponibilă, doar pentru o singură noapte, la primul etaj, în capătul coridorului, cu fereastra care dădea spre plajă.

Mi-am lăsat bagajul pe pat și am ieșit afară, îndreptându-mă spre plajă.

Am stat acolo și am privit cum veneau valurile la mal; ieșise soarele, dar ele tot furioase erau, lovind plaja plină de pietre.

„Pe-aici”, l-am auzit spunând. „Hai s-o luăm pe-aici”.

M-am întors spre stânci, refăcând traseul pe care mersesem cu patru ani în urmă. Litoralul era plin,

o atracție pentru familiile tinere aflate în vacanța de vară și cuplurile de îndrăgostiți cu vârsta între douăzeci și optzeci de ani. Erau foarte puține femei singure, deși nu cred că eram prima care venise pe plajă cu inima frântă. Am văzut umbrelușe, castele de nisip și copii care tremurau zgribuliți sub prosoape în dungi, am văzut rachete de badminton, hanorace de vânt, lopățele de plastic roșii, galbene și albastre.

M-am îndepărtat de plajă. Am luat-o pe șosea, mergând agale pe asfalt. Pescărușii erau tot acolo, țipând și bătând din aripi, și m-am întrebat dacă ei își mai aduceau aminte de mine așa cum eu îmi aduceam aminte de ei.

Pentru prima oară după luni de zile, mă simțeam mai aproape de Jonathan. Nu mă mai aventurasem în vecinătatea căsuței noastre din ziua maratonului; nu m-am întors acolo niciodată. Lucrurile noastre au fost împachetate și totul a fost vândut fără să mă ocup eu. Nu frecventez locurile care ne plăceau. N-am mai fost la Windsor Castle din seara aceea și rareori mai trec prin Oxford Circus. Și totuși, acolo, în locul acela familiar, parcă mi se mai alina durerea.

Am ajuns la cafeneaua din satul învecinat și m-am așezat exact pe aceeași bancă de picnic, am privit marea din același loc și m-am speriat de cât de mult mi se schimbase viața. Și cât de mult îmi displăcea. Aș fi vrut să fiu cea de odinioară, cea care stătea acolo cu soțul ei, la începutul unei vieți împreună. Ea era optimistă – lucru care nu-i stătea în fire –, privea spre un viitor cu aniversări, case noi, copii, o viață plină de dragoste și bucurii. Nu voiam să fiu versiunea mea mai nouă; rece și amară, care se simțea în permanență dezrădăcinată din viața pe care trebuia s-o ducă.

Aș vrea să pot spune că am găsit o cale de a depăși această versiune a mea. Ar fi minunat, nu-i așa, să spun că am găsit acum o cale de a mă elibera de tristețe și de furie, că am găsit ceva

solid, stabil și sigur? Dar n-am găsit. Nici atunci, nici acum.

N-am văzut pescarii; probabil că plecaseră mai devreme, când eu încă stăteam în pat și așteptam să sune ceasul, la peste o sută cincizeci de kilometri distanță, într-o lume plină de claxoane și smog. M-am plimbat din nou pe țărm, pe la poalele stâncilor, în timp ce pietricelele îmi scrâșneau sub pași, încă ude după fluxul dimineții.

Am observat scurtătura prin vegetația de la poalele stâncilor. Tufele de mărăcini erau dese și spațiul acela abia vizibil, dar probabil o căutam, încercând să găsesc un mod de a fi aproape de el. Mi-am adus aminte că Jonathan pășea înaintea mea, mergând în zigzag pe cărare, călcând prin urzici, concentrat pe urcuș.

Nu m-am grăbit.

Plouase și cărarea era încă alunecoasă. Noroiul se adunase pe pietre și în brazdele adânci ale potecii. Drumul era ascuns de crengi înalte, tufe dese de-o parte și de alta, iar eu mă întrebam cât timp îi trebuia soarelui ca să usuce această mică porțiune de drum. Nu vedeam marea, dar o auzeam. Nu vedeam pescărușii, dar îi auzeam și pe ei. Eram extrem de singură, cu toate astea, știam că lumea era încă acolo, la câteva minute distanță.

Am ajuns la treptele tăiate în stâncă, luând-o la stânga spre vârf. Era ruta pe care o alesesem prima oară. M-a despărțit de Jonathan, chiar dacă numai pentru un minut sau două, trebuie să recunosc. Dar ce n-aș da acum – niciun sacrificiu n-ar fi prea mare – să fim un minut sau două împreună.

Am decis s-o iau la dreapta. Acolo nu erau trepte, doar o potecă noroită, mai uscată pe măsură ce urcam, totuși alunecoasă și instabilă. Mi-am imaginat unde pusese Jonathan picioarele și m-am așezat cu ghetele pe urmele lui de mult dispărute. M-am lipit de peretele de stâncă și m-am întrebat dacă trupul lui fusese vreodată aici, îmbrățișând aceleași pietre. Mi-am adus aminte de atingerea

mâinii lui pe spatele meu. Inima lui bătea probabil calm și liniștit, deși a mea îmi bubuia în piept.

Erau urzici înaintea mea, dar eu eram convinsă că va fi bine de data asta. Deasupra, cerul era minunat de senin, nu se vedea niciun nor și, chiar dacă n-am fost niciodată o persoană spirituală – absolut deloc –, știam că el era acolo cu mine. M-am întors, cu spatele lipit de stâncă, și m-am uitat spre mare, la valurile care se spărgeau jos. Mă simțeam amețită, parcă eram beată, intoxicată de adrenalină.

Credeam că pot s-o fac. Credeam că pot fi la fel de neînfricată ca el.

M-am înșelat.

Am continuat să urc, prinzându-mă cu palmele de stâncile din stânga mea, punând un picior în fața celuilalt, în linie dreaptă, cât mai aproape de peretele de stâncă. Am pășit cu grijă peste urzici și mi-am ținut privirea drept înainte.

— Ne întâlnim în vârf, am șoptit, mai mult pentru mine, dar și pentru spațiul de deasupra mării. Într-o zi, am spus, te voi găsi și ne vom întâlni în vârf.

Am observat că îmi tremurau puțin mâinile și mi-am dat seama cu oarecare surprindere că plângeam. *Respiră,* îmi spuneam, dar nu reușeam. Aerul mi se tot oprea în gât; inspiram, gâfâiam, iar și iar. Răsuflarea mi se revărsa din plămâni și îmi îngheța în gură, ieșind atât de repede și cu atâta putere, încât mă cutremuram, parcă mi se dezmembrau oasele.

Încercam să-mi păstrez echilibrul, deși corpul îmi tremura pe marginea stâncii, mă străduiam să mă țin bine pe picioare, dar nu reușeam. M-am ghemuit, lăsându-mă jos, vrând să mă fac cât mai mică, sperând să nu cad, și am rămas acolo prăbușită până când am devenit aproape nemișcată; doar respirația îmi scutura ușor pieptul ca un sughițat interminabil.

În cele din urmă, m-am ridicat și am luat-o înapoi, spre răspântia din potecă, pipăind cu mâna de-a lungul stâncii, fără să mă gândesc, fără să simt, încercând din răsputeri să nu sufăr. Am luat-o pe celălalt traseu – treptele care duceau spre stânga, poteca pe care o pornisem prima dată – și m-am cățărat până în vârf.

Eșuasem. Încă o dată.

Am urcat mai sus, pe marginea înverzită. M-am așezat jos, cu picioarele întinse în față, privind spre mare.

Apoi am început să plâng.

De puține iubiri am avut parte în viața mea, dar cred că este corect să spun că cea mai mare iubire dintre toate se va fi făurit în moarte. Eram îndrăgostită la nebunie de Jonathan când a murit. Noi încă nu fuseserăm loviți de valurile și vicisitudinile unei vieți îndelungate, trăite din plin. Noi nu am fost consumați de o viață petrecută împreună obișnuită. Eram încă obsedați unul de celălalt, iar lucrurile care îmi plăceau cel mai mult – pedanteria lui, eficiența lui, felul lui unic de a-și împături șosetele, părul lui zburlit dimineața – încă nu apucaseră să devină banale și enervante.

Ca să fiu sinceră până la capăt, nici nu cred că ar fi devenit vreodată. El era întotdeauna excepțional. Când turna în două pahare suc de portocale dimineața și mi-l dădea mie pe primul, iar el și-l oprea pe al doilea, pentru că știa că nu-mi place sucul mai gros și mai amar de la fundul cutiei. Când mă lăsa să-i port mănușile pentru că aveam mâinile reci, cu toate că poate și ale lui erau reci. Când conducea pe distanțe lungi fiindcă cu refuzam să învăț să conduc, fiindcă nu-mi plăcea ideea de a sta nemișcată atâta timp. Când mă întorceam acasă de la serviciu și simțeam miros de înălbitor și de spray de mobilă și știam că el făcuse curat în toată casa, așa încât să mă scutească pe mine, în timp ce eu fusesem în oraș cu Marnie, mă distrasem, mă simțisem bine. Când stingea el

luminile în fiecare seară înainte să ne culcăm, pentru ca eu să nu fiu nevoită să urc scările pe întuneric. Mă iubea într-un milion de feluri mărunte. Credea într-o iubire care se dovedea în repetate rânduri, care era prezentă, generoasă și niciodată insignifiantă. Iubirea aceea a încremenit pentru totdeauna în starea în care era când a dispărut el.

Marnie este a doua mea mare iubire. Și totuși simțeam că o pierdusem și pe ea. Era o pierdere foarte diferită. Jonathan dispăruse brusc. Pe când Marnie dispărea puțin câte puțin. Eu eram nisipul: solid, static și înțepenit în același loc. Ea era marea: smulsă de lângă mine, absorbită de o forță mai puternică decât noi amândouă.

La un moment dat, poate că ea m-ar fi ales pe mine. Ar fi putut să-i spună lui să plece. Ar fi putut să se îndepărteze de brațul lui care o ținea de talie. Și totuși n-a făcut-o. Pentru că a crezut ce spunea Charles, că el era nevinovat, că eu eram cea care mințea. Există dezastre naturale atât de devastatoare, încât e practic imposibil să recuperezi tot ce s-a pierdut.

M-am ridicat în picioare și am mers pe faleza înverzită, îndreptându-mă spre hotel. Mă gândeam să rezolv cu factura și să mă întorc direct la Londra. Dar, întrucât trebuia oricum să plătesc camera, mi-am despachetat lucrurile și am umplut cada cu apă atât de fierbinte, încât aburii au acoperit robinetele metalice și oglinda, răspândindu-se în toată baia. M-am dezbrăcat și m-am băgat în apă. Simțeam cum îmi trage părul la spate în timp ce fața mi-a rămas la suprafață. Soarele coborâse pe cer și proiecta umbre pe dale. Auzeam niște voci venind din strada de sub fereastra mea: o fetiță care chiuia încântată și râsul răsunător al unui bărbat mult mai în vârstă.

M-am ridicat în cadă, apa plescăindu-mi pe gambe, și m-am uitat prin geamul acoperit de aburi, lipindu-mi corpul de perete ca să nu mă

zărească cineva de afară. Fetița era mică, avea poate șapte sau opt ani și purta doar un costum de baie. Tatăl ei era în șort de baie, încă ud, și apa i se impregna în partea de jos a tricoului. Îmi aducea aminte de vremurile în care tata umbla așa pe litoral, în vacanțele petrecute în Cornwall, după o zi la plajă. În urma lor mergea o femeie – mama fetiței – cu două prosoape aruncate pe umăr și un coș mare împletit, care i se legăna pe lângă glezne. Fetița a izbucnit iar în râs și s-a aplecat de mijloc, efectiv s-a îndoit, neputând să mai meargă de tare ce hohotea. Râdea și tatăl ei – amuzat de ea, de bucuria ei, de râsul ei zgomotos, nestăpânit. Atât de mult aș fi vrut să fac parte din familia aceea.

Am tras pe mine halatul, am scos uscătorul de păr de sub chiuvetă și m-am întors în cameră. L-am băgat în priză. Urma să-mi usuc părul, să mă îmbrac și să fac parte din familia aceea.

Nu la propriu. N-aveam să fac parte *la propriu* din familia aceea.

Dar eram hotărâtă să fac parte din ceva mai mare decât mine.

Am ieșit pe coridor și am trecut prin holul de la recepție. După ce am ajuns afară, am pornit pe un drum îngust, mărginit de două pârâiașe. Erau lumini peste tot: în puburi, în restaurante, în alte hoteluri. Am luat-o spre mare, pe o alee care cobora abrupt spre plaja pietruită. Copii dezbrăcați, doar cu umerii acoperiți de prosoape, țopăiau de colo colo, alergând până în vârf și înapoi, spre părinții lor care urcau mai încet, obosiți după o zi întreagă la plajă, mare și jocuri. Erau doi bărbați cu ochelarii de soare pe creștetul capului, ținând în mână umbreluțe de soare. Și două femei cu părul prins în coadă de cal, cu niște triunghiuri de bikini uzi imprimate pe cămășile de in

Am încercat să-mi imaginez că sunt în locul uneia dintre acele femei, cu rucsacul în spate, înconjurată de copii, cu nisip în pliurile coatelor, și

n-am putut să nu mi-l închipui pe Jonathan alături de mine, cu o umbrelă de soare viu colorată, ținută pe umăr.

Chiar și atunci, nu-mi puteam imagina o versiune a viitorului meu din care el să nu facă parte. Ceea ce era ridicol, pentru că Jonathan era deja mort de mai mult timp decât petrecuserăm împreună.

Și totuși aveam impresia că nu trecuse timpul deloc.

Până să moară el, nu mă gândisem niciodată la văduvie. Deși cred că, dacă m-ai fi întrebat ce părere am, ți-aș fi dat un răspuns sigur și bine gândit. Îmi pierdusem bunicii și cunoșteam apăsarea unei astfel de suferințe. Și acele pierderi fuseseră importante – erau punctul culminant al unor vieți îndelungate, trăite din plin –, totuși moartea lor mi se părea relativ insignifiantă. Acele morți n-au fost niște tragedii. Ei n-au devenit niște fantome.

Pe când Jonathan, da. Încă îl port cu mine în fiecare conversație. Îl aduc cu mine la fiecare masă. Eu sunt tânăra al cărei soț a murit. Fantoma lui stă lângă mine la nunți – *Știi că a fost căsătorită? Da, soțul ei a murit* – și la înmormântări – *Știai că și-a înmormântat soțul acum câțiva ani? Da, i-a murit soțul.*

El este prezent în fiecare viitor, în fiecare speranță, în fiecare vis.

Mă bântuie mereu.

Capitolul 15

În drum spre casă, am vizitat-o pe Emma. Locuia într-un studio la sud de Tamisa. Era la douăzeci de minute de mers pe jos de la cea mai apropiată stație de metrou, iar cea mai apropiată stație de autobuz era la aproape zece minute distanță și trebuia să traversezi o parcare neluminată. Eu nu aveam prea mulți bani să-i dau,

dar, în ciuda modestei mele contribuții și cu tot ce-i vira mama în cont din când în când, Emma nu-și putea permite mai mult.

Deveniserăm și mai apropiate de când se mutase din casa părinților noștri. Departe de mama – care insistase mereu să ia parte la tot ce făceam împreună –, am constatat că ne plăceam foarte mult una pe alta. Emma era de o sinceritate revigorantă, cum numai o soră poate fi. Și – sper să nu pară meschin ceea ce spun – cred că faptul că ea avea nevoie de mine îmi făcea mie bine.

Nu mai avea un serviciu permanent. Fusese redactor independent și, pentru o vreme, a fost îngrozitor de ocupată. Avea teancuri de manuscrise așezate pe linoleum, lucra și noaptea ca să-și respecte termenele, fiind mereu solicitată. Era atât de muncitoare și de hotărâtă, nu-i fusese niciodată teamă să meargă până la rădăcina problemei, să pună întrebările dificile. Dar concentrarea i-a slăbit până la urmă și a început să zăbovească prea mult pe fiecare text, fiind prea nehotărâtă, temându-se că ar putea rupe ritmul scrierii. Îi luă atât de mult, încât până la urmă nu i-a mai trimis nimeni proiecte noi. Apoi a început să petreacă mult timp colaborând cu niște asociații de binefacere. Însă asta era o activitate voluntară.

Stăteam pe palierul din fața apartamentului ei și băteam la ușa de un roșu-aprins. Soneria montată pe cadrul ușii nu funcționase niciodată.

— Vin! a strigat ea când am bătut a doua oară. Învață bunele maniere. Oh! a exclamat când a deschis. Nu pe tine te așteptam.

— Mi-am dat seama, am spus. Așa întâmpini tu pe toată lumea?

Ușa de la intrare dădea direct în singura cameră care servea drept hol, bucătărie, sufragerie și dormitor, toate combinate într-un singur spațiu. Bucătăria era într-un capăt; mobilierul era relativ nou, dar gresia era de un portocaliu pătat. Jaluzelele erau din plastic, prinse cu șnur alb,

subțire. Mai avea și o măsuță de cafea, o canapea, un mic televizor, un dulap și câteva etajere. Lângă ușa care ducea spre o mică baie, deasupra caloriferului, atârna un desen mare, înrămat, cu o femeie foarte subțire. Nu era cine știe ce, dar Emma nu avusese niciodată nevoie de prea mult.

— Nu vine nimeni să mă vadă, a spus ea. Dar mereu e cineva care vrea să-mi vândă câte ceva.

S-a dat în spate ca să mă lase să intru.

— De ce-ai venit?

— Foarte frumos, am replicat eu.

— N-am vrut să sune așa.

— Am fost la Beer.

— La Beer? În Devon?

— Unde m-am dus cu Jonathan. Mai ții minte?

— De ce să te duci acolo?

— M-am certat cu Marnie.

— I-ai spus…

Am dat din cap.

Ea mi-a făcut semn să iau loc pe canapea.

— Ți-am zis să nu-i spui nimic.

— Am fost nevoită.

— Nu se poate!

A luat trei biscuiți digestivi cu ciocolată neagră dintr-un pachet și mi i-a pus pe un șervet.

— Ai grijă să nu faci firimituri.

Am încuviințat din cap și m-am așezat la un capăt al canapelei gri pe care o desfăcea în fiecare seară, transformând-o în pat.

— Ai fi putut să te prefaci și tu că nu s-a întâmplat nimic, a continuat ea. Așa cum ți-am spus. Acum n-ai mai fi în situația asta.

— Dar trebuia să știe adevărul despre bărbatul ei. Tu n-ai vrea să știi adevărul dac-ai fi în locul ei?

Mi se părea evident că, dacă ceva nu poate fi spus și totuși trebuie spus, atunci trebuie spus.

Emma s-a așezat pe canapea lângă mine. Cracul pantalonului i s-a ridicat puțin și i-am văzut oasele gleznei. A strâns între mâini o cană de ceai cald.

Eu am mușcat dintr-un biscuit. Era mai moale decât mă așteptam, aproape umed la interior.

Ea tăcea, gânditoare.

— Nu, a răspuns. Nu cred că aș vrea să știu.

— Dacă bărbatul tău ar fi un depravat, tu n-ai vrea să știi? Imaginează-ți că eu aș ști că este un depravat. Pune-te în locul lui Marnie. N-ai vrea să-ți spun?

— Nu te-aș crede.

M-am îndreptat de spate și câteva firimituri mi-au alunecat de pe șervet, căzând pe canapeaua Emmei. Ea s-a aplecat și le-a măturat cu mâna.

— Cum adică? am întrebat. De ce nu?

— De-aia, a spus ea, apoi s-a oprit.

După câteva clipe, a continuat:

— Oh, nu fi atât de naivă. Dacă eu ți-aș fi spus ție că Jonathan s-a dat la mine, tu nu m-ai fi crezut, nicio secundă.

— Aș fi ascultat ce aveai de spus și pe urmă…

— Și pe urmă ai fi fost de partea lui. Știi cum se spune: să nu renunți niciodată la prietenii tăi pentru un bărbat. Dar degeaba, pentru că toată lumea face așa. Prieteniile sunt una, dar dragostea adevărată, dragostea dintre un bărbat și o femeie? Asta le întrece pe toate. Întotdeauna a fost așa. Întotdeauna va fi așa. Tu poate vrei să crezi contrariul, dar m-ai fi urât dacă ți-aș fi spus una ca asta.

— E altceva, am zis. Jonathan era… El niciodată n-ar…

— Ah, m-a întrerupt ea. Așa crede toată lumea. De-asta nu poți s-o învinovățești că i-a luat lui apărarea.

A oftat.

— Oamenii nici nu-și dau seama, dar e în subconștientul lor. De câte ori se întâmplă ceva rău altora, o voce micuță le spune: *Mie n-o să mi se întâmple una ca asta.*

Am început să râd și alte firimituri mi-au căzut de pe tricou.

— Măcar de-ar fi așa, am zis.

Emma a zâmbit. Amândouă știam cum e să fii cel căruia i se întâmplă lucruri rele. În copilăria noastră, lucrurile n-au stat așa, dar ceva s-a schimbat în adolescență. Relația tatălui meu cu amanta lui a devenit notorie, iar noi am devenit familia *aia,* fetele *alea,* fetele *acelui* bărbat. Emma a căzut prima; ea a devenit fata *aia,* slăbănoaga, fata care nu mănâncă. Mie mi-a murit soțul. Tata ne-a părăsit. Mama a fost diagnosticată. Poate că, odată ce-ai început – odată ce-ai devenit unul dintre oamenii *ăia* – așa continui să fii mereu.

Pe mine și pe Emma ne unește o lungă istorie de priviri insistente, de secrete și șușoteli. Poate de aceea am ales amândouă să trăim într-un oraș atât de mare, unde te înghite anonimatul.

— Crezi c-o să mă ierte? am întrebat-o.

— Nu știu, a răspuns Emma.

— Eu cred că da. Cred că pot s-o fac să mă ierte.

Emma a zâmbit.

— Ai de gând să-l înregistrezi și să-i trimiți înregistrarea?

Îi plăcea grozav această poveste.

— Mi-ai promis că n-o să mai aduci vorba, am replicat eu.

Mereu mă tachina, mereu încerca să mă detensioneze.

— Și răspunsul e nu, am adăugat.

— Ai face-o dac-ai putea, a insistat ea. Te cunosc eu. E stilul tău. Să intri pe furiș când nu e nimeni acasă și să te ascunzi în dulap. *Detectivul Black. Încântată de cunoștință.* După atâtea cursuri de arte marțiale… Ai și un costum negru din lycra?

— Charles e prea inteligent, am comentat eu. N-ar spune ceva care să-l incrimineze.

— Să dea dracii! a exclamat ea și a izbucnit în râs. Tu chiar te-ai gândit!

— Doar acum, pentru c-ai adus tu vorba.

Așa făcea Emma tot timpul. Era ideea ei, dar dădea vina pe mine.

— Calmează-te, a spus. Împrăștii firimituri peste tot.

— Dar crezi că se va rezolva, nu?

— Probabil. Până la urmă o să-și dea seama și ea.

— Cum adică?

— Păi, n-o să dureze, nu? Căsnicia lor?

— Ce te face să spui asta?

Emma a început să râdă.

— Tu! Tot ce mi-ai povestit tu. Tot ce-a făcut el. Aroganța lui, impresia că totul i se cuvine, atitudinea pretențioasă, expresiile enervante care jignesc oamenii, fără ca el să-și dea seama. Cel mai mult mi-a plăcut faza aia de la bar, când n-avea loc să treacă de tipa aia și, în loc să se scuze ca orice om normal, i-a pus mâinile pe șolduri ca s-o dea la o parte – îți amintești când mi-ai povestit faza asta? Iar ea s-a întors și i-a zis: „Ce-a fost asta? Ce-ai făcut mai devreme?" S-a enervat rău de tot, el s-a panicat și a făcut-o proastă, așa că ea i-a zis „Mai du-te și fute-te". Poate că ar trebui să-i zici și tu s-o facă mai des.

— Ai dreptate. Atunci Marnie sigur o să mă ierte.

— Exact. Și, în orice caz, dacă și alții vor continua să-i zică treaba asta, mai devreme sau mai târziu, va înțelege și ea mesajul. Tu doar liniștește-te. Se va rezolva de la sine.

*

Tu ce părere ai? De partea cui ai fi fost? De partea lui Charles sau a mea?

Voi pleca de la premisa că ai fi fost de partea mea și, sincer, ar fi aiurea să spui altceva pentru că el e mort.

Cred că, dacă l-ai fi cunoscut, dacă ai fi avut posibilitatea să-ți formezi propriile opinii, m-ai fi ascultat pe mine, ai fi fost de acord cu mine, ai fi avut încredere în mine. Cred că ți s-ar fi părut

autoritar și răzbunător. Am fi făcut împreună o listă cu toate ticăloșiile lui și am fi râs de ele. Aș fi fost aliatul tău.

Dar asta n-o să se întâmple niciodată. Pentru că tu n-o să-l cunoști niciodată. Tocmai de aceea este foarte important să asculți această poveste. Am s-o spun o singură dată și trebuie s-o spun acum.

Iată cum a murit.

Atenție la ce urmează.

A patra minciună

Capitolul 16

În ziua în care a murit Charles, am terminat la serviciu mai devreme. Mi-o amintesc foarte bine, fiecare parte din ea, de când a sunat ceasul dimineață și am constatat că nu mai aveam lapte pentru cereale, până când am ajuns acasă seara târziu, după tot ce s-a întâmplat. Pot să derulez imaginile ca pe un film și aș vrea să spun că mă emoționează întrucâtva, că mă fac să regret, că mă îngrozesc sau mă fac să mă rușinez, dar nu-i așa. A fost, în foarte multe privințe, o zi cu nimic ieșită din comun.

Este adevărat? Mă străduiesc cât pot să fiu sinceră. Dar uneori e greu să-ți dai seama ce crezi cu adevărat despre un lucru. De exemplu, eu mă întreb dacă îți spun că a fost banală pentru simplul fapt că nu-mi vine să-ți vorbesc despre ziua aceea. Oricum, nu prea contează; ți-am promis că o să-ți spun adevărul și faptele sunt incontestabile.

La serviciu era liniște de vreo două săptămâni, nimic neașteptat. Lunile de vară fuseseră mohorâte și ploioase, dar în luna septembrie se anunța vreme caldă și însorită. Primeam cu zece la sută mai puține apeluri decât în aceeași perioadă cu un an înainte. Probabil că vremea bună îi atrăgea pe oameni afară din casă, îi scotea în parcuri și la terase.

Era o zi de vineri și am decis să plec mai devreme, cu treizeci de minute înainte ca liniile telefonice să se închidă oficial pentru weekend. Mi-am luat geanta și, foarte nonșalantă, am ieșit din birou. Mă întrebam dacă va observa cineva, dar nu cred că a observat nimeni și nici că mi-ar fi păsat dacă ar fi observat.

Trotuarele erau pustii. Încă nu începuse exodul de seară. M-am gândit dacă să mă îndrept spre stația de metrou obișnuită și să iau trenul care mă ducea acasă, dar am decis să n-o fac. Era vineri, la urma urmei. Iar vinerea nu mă duceam acasă. Mă duceam la Marnie și Charles.

M-am îndreptat spre o altă stație: era mai mult de mers, dar nu mai trebuia să schimb metroul la jumătatea drumului. Am așteptat doar două minute și m-am așezat pe un scaun mai spre mijlocul vagonului, unde să nu fiu deranjată de pensionarii cu bastoane și gravidele cu burțile lor mari. În fața mea stătea un cuplu de tineri în ținută sportivă: el în pantaloni de trening și tricou asortat, ea în colanți și un hanorac bleumarin. Aveau în jur de șaisprezece ani – mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să fie la școală – și erau absolut adorabili. Păreau atât de absorbiți unul de altul, atât de îndrăgostiți. El îi ținea mâna pe picior, mai sus decât ar fi fost decent, și totuși gestul lui mi se părea mai degrabă adorabil decât vulgar. Ea stătea cu capul pe pieptul lui; cred că-i asculta inima bătând. El a lăsat bărbia în jos și și-a lipit buzele de fruntea ei de mai multe ori, nu neapărat ca să o sărute, cât mai degrabă să o atingă. Păreau să nu observe că toți ceilalți călători îi priveau, dornici să fie la fel de nepăsători, de îndrăgostiți și de naivi ca ei.

Eram atât de absorbită uitându-mă la cei doi tineri, încât, abia când s-au ridicat în picioare și au coborât, am început să mă întreb cum voi fi primită de Marnie și Charles. Mă vor lăsa să intru în casă? Măcar vor răspunde la ușă? Obișnuiam să-mi fac griji pentru o grămadă de mărunțișuri de genul acesta. Toate mi se par acum absolut insignifiante: starea unghiilor mele, bârfele de la serviciu, cuvintele pe care le-a spus sau nu le-a spus mama. Jonathan mă învăța să-mi potolesc anxietățile punându-le într-un context: unghiile mele contau doar pentru mine, chiar și cele mai rele zvonuri nu puteau să mă facă să-mi pierd

slujba, eu n-aveam niciun control asupra cuvintelor mamei. Am încercat să aplic această logică la noua mea îngrijorare, dar n-a reușit să-mi potolească spaima, ci doar s-o amplifice. Pentru că, într-un context mai larg, acum nu se punea problema dacă îmi deschideau ușa sau dacă erau duri cu mine. Era vorba de traiectoria uneia dintre relațiile mele cele mai importante. Nu puteam să mă detașez așa cum făceam cu mama și să accept că se afla într-un loc oribil. Nu puteam să mă prefac că, în cel mai rău caz, îmi va afecta doar o mică parte din viața mea. Pentru că, în cazul lui Marnie, erau atâtea părticele de golit, încât viața mea ar fi arătat ca o cameră pustie.

Nu mai vorbisem cu Marnie de o săptămână. Știu că nu pare mult, dar pentru noi era neobișnuit. La școală, eram mereu împreună: râdeam în gura mare în autobuz, stăteam în aceeași bancă la cursuri, mâncam împreună la cantină. La facultate, vorbeam în fiecare zi, pentru că se întâmplau atâtea lucruri, erau atâtea momente când ne gândeam: O *să i se pară amuzant* sau *interesant* sau *pertinent.* Și chiar ca adulți, comunicam cel puțin o dată pe zi, nu întotdeauna la telefon, uneori printr-un SMS, un e-mail sau doar o fotografie, dar – ca niște copii cu pahare de carton legate printr-o sfoară întinsă între ferestrele camerelor lor – eram mereu conectate printr-un canal de comunicare.

Nu știusem cum să reiau conversația. De câte ori mă gândeam la asta, simțeam în mine un val de panică. Nu voiam să admit că ea fusese forțată să aleagă și că nu mă alesese pe mine. Nu voiam să recunosc că, pentru prima oară, ea îmi ceruse să plec din apartamentul ei. Nu puteam să cred că situația era fără ieșire. Am vrut să-i trimit o fotografie cu cina mea alcătuită din mâncare de fasole pe pâine prăjită sau cu soarele apunând în mare sau cu o buclă din părul meu care stătea mai ciudat în ziua aceea.

M-am gândit să cobor din metrou și să mă duc la mine. Cred că m-aș fi simțit bine acasă. Aș fi comandat ceva de mâncare și m-aș fi uitat la un film. Dar n-am făcut-o. Voiam s-o văd pe Marnie. Simțeam nevoia s-o văd.

Pendulam între momentele când mă prefăceam că mă simțeam perfect în largul meu – stația de metrou îmi era familiară, drumul familiar, clădirea familiară – și cele când mă cuprindea o spaimă cumplită. Știam, eram sigură că ea nu va sacrifica de tot prietenia noastră. Și totuși mă întreb acum dacă eram atât de convinsă pe cât credeam.

Dacă aș fi fost atât de sigură, atât de convinsă, aș mai fi făcut ce-am făcut?

— Bună ziua, domnișoară, a spus portarul când am intrat în hol.

— Bună seara, Jeremy, am răspuns zâmbind.

El nu s-a ridicat în picioare, nu a venit la mine, nu mi-a spus că nu mai aveam voie în clădirea aceea și nu mi-a cerut să plec imediat, așa că am simțit primele semne de ușurare în timp ce stăteam și așteptam liftul.

Speram ca soțul lui Marnie să fie încă la serviciu, ca să pot vorbi doar cu ea, să-i explic situația așa cum o vedeam eu. Știam că pot s-o fac să înțeleagă.

Liftul era gol și mi-am privit chipul în oglinzile de pe pereți în timp ce urcam. Cred că am știut mereu că Marnie era făcută pentru genul acesta de viață, cu podele acoperite cu parchet, cu candelabre, portari și lifturi cu oglinzi mereu curate, fără cea mai mică pată sau urme de degete.

M-am apropiat de ușa lor și am sunat, dar n-a răspuns nimeni. Becul de deasupra era ars, iar eu eram în penumbră, într-o baltă cenușie, având de-o parte și de alta o pâclă aurie care provenea de la luminile de deasupra ușilor învecinate. Era foarte frumos, întunericul dintre lumini, și totodată ușor tulburător. Am rămas acolo și am așteptat un timp ce mi s-a părut rezonabil, după care am sunat din

nou, de data asta apăsând îndelung pe butonul soneriei.

Din nou niciun răspuns.

Mi-am lipit urechea de ușă. Mă așteptam să aud vocea lui Marnie, radioul sau zgomotul mașinilor de sub balconul lor. Nu se auzea decât foșnetul obrazului meu frecându-se de ușa din lemn masiv. M-am tras înapoi și am privit în stânga și-n dreapta. Nu era nimeni; niciun locatar, niciun vizitator la apartamentele de pe palier.

Am căutat prin geantă: știam că era încă acolo. N-o mai folosisem de foarte mult timp – nu mai fusese cazul –, dar mă gândisem că poate voi mai avea nevoie de ea, așa că o păstrasem. Am găsit-o pe fundul buzunărașului cusut pe căptușeala genții, compartimentul ascuns unde îmi țineam analgezicele, tampoanele și balsamul de buze.

M-am oprit iar să ascult, apoi am băgat cheia în broască. Mi-am tras mâna și m-am uitat încă o dată în jur să văd dacă era vreun vecin. Dar eram tot singură.

Vreau să știi că nu plănuiam nimic sinistru. Atunci nu știam ce avea să se întâmple în continuare; n-aveam de unde să știu. Presupun că nu mă gândeam atât de departe, nici când mi-am amintit că aveam cheia lor și nici câteva momente mai târziu, când am găsit-o.

Mi-ar plăcea să spun că am vrut să le las niște flori, poate o felicitare drăguță. Și mai mult mi-ar plăcea să pot spune că aveam intenția să le fac ceva de mâncare, ceva special.

Dar n-ar fi decât niște minciuni – dintre cele despre care te-am avertizat deja, care sunt atât de atrăgătoare, încât chiar și pe tine te-ar tenta să le crezi.

N-aveam niciun motiv să-mi imaginez că, peste zece minute, Charles va fi mort.

Am intrat în casă. Cred că voiam – și este important să știi acest lucru acum, să înțelegi ce intenții aveam – să arunc un ochi la parter, apoi la

etaj, pe urmă aș fi ieșit pe coridor și aș fi așteptat să se întoarcă unul dintre ei. N-aveam de gând să ating ceva sau să iau ceva sau să stau mai mult decât era cazul.

Și în niciun caz nu intenționam să-l omor.

Plănuisem să inspectez repede bucătăria. Voiam să mă uit în frigider. Aș fi aflat atunci dacă eram bine-venită. Dacă pusese căpșuni în sertarul pentru legume înseamnă că mă aștepta. Dacă avea o cutie de înghețată nedesfăcută în congelator, atunci sigur era de partea mea. Ea n-ar fi cumpărat înghețată decât pentru mine. Aș fi știut atunci că nu se terminase, că prietenia noastră nu se destrămase de tot, că nu voia să mă lase să plec.

Pe șemineul din sufragerie erau niște fotografii cu noi și una nouă, de la nuntă, într-o ramă de argint pe o poliță de la baza scărilor. Dacă acestea ar fi dispărut, atunci aș fi știut că trebuie să mă îngrijorez. Erau câteva obiecte pe care eu i le cumpărasem lui Marnie de-a lungul anilor: o umbrelă violet care era mereu rezemată de dulapul de sub scări, un lampadar cu abajur cu ciucuri roz lângă biroul ei și un ceas cu cuc în baia de la parter.

Cred că speram să găsesc niște dovezi ale unei schimbări în relația lor în ultimele șapte zile. De exemplu, ar fi fost frumos să văd că dulapul lui Charles era gol, că hainele, pantofii și costumele lui dispăruseră, că revistele lui, semnele de carte și stickurile USB nu mai erau pe noptieră.

Mi-o imaginam pe Marnie venind acasă, iar eu, până atunci, m-aș fi întors în hol să o aștept. M-aș fi prefăcut că nu știu nimic; că n-aveam niciun motiv să cred că ea mă va alege pe mine în locul lui. Ea ar fi izbucnit în plâns și mi s-ar fi destăinuit printre suspine, spunându-mi că nu s-a simțit niciodată bine cu el, că el întotdeauna fusese prea dominator și uneori prea distant și, slavă Domnului, bine că eu găsisem puterea să fiu sinceră cu ea.

Dar nu am urcat la etaj și nu m-am uitat în dulapul lui Charles. Nu am intrat în bucătărie și nu m-am uitat în frigider. Nu m-am uitat nici pe polița șemineului. N-am ajuns atât de departe.

Capitolul 17

Mai târziu, articole în ziare vor susține contrariul. Vor insinua că am manipulat situația cu mare grijă, sugerând că aș fi comis crima perfectă. Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa.

Am deschis ușa, dar numai foarte puțin, vrând să fac cât mai puțin zgomot. M-am strecurat în apartament, întorcându-mă să mă uit încă o dată pe coridor. Nu voiam să mă vadă vecinii și pe urmă, peste câteva săptămâni, să vină vorba cine știe cum și să spună că tânăra aia a trecut pe-aici și a intrat în casă. Din fericire, nu era nimeni. Am închis repede ușa și am pus lanțul. Poate că gestul ăsta a fost puțin calculat. Dacă ei s-ar fi întors, eu aș fi fugit să iau stropitoarea de sub chiuveta de la baie și m-aș fi prefăcut că mă ocup de plante. Sau poate aș fi fugit în bucătărie să pun de ceai sau aș fi început să împăturesc rufele spălate – un lucru util și aproape acceptabil – ca să nu mă surprindă cotrobăind prin sertare.

Lumina era stinsă în apartament. Mi-a luat câteva secunde să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul. Nu l-am văzut imediat pe Charles. Nu l-am observat la baza scării.

Am tresărit speriată și m-am izbit cu spatele de ușă, lovindu-mă cu mijlocul de clanță. Instinctiv m-am aplecat în față și geanta mi-a alunecat de pe umăr, închizătoarea metalică zăngănind pe podea. Am văzut cum mi s-au vărsat lucrurile din ea și s-au rostogolit pe parchet – un ruj, portofelul, cheile, toate au căzut cu zgomot.

M-am întrebat dacă era mort. Am simțit o bucurie ciudată – un fel de încântare – ca și cum n-ar fi fost rău…

Când am ridicat iar privirea, el deschisese ochii. Zăcea întins pe spate, dar glezna stângă era răsucită și umărul era îndoit într-un unghi ciudat. Avea o pată de sânge uscat pe tâmplă și se vedea o mică pată de un roșu-închis pe parchet. Era îmbrăcat în pantaloni de pijama din flanel cu dungi albastre și o bluză cu numele unei universități. Nu-l mai văzusem niciodată într-o ținută atât de lejeră.

A scos un geamăt.

Un moment, m-am simțit dezamăgită că nu era mort. Apoi dezamăgirea mea a fost înghițită de furie.

Nu era tipic pentru Charles să fie încă în viață? O asemenea căzătură ar fi ucis pe oricine altcineva, dar nu pe Charles. El era prea rezistent, mereu acolo, niciodată în altă parte, mereu prezent.

A tușit.

— Jane, a spus el răgușit.

A tușit iar ca să-și dreagă glasul și a făcut o grimasă. Mișcarea pieptului i-a trimis vibrații în umăr.

— Oh, Jane. Slavă Domnului.

Am aprins lumina și el a clipit rapid de câteva ori.

— Am căzut. Nu știu când… Eram… Cât e ceasul? Umărul meu. E dislocat. Și… n-am putut să mă ridic. Glezna. Cred că spatele meu… Oh, ai venit. Ce mă bucur că ai venit. Telefonul meu. O ambulanță.

S-a încruntat. Era nedumerit. Poate pentru că eu stăteam în continuare nemișcată, cu spatele lipit de ușă, cu lucrurile din geantă împrăștiate la picioarele mele, fără să fac nimic din ce-ar face o persoană normală într-o astfel de situație.

Mi-aduc aminte că l-am văzut pe Jonathan aruncat în aer. Taxiul i-a secerat picioarele și forța impactului l-a azvârlit câțiva metri mai în față, pe

asfalt. N-am stat să mă gândesc cum să reacționez; instinctiv am fugit și m-am aplecat lângă el, încercând să opresc sângerarea, să văd ce avea rupt, de parcă eu eram capabilă să-l salvez. Îmi venea să intru în corpul lui, să-l repar din interior. Strigam la el tot felul de prostii, lucruri pe care le vezi în filme: să rămână cu mine, să țină ochii deschiși, totul va fi bine, numai să rămână cu mine, să rămână cu mine.

Dar eu nu mă grăbeam spre Charles. Nu-i puneam întrebări una după alta despre ce s-a întâmplat și unde îl doare și ce-aș putea să fac eu. Nu ridicam telefonul meu de pe jos și nici nu fugeam să-l aduc pe-al lui, care căzuse la doar câțiva pași de el.

Nu făceam absolut nimic.

— Jane.

Avea fruntea încrețită, ochii mari și speriați, și rana de la tâmplă începuse iar să sângereze când ridicase ușor capul de pe podea, făcând-o să se deschidă.

— Charles, am răspuns eu.

— Jane, am nevoie de ajutor. Poți chema pe cineva? Sună la ambulanță. Sau… dă-mi telefonul meu, vrei? Uite-l acolo. Dac-ai putea să…

Ar fi trebuit să chem ambulanța. Știu asta acum și o știam și atunci. Un om zăcea pe jos, cu oasele rupte, cu corpul contorsionat, cu sânge pe frunte, și era foarte clar că avea nevoie urgent de intervenția unui medic. Dar eu nu făceam nimic. Era instinctiv. Era exact aceeași reacție involuntară pe care o avusesem cu Jonathan, dar în sens opus. Atunci încercasem în mod spontan să fac totul. De data asta, nu făceam nimic.

— Jane. Te rog. Chiar am nevoie să…

— Ce s-a întâmplat după ce-am plecat? l-am întrerupt eu. Săptămâna trecută. Când am plecat. Ce s-a întâmplat?

Pare ciudat, știu, dar totodată logic. La urma urmei, de-asta venisem acolo. De-asta intrasem în

apartamentul lor. Voiam un răspuns. Voiam să înțeleg ce se întâmplase. Aveam nevoie să știu că lucrurile se vor îndrepta, că Marnie și cu mine rămăseserăm prietene și că totul va continua ca până atunci.

— Haide, Jane. Am nevoie de ajutor, a spus el și a făcut o grimasă. Poți să…? Măcar dă-mi telefonul. Te rog.

M-am apropiat de telefonul lui și l-am împins cu piciorul departe de el. N-am știut c-o să fac asta decât după ce-am făcut-o. Nu făcea parte dintr-un plan. Mă simțeam ca un personaj dintr-un film, care își surprinde dușmanul într-un moment de slăbiciune, și așa mi s-a părut firesc să fac. Așa că asta am făcut.

— Te-am întrebat ceva, am insistat eu. Te rog să-mi răspunzi.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic, Jane. Haide, zău… E o nebunie. Cred că am făcut o comoție. Cât e ceasul? Jane. Nu știu de cât timp zac aici.

A tușit, corpul i s-a contractat și el a strâns din dinți.

— Mă tot trezesc, pe urmă… Oh, la naiba, Jane. Bine, fie. Marnie a fost furioasă, e bine? Nu știa ce să creadă și nici acum nu știe. Eu i-am explicat lucrurile din punctul meu de vedere de o mie de ori, dar ea tot insistă cu prostiile tale.

Am zâmbit. Mă simțeam cumva răzbunată. Exagerasem puțin cu ceea ce se întâmplase între noi și părea că procedasem bine.

— Continuă.

— Asta-i tot! a strigat el, apoi s-a strâmbat din nou de durere. Nu mai e nimic de zis. Toată săptămâna a fost când drăguță, când distantă cu mine, și nu pot să spun că te așteptam în seara asta, deși mă bucur că ai venit… dar nu știu. A fost al dracului de furioasă, da. Pe amândoi. Dar nu crede că s-a întâmplat ceva – pentru că nu s-a întâmplat nimic, Jane, nu s-a întâmplat nimic – și ea continuă să vorbească despre asta, da, dar cred c-o

să fie bine, pentru amândoi… Dacă ai vrea să… Putem discuta despre asta altă dată. Îți promit. Putem discuta. Dar te rog…

A început să tremure. Mă întrebam dacă intrase în stare de șoc. Nu prea știam ce înseamnă asta, dar cei de pe ambulanță, medicii și asistentele despre asta vorbeau când eu așteptam la spital ca Jonathan să fie declarat mort.

M-am aplecat lângă el. Parchetul se simțea rece sub palmele mele. Apartamentul părea altfel fără Marnie. Îmi plăcuse ultima dată: absența luminii, liniștea, aerul neparfumat. Îmi plăcuse că era gol și pustiu.

Dar Charles strica totul. Cu el, întunericul părea sufocant. Era aprinsă doar lumina de deasupra noastră, o lampă care dădea o lumină rece, de un galben murdar. Nu ardeau lumânări parfumate care să scalde camera într-un portocaliu cald. Apartamentul nu era gol. Și totuși, Charles nu era de ajuns ca să-l umple.

— Noi doi n-am stat niciodată prea mult timp împreună, am spus eu. Fără Marnie.

— Poate o să stăm altă dată.

— Poate.

Vedeam că îl durea din ce în ce mai tare. Încerca să nu se miște, dar o făcea involuntar, când vorbea sau când se enerva, și atunci fața i se schimonosea pentru o secundă sau două.

— Cum de ești acasă atât de devreme? l-am întrebat eu.

— Chiar am nevoie de ajutorul tău, a spus el. Te rog, Jane.

— Nu te-ai dus la serviciu?

— Am avut o migrenă. Cred că din cauza asta am căzut. Asta a fost tot, Jane.

— Ai des? Migrene?

— Uneori. O dată la câteva luni. Acum…

— Eu cred că n-am avut niciodată.

Nu se auzeau mașinile în stradă.

— N-ai deschis ușile balconului, am remarcat eu.

— Am stat în pat.

— N-ai deschis radioul?

— Am dormit, Jane. Marnie s-a dus la bibliotecă să transcrie un interviu și eu am rămas în pat. Nu mă simt bine deloc. Nu știu de ce nu vrei să…

— Când se întoarce?

— Curând, cred. Cât e ceasul? Nu cred că mai întârzie mult.

— Nu știu exact cât e ceasul. Am venit mai devreme.

— De ce n-o suni? a sugerat el. Întreab-o pe ea. Spune-i că sunt aici și întreab-o când se întoarce. Probabil o fi pe drum. Vrei s-o vezi, nu? Sună de pe telefonul meu. Caută la favorite. Sun-o. Acum. Pune-o pe difuzor, s-o aud și eu. Haide, Jane. Sau de pe telefonul tău. E chiar în spatele tău…

Am dus un deget la buze și el a tăcut.

Trebuia să mă gândesc.

Îmi aduc aminte că panica îmi bolborosea în stomac, era un fel de freamăt, începutul unei emoții pe care știam că ar fi trebuit s-o simt. Îmi aduc aminte că am respirat adânc de câteva ori – așa cum îmi spusese polițista să fac la spital: să inspir pe nas timp de șase secunde, apoi să-mi țin respirația șase secunde și să expir pe gură timp de șase secunde.

Probabil că asta mi-a potolit anxietatea atât de repede. Pentru că pe urmă n-am mai simțit-o. M-am târât în patru labe până am ajuns lângă el, destul de aproape cât să-l ating. Vedeam cum îi urca și-i cobora mărul lui Adam în timp ce el mormăia și mă ruga.

A început să se vaite și am crezut c-o să se pună pe plâns.

Dar pe urmă s-a înfuriat.

Capitolul 18

— Jane, asta e o nebunie! Ai de gând să mă ajuți sau ce?

Am ridicat din umeri. Încă nu știam. Nu intenționam să nu-l ajut, dar nici nu intenționam să-l ajut.

— Mă lași aici să mă chinui? Sau – la dracu', mai rău – ai de gând să stai aici să te uiți la mine? Numai pentru că tu crezi că te-am pipăit? Atunci hai s-o lămurim odată, bine?

Nu cred că am dat din cap. Nu cred că am fost de acord cu valul de jigniri care a urmat.

— Am făcut eu asta? Te-am pipăit?

Vedeam bine că vehemența lui, furia lui aprinsă îi agravau durerea, dar el nu s-a lăsat deloc, nici măcar o secundă.

— Păi, stai să-ți spun eu. Nu te-aș atinge nici dacă ai fi ultima femeie din lumea asta. Nici nu concep ceva mai rău de-atât. Numai cât mă gândesc și simt că-mi vine greață.

S-a oprit gâfâind.

— Sau poate doar din cauza nenorocitei ăsteia de lovituri la cap, dar se pare că nu putem face nimic în privința asta dacă tu nu m-ajuți, nu?

S-a strâmbat de durere. A închis ochii și a inspirat adânc. Am crezut că a terminat, dar nu.

— Ți-am spus eu că te doream? N-ai nicio șansă. Dar ce drăguț! Să-ți imaginezi că cineva te-ar dori. E frumos. E frumos, nu? Să fii atât de sigură de tine.

A urlat de durere, apoi a dat tot aerul afară din plămâni, expirând scurt înainte de a continua:

— Să-ți mai spun ceva. O să ai nevoie. Pentru că vrei să știi ce-o să se întâmple? Eu o să mă duc la spital și soția mea va fi alături de mine. Și, când o s-audă ce s-a întâmplat aici, n-o să-i placă. Orele îți sunt numărate, Jane.

A scos un geamăt ascuțit, dar n-a fost de-ajuns ca să-l oprească.

— Așa că nu-i nimic, a continuat el. Hai să așteptăm. Pentru că știm amândoi cine va câștiga

și nu vei fi tu aceea.

— Nu-i adevărat.

Mă simțeam oarecum furioasă, dar mai mult agitată. Voiam să înceteze.

— Bine, hai s-așteptăm să vedem. Pentru că eu știu ce-o să se întâmple, Jane. Nici măcar nu e vorba despre tine. Ci despre mine. E momentul meu.

Am întins brațul spre gâtul lui. El s-a îndepărtat de mâna mea, apoi a scos un geamăt, un geamăt de agonie, copleșit de atâta durere. Avea obrazul foarte umflat, cu pielea întinsă și lucioasă ca un balon, cu ochiul învinețit și injectat.

Am încercat din nou și de data asta nu s-a clintit; a rămas perfect nemișcat.

— Haide, Jane. Ce faci? Zău. Ajunge. Te rog.

Vorbea printre dinți, ținându-și fața nemișcată în mod deliberat, în încercarea de a reduce durerea. Îl simțeam fremătând sub degetele mele.

— Ce faci? Am nevoie de ajutor. Fii bună și…

A tresărit din nou.

— Fii bună și ia-ți mâna de pe mine. Ia-o. Acum. Haide.

Mi se părea minunat.

Revăd momentul acela și nu recunosc femeia care stătea pe podea, cu degetele pe gâtul unui bărbat rănit. Nu-i recunosc zâmbetul. Nu-i recunosc ochii. Am impresia că e o cu totul altă persoană.

L-am mângâiat pe gât cu arătătorul, apoi cu toată palma. Atunci el a tăcut și nu s-a mai mișcat. Îi simțeam țepii de pe bărbie, îi vedeam umbra bărbii de pe obrazul neras de o zi sau două. A închis ochii. Îi vedeam pieptul ridicându-se și coborând, îi auzeam respirația în timp ce inspira și expira. Am urcat cu palma spre obrazul lui.

Mă întrebam dacă și palma lui Marnie stătuse acolo, dimineața în pat sau când s-au sărutat prima oară. Mi-am pus cealaltă palmă pe fruntea lui și i-am ținut capul nemișcat. Mi-am afundat degetele

în părul lui, simțindu-i pelicula de grăsime de la rădăcini.

— Te rog, Jane, a șoptit el. Ajunge. Îmi pare rău. N-am vrut să spun ce-am spus. Hai să… Putem să dăm uitării toate astea. Îți promit.

— Nu pot să te ajut, i-am răspuns. Îmi pare rău, dar nu pot.

— Atunci, pleacă, a insistat el. Ieși. M-am săturat. Pleacă.

Brusc, am simțit în mine un val de furie. Chiar urma să fiu dată afară din apartament pentru a doua săptămână la rând – pe bune? Nu. Nicidecum. Exclus. Pentru că eu eram cea care controla situația și eu eram cea în măsură să decidă. Nimeni nu-mi spunea mie unde să mă duc sau ce să fac sau dacă aveam voie să mai rămân. Și în niciun caz Charles. El spusese ce avea de spus, acum era rândul meu. Sosise momentul meu.

Am inspirat adânc.

— Nu plec, Charles, am spus eu foarte calmă.

Nu voiam să știe că eram furioasă. Nu voiam să se teamă mai mult decât se temea deja.

— Vreau să rămân, am continuat. Am să rămân.

Cred că în acel moment știam deja ce voi face. Nu voiam să-i liniștesc frica printr-un exces de compasiune sau empatie. Voiam să fie mai puțin speriat astfel încât groaza din final să fie cu atât mai intensă.

— Foarte bine, a spus el. Atunci rămâi. De parcă pot face eu ceva să te împiedic?

— Nu, am răspuns. Tu nu poți face nimic.

A închis ochii.

N-a fost cel mai grozav moment din viața mea. Nu e nevoie să ți-o spun, știu. Și n-am multe de spus în apărarea mea. Pur și simplu mă bucuram să-l văd cum suferă. Îmi plăcea că avea umărul dislocat, că nu-și putea mișca brațul drept și că asta îi provoca durere. Îmi plăcea să-i văd fruntea acoperită de sânge, gândul că zăcuse acolo inconștient ore în șir, ideea că făcuse o comoție.

Îmi plăcea că avea glezna ruptă, obrazul umflat și ochiul înroșit. Îmi plăcea persoana lui mult mai mult decât înainte.

I-am ținut capul ferm între mâini, cu palmele lipite de pielea lui. Lacrimile i se prelingeau din colțul ochilor.

Tu n-ai urât niciodată pe nimeni așa cum îl uram eu pe Charles, deci știu că n-ai cum să înțelegi câtă satisfacție mi-a adus acest moment. Eram beată de plăcere, nebună de fericire. Era ceva ce nu mă așteptasem vreodată să trăiesc în preajma lui.

Mi-am mișcat puțin mâinile și el a gemut.

— Scuze, am șoptit.

— Jane, a spus el cu glas răgușit.

M-am ridicat în genunchi astfel încât să fiu cu greutatea deasupra lui, apoi mi-am repoziționat mâinile. Cred că el a înțeles. Atunci și-a dat seama.

Am tras adânc aer în piept. Inspiră până la șase, ține până la șase, expiră până la șase. Am privit în altă parte, spre scări, la grinda crem cu bordură albastră, la balustrada de lemn lăcuit, într-o nuanță de mahon. Apoi, cu o mișcare rapidă, am rotit mâinile și am auzit un trosnet puternic în timp ce gâtul lui s-a frânt sub mine.

Când am privit în jos, avea ochii închiși și părea liniștit, cu bărbia relaxată, cu fruntea descrețită; durerea dispăruse.

Mersese. Nu fusesem sigură că voi reuși.

Capitolul 19

M-am răsucit și mi-am adunat lucrurile – telefonul, cheile casei – ca să le pun înapoi în geantă. Am luat cheița aurie, cea cu care putusem să intru în apartament oricând, și am pus-o încet în micul bol plin cu vreo zece alte chei. Nici nu știam de ce încercam să nu fac zgomot; așa mi se părea potrivit.

Am stins lumina. Am șters întrerupătorul cu bluza. Știam că amprentele mele erau probabil

peste tot în apartament, dar era mai bine să fiu precaută. Am scos lanțul de la ușă și am șters cu grijă metalul, strecurând materialul cardiganului printre zalele lanțului. Am deschis ușa, am șters clanța pe interior, apoi am ieșit.

M-am întors pe coridor, în balta de întuneric, și am tras ușa după mine, încordându-mă să aud clicul discret al încuietorii. Apoi, în sfârșit, am răsuflat.

M-am dat câțiva pași mai încolo pe coridor, spre ușa apartamentului vecinilor, și m-am așezat pe jos, cu spatele rezemat de perete și genunchii îndoiți. Acolo era mai multă lumină; nu părea chiar atât de înfricoșător.

Am scos o carte din geantă și am deschis-o pe genunchi. Nu citeam – semnul de carte era pus cu câteva capitole mai în față –, dar era liniștitor să mă prefac că sunt ocupată. Auzeam ticăitul ușor al ceasului meu, în timp ce secundele se scurgeau lent. Marnie nu mă aștepta, deci probabil nu se grăbea, poate se dusese să bea ceva cu o prietenă, poate se oprise în drum spre casă pentru a lua ceva de mâncare sau venea pe jos ca să profite de vremea însorită. N-aveam de unde să știu, așa că m-am așezat și am așteptat.

Chiar și așa, eram conștientă că soțul lui Marnie era la doi metri distanță, zăcând mort dincolo de ușa lor. Parcă îl și vedeam – exact așa cum știam că stătea – cu picioarele desfăcute, cu glezna îndoită, cu gâtul sucit, mort de-a binelea. Mă chinuiam să-mi înțeleg sentimentele. Nu simțeam tristețe, absolut deloc. Nu simțeam nici satisfacție. Nu simțeam mai nimic.

M-am concentrat foarte tare să mă prefac că nu știam că el era acolo. Îmi spuneam că nu fusesem în apartamentul lor – nu aveam cheie, deci n-aș fi putut să intru nici dacă voiam – și că, din câte știam eu, el era, din nefericire, veșnic prezent, ca de fiecare dată. M-am convins singură de lucruri despre care știam că nu erau adevărate. Nu

auzisem niciun zgomot din apartament: sunasem la ușă de două ori, dar nu răspunsese nimeni și credeam că Marnie și Charles încă nu se întorseseră acasă, el de la serviciu, ea din altă parte, de la supermarket, de la florărie sau poate de la bibliotecă. Nu văzusem nimic: stătusem aici și citisem, fără să știu nimic.

Nu. Să nu zâmbești. Încetează. Acum.

Nu e vorba că n-aș ști de ce zâmbești. Dar, dacă vrei ca eu să continui povestea asta, atunci va trebui să încerci să vezi lucrurile din perspectiva mea. A fost o decizie pripită, poate nici măcar o decizie. Nu am ales să fac ceea ce am făcut. Am făcut-o pur și simplu. Așa că nu insista pe lucruri de genul „mobil" sau „intenție", pentru că n-a fost niciuna, nici alta. A fost ceva instinctiv.

Întrebarea pe care ar trebui s-o pui – și, dacă ai ascultat cu atenție ce-am spus, ai pune-o – este dacă, în momentul acela, am avut vreun regret.

Ei bine, deocamdată n-am să-ți răspund.

Dacă m-ai fi întrebat, poate ți-aș fi spus adevărul. Dar, în loc de asta, pe tine te interesează să mă judeci.

În fine. Unde rămăsesem?

Mă absolveam, inconștient, de toată vina, repetându-mi minciuna și pretinzând că incidentul nu avusese loc.

Am parcurs pagina deschisă din carte, plimbându-mi privirea peste rândurile de cerneală neagră, fără să asimilez cuvintele, sensul, sărind de la un paragraf la altul. Dădeam paginile și studiam forma literelor: liniile lor curbe, drepte, spațiile dintre ele. N-aș putea să-ți spun cât am stat acolo, umplându-mi timpul cu fraze goale și parcurgând absentă rândurile de text.

Într-un târziu, a apărut și Marnie în capătul coridorului. Purta un impermeabil încheiat până sub bărbie, cu gluga trasă pe cap, și avea în mâini sacoșe de cumpărături. Se căuta prin buzunare – a

scos un șervețel, pe urmă un bilet portocaliu de tren –, apoi a ridicat privirea și m-a văzut.

— Ah, tu erai.

S-a oprit la câțiva pași de ușa ei.

Eu m-am ridicat în picioare, dar am rămas încremenită în lumină.

— Plouă? am întrebat.

— Acum a început, a spus ea, apoi și-a băgat la loc în buzunar șervețelul și biletul. Nu mă așteptam să vii. Stai de mult aici?

Am scuturat din cap, apoi mi-am adus aminte că îl salutasem pe portar cu mai mult timp în urmă.

— Cam de-o oră, am spus. Am terminat la serviciu mai devreme și am avut cartea cu mine.

— Vrei să… vrei să rămâi la noi la cină?

Marnie s-a apropiat de ușă și a căutat în geantă cheia de la apartament.

Până atunci fusesem foarte calmă, respirând egal, cu pulsul normal. Dar deja simțeam că inima începea să-mi bată tare în piept și buza de sus să-mi transpire.

Este important să precizez că nu mi-a fost frică deloc că voi fi prinsă, sau cel puțin nu în momentul acela. Eram conștientă că exista o vagă posibilitate, dar totodată eram foarte încrezătoare în mine, convinsă că făcusem totul pentru ca acest lucru să fie imposibil. Însă mie îmi era frică de reacția ei. Îngrozită, dacă e să fiu sinceră, de ceea ce va urma.

— Nu pot să mănânc, am spus. Eu doar… voiam să vorbim.

Încă țineam cartea, care se legăna stingheră în mâna mea, lovindu-mă ușor peste coapsă.

Marnie a oftat.

— Îmi place mult cartea aia, a spus. Ai ajuns acolo unde…?

— Taci, nu-mi spune! am strigat eu și a fost o ușurare să vorbesc tare, să eliberez o parte din spaima care mă copleșea.

Marnie a tresărit, șocată.

— Doamne! Liniștește-te.

Am tras adânc aer în piept – inspiră, reține, expiră. Nu era momentul să mă pierd. Am râs și râsul meu a sunat ciudat, ușor nesincer.

— Uite ce e, a spus ea. Nu știu dacă sunt pregătită să discutăm. Dar poți să intri și încercăm. Numai că Charles e bolnav, e în pat, a dormit toată ziua și nu vreau sub nicio formă să-l deranjez. Are o migrenă și nu suportă deloc zgomotele, așa că dacă… dacă te rog să pleci, pleci, bine?

Am dat din cap.

Marnie s-a întors din nou spre ușă și a băgat cheia în broască. Am auzit micul obiect căutându-și drum în lăcaș, printre caneluri.

— Ce bine că te văd, a spus Marnie. Mă bucur că ai venit. Doar că…

— Nu-i nimic. Înțeleg. E complicat.

— Da, a încuviințat ea, apoi s-a uitat la mine și a zâmbit. Așa e. E complicat.

A împins ușa, deschizând-o un centimetru sau doi.

— Și ești bine-venită să rămâi la masă, bineînțeles. Vreau ca totul să revină la normal. Ești prietena mea cea mai bună.

A zâmbit larg.

— Deci da, a continuat ea. O să ne punem un pahar de vin, eu am să fac niște paste și putem discuta.

— Perfect, am spus și am zâmbit și eu, fără să iau în seamă arsura acidă pe care o simțeam în gâtlej. Mulțumesc. Chiar mă bucur că am venit. Și eu vreau ca totul să revină la normal.

Marnie a deschis ușa de-a binelea și eu am închis ochii.

O lașitate din partea mea, nu? I-am închis strâns imediat ce ea s-a întors cu spatele, absolut involuntar, pentru că îmi pierise curajul. Mă îngrozea reacția ei. Știam foarte bine prin ce urma să treacă – știu cum e să-ți vezi soțul întins pe jos în fața ta – și știu ce efect are asupra unui om o

astfel de scenă. Știu cum șocul crește în tine necruțător, până când nu mai ai de ales decât să crezi ceea ce vezi. Știu cum se transformă într-o durere fără margini. Știam că îi va frânge inima.

— Charles? a spus ea. Charles!

I-am auzit pașii pe parchet când a fugit spre el, zgomotul sacoșelor când i-au căzut din mâini, genunchii ei prăbușindu-se pe podea.

Am deschis ochii. Am intrat după ea; m-am oprit puțin în prag.

Era mort de-a binelea. Se schimbase la față. Nu mai era roz ca o piersică, ci galben-pământiu. Marnie era aplecată peste corpul lui, scuturându-l de umeri. Dacă ar fi fost viu, ar fi avut niște dureri înfiorătoare să fie zgâlțâit așa, dat fiind că avea umărul dislocat. Dar, cum era mort, nu mai avea nicio importanță.

— Ce s-a…? am strigat eu.

Am zărit o agrafă de păr sub caloriferul lor – pe care am recunoscut-o, era a mea – și mi-am golit geanta pe jos. Lucrurile mele s-au împrăștiat peste tot, cartea mea a aterizat cu o bufnitură, telefonul alături. Am ridicat telefonul de pe jos, am format numărul de urgență, l-am dus la ureche.

— Ambulanța! am țipat eu imediat ce am auzit o voce la celălalt capăt, înainte să apuce ei să zică ceva. Am nevoie de o ambulanță.

— Unde, vă rog?

Am turuit adresa.

— Repede, am adăugat la final. Trebuie să veniți repede.

Marnie plângea în hohote, cu capul pe pieptul lui Charles.

— E mort, a urlat ea. Jane! E mort!

— Credem că a murit! am strigat eu la persoana de la celălalt capăt al liniei telefonice, pentru că nu știam ce altceva să spun sau să fac și deveneam tot mai isterică cu fiecare țipăt al lui Marnie.

— Ce vă face să credeți asta? Dați-mi cât mai multe informații. Paramedicii sunt pe drum.

— Marnie, cum ai…? Are o culoare ciudată, am spus. Galben și are corpul contorsionat. A căzut pe scări.

Marnie a țipat iar, s-a uitat direct la mine cu o privire înnebunită și rătăcită, apoi a strigat:

— Spune-le că putem să-l resuscităm!

S-a ridicat peste el, i-a pus mâinile în mijlocul pieptului și a început să apese.

— Îi facem masaj cardiac, am spus eu. E un portar… Jeremy… poate el… avem lift… trebuie să ia liftul.

— Sunt pe drum. Vor ajunge curând.

— Continuă, Marnie, am îndemnat-o eu. Ai…? Dacă ai obosit, pot să… pot să fac și eu.

Gâfâiam și adrenalina alerga prin mine, inundându-mi corpul.

— Respiră? a întrebat operatoarea. Puteți să-mi spuneți dacă respiră?

— Respiră? am strigat eu. Nu, am spus. Nu, nu cred.

— Ambulanța e pe drum.

— Trebuie să vină mai repede! am strigat eu și chiar credeam asta.

Chiar voiam să se grăbească, să vină repede, să ajungă acolo, chiar dacă știam că nu mai aveau ce să facă, chiar dacă știam că era deja prea târziu.

— Vor ajunge curând, a spus vocea de la telefon. Continuați ce faceți. Vă descurcați foarte bine.

Am auzit sirenele urlând, Marnie plângea, transpirând în impermeabilul ei, eu stăteam în picioare, cu telefonul încă la ureche, ascultând platitudinile operatoarei și plimbându-mă înfrigurată.

— Au ajuns! i-am spus eu lui Marnie. Ei sunt. Mai au puțin până aici.

Marnie a încetat să mai apese cu mâinile pe pieptul lui Charles și s-a prăbușit peste el, hohotind înfundat. Cred că știa că murise. Știuse de când deschisese ușa și îl văzuse zăcând pe jos,

cu glezna răsucită, cu umărul dislocat și gâtul frânt.

M-am aplecat și am frecat-o pe spate – cu mișcări circulare care speram să-i transmită că eram alături de ea, mereu alături de ea, indiferent de ce avea nevoie – până când în sfârșit am auzit liftul oprindu-se cu zgomot la etajul nostru și ușile deschizându-se.

Am sărit în picioare și am scos capul pe ușă.

— Aici suntem! am strigat. Pe aici.

Trei paramedici au alergat spre mine. Un bărbat mai în vârstă, supraponderal, fără gât. Un bărbat mai tânăr, mai rapid și mai în formă, care a ajuns repede în fața mea. Și o femeie tânără, agitată, poate nou angajată, care a rămas în spate fără să scoată un cuvânt și care n-a intrat deloc în apartament.

— Îmi spuneți cum îl cheamă? a strigat tânărul.

— Este soțul meu, a spus Marnie, îndepărtându-se de trupul neînsuflețit al lui Charles ca să-i lase pe paramedici să ajungă la el. Charles. Îl cheamă Charles. Are treizeci și trei de ani. Are o migrenă.

Am glumit pe tema asta câteva săptămâni mai târziu. „Tot nu-mi vine să cred că am spus așa ceva”, râdea ea. „Că avea o migrenă. Doamne, auzi vorbă. O migrenă”.

Uite un lucru pe care îl afli pe măsură ce îmbătrânești, când începi să te lovești de moarte sub toate formele ei, când ea devine o prezență permanentă în lumea ta. Moartea devine mai blândă în lunile și anii ce urmează. Contururile ei tăioase se tocesc; nu te mai rănesc chiar atât de adânc și nu mai sângerezi chiar atât de mult. Uneori râzi de un lucru care, cu câteva zile în urmă, te făcea să plângi. Dar contururile tocite tot contururi rămân și, pe neașteptate, redevin tăioase la o remarcă necugetată, la o aniversare, sau se ascut brici la amintirea unui moment fericit. Suferința nu are nicio logică. Nu există nicio cale bătătorită pe care trebuie s-o urmăm cu toții; sunt

pur și simplu momente când durerea este suportabilă și momente când nu este.

Am auzit-o spunând aceste cuvinte – o migrenă – și am sesizat umorul involuntar chiar și-atunci. Știam că era mult mai grav decât o migrenă și totuși acestea au fost cuvintele care m-au doborât. O văzusem când descoperise cadavrul lui Charles, o privisem cum se străduia cu disperare să-l readucă la viață, o auzisem țipând și nu simțisem decât o surescitare ciudată – aproape amețitoare. Eram prinsă undeva între panică și isterie, la doar o secundă distanță de a mă îndoi de râs, asemenea fetiței de la plajă.

Dar acele cuvinte au schimbat totul.

Deodată, nu mai era vorba de Charles. Nu mai era vorba despre corpul lui rigid care zăcea întins pe jos. Nu mai era vorba despre comportamentul lui, despre ura mea sau despre tensiunea care existase între noi. Nu mai era vorba de faptul că el era mort sau despre cum murise. Nu mai era deloc vorba de Charles.

Era vorba de Marnie.

Eu îi făcusem ei ceea ce lumea îmi făcuse mie.

Trebuia să mă întrebi dacă am regretat. Acesta a fost momentul în care am simțit pentru prima oară un regret.

Fructele din sacoșa de cumpărături se rostogoliseră pe coridor, înspre bucătărie, iar puiul, încă ambalat în plastic, lăsa dâre umede pe parchet, în timp ce agrafa mea strălucea sub calorifer. Dar nimic din toate astea nu mai conta. Nu mă gândeam decât la Marnie. Paramedicii acționau la periferia câmpului meu vizual, făcând ceva care probabil era inutil. Toți știam că în curând se vor ridica în picioare, se vor da înapoi și își vor drege vocea jenați.

Marnie era ghemuită pe treapta de jos a scării. Impermeabilul îi căzuse de pe umeri și îi atârna din talie, prins în jurul brațelor. Nu mai plângea, dar tremura, scuturată de frisoane aproape

violente, de parcă ceva din ea încerca să scape. Avea maxilarul destins, ochii umflați și roșii, și tot scotea niște mici sunete oribile, parcă îi venea să vomite, ca un copil care se sufocă. Se făcuse mică, cu genunchii îndoiți la piept, cuprinși cu brațele.

O distrusesem. Mi-am dat seama atunci că o distrusesem.

Și nu mă lua acum cu platitudini fără sens. Oamenii care spun că înțeleg, când de fapt nu înțeleg nimic, sunt cei mai răi. Iar tu nu te numeri printre ei.

Mi-am dat seama atunci că totul era numai din vina mea. Eu o adusesem acolo unde era. Cu vorbele mele, minciunile mele. Iar față de tine nu pot nega faptul că eu îi răsucisem capul lui Charles, eu îi frânsesem gâtul.

Nu mă așteptam să am remușcări. Și poate că ar fi fost atât de puternice încât să mă facă să-mi regret faptele, dacă n-ar fi fost domolite de un licăr de speranță. Eu și Marnie fuseserăm despărțite de dragostea vieții ei. Acele fisuri din relația noastră puteau fi acum reumplute și reparate, până arătau ca și cum n-ar fi existat niciodată. Creasem această șansă. Mă durea sufletul că Marnie suferea, știind prin ce va trece în continuare. Dar nu mă simțeam vinovată. E adevărat, aveam niște regrete, dar mai ales mă simțeam ușurată.

Lucrurile s-au schimbat mult din ziua aceea; o știi mai bine decât oricine. Cred că n-a trecut niciun an de-atunci. Tu faci să pară c-a trecut mult mai mult.

*

Mai târziu, în seara aceea – după poliție, doctor și cei de la pompe funebre – ne-am dus la apartamentul meu.

În timp ce urcam cu liftul și ieșeam pe coridor, eram foarte conștientă de faptul că imobilul în care locuiam nu avea nimic luxos. Aici nu vedeai niciun semn de bunăstare: nici podele lustruite, nici pereți cu oglinzi fără pată. Dar eu o

cunoscusem pe femeia asta când avea doar unsprezece ani și pe atunci n-o impresionau nici bunăstarea, nici succesul material. Iar eu știam că ea rămăsese aceeași persoană. Acelea erau mai degrabă pe gustul răposatului ei soț; lui îi plăceau banii, răsfățul și extravaganța. Dar noi două știam – știuserăm dintotdeauna – că nu erau decât o fațadă, ornamente care împodobeau, dar nu schimbau esența lucrurilor.

Marnie nu rămăsese niciodată mai mult timp în apartamentul meu și era plăcut să fie acolo cu mine. I-am dat o pijama de la mine – preferata mea. A făcut o baie lungă și i-am pregătit o ceașcă de ceai cu zahăr și lapte.

M-am băgat în pat s-o aștept și am auzit dopul când a fost scos, apoi gâlgâitul apei ce se scurgea. Am auzit ușa de la baie deschizându-se când ea a ieșit în hol să-și ia pijamaua de pe calorifer. Lumina era stinsă, dar am auzit-o când a intrat în cameră și pe urmă s-a băgat în pat lângă mine. Soarele începea să răsară, ițindu-se peste linia orizontului și luminând pe la marginile jaluzelelor.

Nu puteam să dorm știind că ea era acolo. Era pe partea ei de pat, cu spatele la mine și fața la fereastră, respira calm și regulat, iar eu mă întrebam dacă nu cumva era atât de obosită încât adormise imediat.

Stăteam întinsă pe spate, cu mâinile împreunate peste abdomen, și mă simțeam foarte stăpână pe mine. Nu asta plănuisem – ține minte lucrul ăsta –, dar nu-mi displăcea rezultatul.

— Jane? a spus Marnie și i s-a pus un nod în gât.

N-am răspuns.

— Tu n-ai auzit nimic? a șoptit ea de pe pernă. Absolut nimic?

Tot n-am răspuns.

— Jane? a repetat ea, puțin mai tare de data asta.

— Ce? am spus eu pe un ton leneș, ca și cum aș fi fost pe jumătate adormită.

— Tu l-ai auzit? L-ai auzit când a căzut? Sau ai auzit ceva după aceea? Doar ai fost acolo, nu? Poate s-a…

— Nu s-a auzit nimic, am spus, ridicându-mă în coate și uitându-mă prin întuneric în direcția ei.

— Absolut nimic? a întrebat ea. Ai stat atâta timp. Și absolut nimic?

— Nu. N-am știut… N-am auzit nimic. Cred că el…

— Era mort, m-a întrerupt ea. Da, presupun că deja era mort.

A fost a patra minciună pe care i-am spus-o lui Marnie.

N-am avut de ales, nu? Cum puteam să răspund sincer la acele întrebări? Nu puteam. Am știut asta atunci, o știu și acum. Și totuși, în mod curios, răspunsul meu negativ, inocența mea autoproclamată ne-au adus din nou împreună.

Adevărul i-ar fi făcut mult prea mult rău.

Pentru că atunci ea n-ar mai fi avut pe nimeni.

Capitolul 20

O viață nu se termină când mori. Ar fi prea simplu, nu? Să mori și toate amintirile în care ai existat să se evapore pur și simplu din mințile celor care le dețin, să dispară în eter. Să te ștergi – exact în clipa aceea – de peste tot și din toți.

Dacă ar fi așa, eu nu mi l-aș mai aminti pe Jonathan. Nu mi-aș mai aminti că l-am iubit și m-am căsătorit cu el. Nu mi-aș mai aminti de pistruii lui, de coapsele lui puternice sau de venele care se vedeau pe dosul mâinilor lui. Sigur, m-aș întrista să pierd aceste amintiri. Dar n-aș fi conștientă că le-am pierdut, deci n-aș ști să-mi fie dor de ele. N-aș mai avea nicio suferință.

Nu mi l-aș mai aminti pe Charles. Nu mi-aș aminti că l-am urât sau că l-am omorât. Nu mi-aș

aminti bărbia lui fermă, nasul lui îngust sau felul cum se ciupea de bărbie când se gândea. Nu mi l-aș mai aminti implorând ajutor.

Marnie nu l-ar mai fi cunoscut niciodată. Nu s-ar fi mutat în acel apartament, nu l-ar fi iubit pe el niciodată, nu s-ar fi căsătorit cu el. El ar fi dispărut cu totul.

Dar nu așa funcționează lumea. Nu poți să ștergi totul cu buretele, s-o iei de la zero, să tai frumos. Ai parte doar de consecințele complicate ale fiecărei decizii pe care o iei. Pentru că – și asta este una dintre cele mai mari frustrări ale mele – viața curge într-o singură direcție. Fiecare decizie pe care o iei va fi scrisă în piatră, pentru totdeauna, fără s-o poți schimba vreodată. Sunt absolut irevocabile. Chiar dacă ai găsi o cale să revii asupra unei decizii, să-i destrami ițele, decizia aceea va fi fost mereu luată.

Ți-ai ales prima slujbă. Nu vei mai avea niciodată o altă primă slujbă. Ți-ai ales un apartament într-un anumit cartier al orașului, vei fi trăit întotdeauna în acel cartier al orașului, indiferent ce se întâmplă după aceea, indiferent ce altceva vei alege. Nu se termină niciodată. Deciziile sunt întotdeauna obligatorii. Alegi un partener. Poate te căsătorești cu el. Poate devine tatăl copiilor tăi. El întotdeauna va fi tatăl copiilor tăi, indiferent de deciziile pe care le iei din acel moment încolo; orice ai face după aceea, alegerea va rămâne mereu.

Mi se pare copleșitor. Ireversibilul propriilor mele decizii mă sufocă.

Mi-ar plăcea dacă viața ar fi ca o pânză de păianjen, cu un labirint de opțiuni care pleacă dintr-un singur punct central. Am avea o multitudine de alegeri și niciuna n-ar fi ireversibilă pentru că întotdeauna s-ar găsi o altă cale de a reveni la început. Dar, așa, nu avem decât un singur fir drept, fără alte opțiuni, un elan implacabil și o singură direcție.

Jonathan s-a dus. Charles la fel. Și totuși ei nu ne-au părăsit cu adevărat.

De câte ori fac rebus, mă gândesc la Charles. Mă întreb ce-ar zice el, dacă ar ști să-mi dea soluția finală, dacă ar ști răspunsul care mie îmi scapă. De câte ori văd un bărbat cu unghiile de la picioare puțin prea lungi, mă gândesc la Charles. Mă gândesc la picioarele lui urâte și la încăpățânarea lui de a purta sandale când umbla vara prin apartament. De câte ori văd o cravată legată prea strâns, mă gândesc la Charles. De câte ori un bărbat cere meniul de băuturi și apoi îl citește îndelung, alegând-o inevitabil pe cea mai scumpă, mă gândesc la Charles. Atât de multe fațete ale ființei lui mi-au rămas întipărite în memorie și niciodată nu este atât de departe pe cât mi-aș dori.

În schimb, Jonathan nu este niciodată atât de aproape pe cât mi-aș dori. Nu pot să mă uit la Maratonul Londrei. Nu suport să văd alergătorii în costumele lor lucioase de lycra, cu numerele prinse pe piept, cu căștile pe urechi, cu banderolele pe frunte și cu adidașii bine legați la șireturi. Nu mai suport să văd oamenii alergând pentru o cauză caritabilă, în costume de carnaval, cu tot felul de drăcii pe ei, cu zâmbetele pe față și râsetele pe care le provoacă. Pentru că toate mă fac să mă gândesc la Jonathan, și nu la Jonathan pe care l-am cunoscut și l-am iubit eu, ci la Jonathan așa cum era când a murit.

Sunt și lucruri care îmi amintesc de el într-un mod pozitiv. Când privesc grupuri de bicicliști trecând pe lângă mine în weekend, îndreptându-se spre ieșirea din oraș și spre suburbii, ca să pedaleze în forță la deal și apoi să coboare în viteză la vale, să cronometreze distanța parcursă și să se oprească la o bere și un sandviș într-un pub pe marginea unui drum de țară. Asta îi plăcea și lui Jonathan să facă. Mă gândesc la el de câte ori trec prin stația de metrou Angel, pentru că acolo ne

despărțeam în fiecare dimineață, după ce mâncam cornuri și banane, după ce răscoleam înnebuniți prin grămada de încălțări din dulapul de sub scară și fugeam pe peron, pentru că noi mereu eram în întârziere câteva minute. Mă gândesc la el de câte ori îmi torn sucul de portocale îngroșat de la fundul cutiei pentru că el niciodată n-o agita și ultimul pahar e întotdeauna plin de pulpă.

Asta înseamnă să fi fost viu. Asta înseamnă să ai fantome.

Eu și Marnie suntem blocate pe același fir, trăim cu moartea, incapabile să redevenim cele care am fost înainte de ea.

Îți pare rău pentru mine?

Vezi în mine o femeie împovărată de vină?

Dacă da, n-ar trebui.

Nu regret ce am făcut; nu regret niciuna dintre deciziile mele. Aș vrea doar ca ele să fi fost mai maleabile, să-mi pot vedea viața cu și fără ele în același timp. De exemplu, mi-ar plăcea să văd cum ar arăta viața mea cu Jonathan, dar fără Charles. Cum ar arăta relația mea cu Marnie în aceste condiții? Există o lume în care femeile au alături cea mai bună prietenă și un soț? Sau întotdeauna unul există în detrimentul celuilalt? Mi-ar plăcea să pot umbla la firul timpului ca să găsesc cea mai bună variantă posibilă a vieții mele, și nu să exist în ceea ce cred că este cea mai rea dintre toate.

Aș vrea ca viața mea să se fi sfârșit când a murit Jonathan. Dar n-a fost așa. Pentru că nu așa funcționează suferința. Rămâi în existența ta cât timp trăiești, chiar și când n-o mai vrei, asta dacă nu cumva te gândești să-i pui capăt. Și, chiar dacă eu nu mi-am dorit, n-am avut încotro decât să trăiesc fără Jonathan.

Iar acum, Marnie nu are încotro decât să trăiască fără Charles.

Toate astea pentru a spune că povestea nu s-a oprit aici. Sper că nu te deranjează că voi continua; la urma urmei, avem timp.

Important este să recunosc că, în zilele de după moartea lui Charles, am înțeles că luasem o decizie ireversibilă. Și am acceptat să suport consecințele. Da, mă simțeam tristă deseori când o vedeam pe Marnie cu ochii umflați de plâns, cu buzele crăpate, cu suferința întipărită pe chip. Dar nu mă simțeam vinovată. De fapt, mă simțeam mai degrabă optimistă. Credeam că găsisem o cale de a crea o pânză de păianjen. Și mă simțeam puțin mai în siguranță, într-o realitate mai solidă.

M-am lăsat dusă de val.

Ce trebuie să înțelegi tu este următorul lucru: am vrut să-mi iau înapoi cea mai bună prietenă. Și am reușit.

Dar numai pentru o vreme.

A cincea minciună

Capitolul 21

La înmormântarea lui Charles a venit multă lume. Colegii – majoritatea bărbați cu linia maxilarului bine definită și costume sobre, la modă – au venit cu soțiile, toate drăguțe și blonde, în rochii negre mulate și pantofi de firmă, cu toc stiletto. A fost prezentă și secretara lui Charles, Debbie, singura femeie din grup care avea peste cincizeci și cinci de kilograme și sub un metru șaizeci. Avea vreo șaizeci de ani, era scundă și robustă, cu părul scurt și cărunt. Jacheta elegantă plesnea puțin pe la nasturi. O mai întâlnisem o singură dată până atunci: cu vreo doi ani în urmă venise la apartament într-o vineri seară să aducă niște documente.

Prietenii lui Charles de la școală și de la facultate au sosit în același timp, cu ochelari de soare ridicați în creștetul capului, cu cravate negre și subțiri la gât. Au rămas la porțile cimitirului ca să-și termine țigările, stingându-le de grilaj și zdrobindu-le chiștoacele cu piciorul pe plăcile de pavaj. Câțiva erau însoțiți de copii, niște băieței care le veneau până la mijloc, cu pantaloni negri și cămăși albe. Trei dintre ei se jucau împreună și râdeau nepotrivit de tare. Mă întrebam dacă și Charles, în coșciugul lui, purta cravată, strânsă în jurul gâtului său rupt.

Sora lui Charles, Louise, se întorsese de la New York. Soțul ei rămăsese acasă și se ocupa singur, pentru prima oară, de cei mici, doi gemeni, și de fiica lor mai mare. Louise oscila între a se panica pentru odraslele ei – le dăduse de mâncare, îi spălase, îi schimbase? – și a ne demonstra nouă că ea era cea mai afectată de moartea lui Charles. Mi-am imaginat că nu era cazul. Cu toate astea, juca

plină de aplomb și afectare ciudată rolul de soră răvășită de durere. Părea să aibă o rezervă interminabilă de șervețele. Își refăcea regulat stratul de rimel de pe gene și sughița constant printre lacrimi. Mama lui Charles intenționase să participe. Se simțise puțin mai bine, zicea Louise, până când, brusc, nu s-a mai simțit bine deloc, era prea fragilă, prea slăbită pentru un drum lung. Părinții lui Marnie au fost prezenți. Ne așteptaserăm să vină și fratele ei, dar la serviciu era o nebunie, spusese el, și nu putuse să plece așa, de pe o zi pe alta. În plus, zborurile dinspre Noua Zeelandă erau scumpe, dar urma să vină cât de curând, a promis el, când lucrurile se vor mai liniști la serviciu.

Lui Marnie nu părea să-i pese. În zilele dinainte de înmormântare fusese tăcută, strecurându-se ca o fantomă din dormitorul meu în bucătărie sau la baie și uneori stând nemișcată ca o statuie pe canapea, în fața unor DVD-uri la care ne uitam cu mulți ani în urmă când apăruseră. Plânsese foarte puțin. Dar se trezea în cursul nopții de mai multe ori, ridicându-se în șezut și țipând, apoi cerându-și scuze și culcându-se imediat la loc. Era încă în ochiul uraganului, realitatea situației rotindu-se în jurul ei în timp ce ea stătea prinsă în centru, așteptând să fie luată pe sus și azvârlită afară.

În primele săptămâni, a abandonat complet internetul, blocând notificările și ignorând mesajele care treceau de filtru. La început, o zi sau două, încercase să le răspundă tuturor – celor care aveau inima zdrobită, celor îngrijorați, celor cărora nu le venea să creadă –, dar fusese prea mult pentru ea. Erau prea multe voci și prea puțin timp ca să le răspundă. S-a rupt nu doar de munca ei și de telefonul ei, ci și de lumea din exterior. Pur și simplu stătea și privea în gol, parcă aștepta instrucțiuni. Nu ieșise din apartament de două săptămâni; prima ieșire a fost la înmormântare.

Pe majoritatea celor prezenți acolo îi știam de la nuntă, dar mai erau câțiva pe care nu-i cunoșteam. Privirea mi-a fost atrasă de o femeie, probabil de vârsta mea, în pantaloni negri, ghete cu toc și un pulover bleumarin elegant. Era înaltă și subțire ca un manechin, și atât de nemișcată, încât părea invizibilă. Avea părul foarte scurt, negru-albăstrui, și niște ochi verzi pătrunzători. Degetele îi erau încărcate de inele de argint și avea un mic simbol, ca o notă muzicală, tatuat pe ceafă. Părea că venise singură. A stat mai în spate în timpul slujbei, pe toată durata înhumării, și, din nou, în spate în timpul ceremoniei. Avea o geantă neagră din piele, care îi atârna de o baretă pe umăr, și am observat că a scos un carnețel roșu și a scris în el de cel puțin două ori.

— Știi cine e aia? am întrebat-o pe Marnie arătând spre necunoscută în timp ce aceasta a dispărut în hol.

Ceremonia se ținea într-o sală mică cu ferestre largi și vedere spre râu, în ceea ce părea mai degrabă un centru de conferințe, decât un club privat.

Marnie a scuturat din cap că nu.

Era prezentă doar fizic, legănându-se ușor pe tocurile prea înalte, cu ochii înlăcrimați. Mintea îi era în altă parte: la momentele când era aplecată peste trupul neînsuflețit al soțului ei, la minutele interminabile în care se prefăcea că mai existau speranțe. Părea un copil înspăimântat, cu picioarele tremurând, cu buzele strânse și obrajii uzi.

Îmi amintesc înmormântarea soțului meu de parcă aș vedea-o printr-un obiectiv cu lentilă deformată. În mintea mea, imaginile sunt distorsionate, curbate ca suprafața unui balon. Îi văd pe oamenii veniți la înmormântare apropiindu-se și îndepărtându-se – cu capetele plecate, cu zâmbete stinse, cu ochii sticloși –, stând mult prea aproape de fața mea, cu respirația lor caldă,

strângându-mă de mâini și de umeri. Mă întreb ce vedeau când se uitau la mine. Arătam atunci la fel de fragilă, de năucită și absentă?

După-amiaza a trecut, iar eu și Marnie ne-am așezat una lângă alta și ne uitam la foștii colegi de școală ai lui Charles care au deschis ușile terasei să iasă la fumat, la prietenii lui din facultate care au comandat un rând de shoturi și la Louise care a plâns în hohote, cu capul îngropat în umărul unei rude mai îndepărtate. Încercasem să fiu sociabilă, să reiau conversația cu cei pe care îi cunoscusem mai devreme pe parcursul anului, să prezint condoleanțele mele și să împărtășesc amintiri, dar simțeam că toți preferau să discute cu altcineva, nu cu mine. Mă simțeam – întotdeauna am avut această impresie – genul de persoană căreia i se spune: „Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să plec, mă așteaptă prietenul meu", „Mă bucur că am stat de vorbă, dar acum mă duc să-mi iau ceva de băut de la bar" sau „Oh, tocmai am văzut-o pe Rebecca. Scuză-mă". Așa că m-am simțit ușurată când Marnie m-a apucat de braț, s-a ridicat în picioare și m-a condus spre ieșire, rugându-mă s-o duc acasă.

În taxi, n-am schimbat o vorbă. Soarele apunea mai devreme acum, că toamna se apropia, și lumina portocalie ce se reflecta în oglinzile retrovizoare laterale dădea senzația de profunzime. Ai fi zis că era o scenă de adio într-un film, mă liniștea, ca și cum lumea îmi mulțumea pentru intervenția mea.

Am ajuns la apartamentul meu, iar Marnie s-a dus să se schimbe de rochie în pijamaua mea preferată.

— N-am știut, a spus ea revenind în bucătărie și cocoțându-se pe un scaun lângă blat. N-am știut cât de rău este. N-am știut atunci, când tu te simțeai așa, cât de rău este.

— Ai făcut tot ce-ai putut, am spus eu, turnând apa fiartă în două căni. Și oricum…

— Ba n-am făcut. Ești drăguță că spui asta, dar știm amândouă că n-am făcut.

Am pus o ceașcă de ceai cu lapte pe blat, în fața ei.

— Bea asta, i-am spus. O să te ajute.

Marnie a dat din cap și a cuprins în palme cana caldă de ceramică.

Înainte să moară Jonathan, mă întrebam dacă o persoană care suferă o mare pierdere devine automat mai empatică. Acum, că am trecut prin propria tragedie, sunt foarte convinsă că – dacă este posibil – răspunsul este *da, bineînțeles* și, totodată, *categoric nu.* Sunt capabilă de mai multă compasiune, dar sunt mai puțin empatică. Am înțeles la modul aproape intim povara durerii lui Marnie, dar am simțit foarte puțină compasiune față de Louise, cu schimonoselile ei, cu isteria ei, cu tot teatrul ei.

Și cred că empatia mea a scăzut ușor și față de Marnie când ea a făcut comparație între pierderea mea și a ei. Știam că trecea printr-o suferință devastatoare, agonizantă. Dar una e să pierzi un soț care este bun, blând și iubitor, și cu totul altceva este să pierzi pe cineva care niciodată n-a fost suficient de bun.

Capitolul 22

Aș vrea să-ți povestesc despre săptămânile de după moartea soțului meu. Au fost fără îndoială cele mai grele din viața mea și cuvintele mi se par dureros de neputincioase pentru a le descrie. Nu există limbaj pentru a zugrăvi cutremurele care te străbat în urma unei pierderi atât de groaznice. Moartea însăși e omniprezentă în fiecare amintire și în fiecare clipă în care ai vrea să fii cu el. Dar acesta nu este decât unul dintre pilonii suferinței. În ansamblul ei, înseamnă mai mult decât

pierderea unei persoane; înseamnă pierderea unei vieți.

În primele luni, plângeam nestăpânit, cu disperare, după momente pe care nu le trăiserăm și nu aveam să le trăim niciodată. Dacă pe un umăr purtam amintirile trecutului nostru – cum ne-am cunoscut, nunta noastră, luna noastră de miere –, pe celălalt umăr erau amintirile pe care nu apucaserăm să le construim, lucrurile pe care speraserăm să le facem împreună: copiii pe care urma să-i avem, casele în care ne-ar fi plăcut să trăim, locurile unde visam să călătorim. Eram prinsă între un trecut încărcat de emoții și un viitor care părea golit de ele.

Mă zbăteam în această lipsă de echilibru, incapabilă să-mi găsesc locul în propria viață, luptându-mă în interiorul minții mele să găsesc puțină liniște. Nu puteam să stau să mi-l amintesc și să-l jelesc. Nu reușeam să mă concentrez pe nimic pentru că prea multe lucruri mi se păreau insurmontabile. Eram instabilă și imprevizibilă; și acum mi-e greu să vorbesc despre acea perioadă cu precizie, fiindcă e ca și cum nici n-aș fi fost prezentă.

Însă acele câteva săptămâni sunt importante. Într-un fel, atunci a început totul.

*

În noaptea aceea, chiar după ce a murit el, m-am dus la apartamentul din Vauxhall. În fosta mea cameră am găsit lucruri care nu erau ale mele: haine împăturite pe scaunul din colț, niște blugi care clar aparțineau unui bărbat și trei cămăși pe umerașe. Așa că m-am băgat în patul lui Marnie.

Simțeam un gust sărat pe buzele mele crăpate. Mi se uscase gâtul, creierul îmi pulsa în craniu, ochii îmi zvâcneau și mă dureau în orbite. Îmi simțeam fața umflată, pielea mult prea întinsă. Mă uitam în tavan, la formele de lumină proiectate prin jaluzele de felinarele de-afară, și mă străduiam să mă golesc de tot, să-mi calmez

mintea, să-mi liniștesc corpul. Am încercat să-mi imaginez că sunt în altă parte, dar nu aveam unde să mă duc, unde să nu fie el.

M-au trezit niște voci care se auzeau de pe culoar, apoi cheia în broască, niște râsete și niște pași pe linoleumul care imita lemnul. Am recunoscut imediat râsul înfundat al lui Marnie, dar cealaltă voce era a unui bărbat, mai gravă, rezonând și vibrând într-un piept mai solid.

Au intrat în bucătărie. Auzeam zumzetul constant al conversației lor. Apoi ușa apartamentului s-a deschis și s-a închis din nou, radioul a fost pornit, iar eu m-am dus în bucătărie și am văzut-o pe Marnie aplecată deasupra unei cutii de carton și învelind niște pahare înalte de șampanie în folie de plastic cu bule de aer.

— Ce repede te-ai întors, a spus ea, ridicându-se și răsucindu-se spre mine. Oh! Ce faci aici? Ce-ai pățit? Hei. Ce e? Ce s-a întâmplat?

Charles s-a întors la apartament după o jumătate de oră.

— Am adus mai multe cutii, a strigat el de pe hol. Încă șase. Crezi că ajung? Puteam să aduc mai multe, dar n-am știut ce să fac și mă întrebam dacă…

S-a oprit în prag și a spus doar:

— Oh!

Marnie și cu mine stăteam îmbrățișate pe canapea. Nu cred că puteai să-ți dai seama unde începea una și unde se termina cealaltă. Capul meu se sprijinea pe pieptul ei, brațul ei mă cuprindea de după spate și picioarele noastre erau împletite ca niște tentacule.

Atunci l-am văzut prima oară. Era elegant, înalt și frumos. Avea umeri lați și o cămașă călcată impecabil, albă, cu dungulițe roz, băgată în blugi. Avea nasturele de sus desfăcut și i-am văzut părul de pe piept care îi ajungea până la baza gâtului. Avea maxilarul puternic și nasul îngust, sprâncenele păreau aproape negre, iar părul de un

șaten foarte închis era presărat la tâmple de șuvițe albe.

— Un minut, a șoptit Marnie în părul meu și a ieșit din cameră.

Am auzit niște murmure pe hol, apoi ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis, iar ea s-a întors.

O vreme, nu l-am mai văzut; și nu-mi amintesc ca eu să fi părăsit apartamentul timp de câteva săptămâni. Dar Marnie ținea neapărat să ies din casă, să nu mai stau în fiecare zi, de dimineață până seara, lungită în pat în aceleași așternuturi murdare, să transpir, să plâng și să mă torturez, așa că până la urmă a început să mă trimită să-i fac diverse cumpărături. Ba îi trebuia unt pentru o prăjitură, ba mai mult lapte pentru cereale, ba un carnețel, te rog, de la magazinul din colț.

O dată, poate o lună mai târziu, m-am întors de la supermarket și l-am găsit în holul apartamentului, gata de plecare. Era îmbrăcat într-un costum cu cravată de mătase mov.

— Bună, a spus el ținându-mi ușa deschisă. Tu ești Jane, nu? Ăă, eu trebuie să plec. Mă bucur că te-am cunoscut. Și îmi pare rău… știi tu… pentru tot.

M-a ocolit și a dispărut pe coridor.

Am prins ușa de la intrare cu câteva secunde înainte să se închidă.

După aceea, el a început să-și facă apariția cu regularitate, trecând pe la noi seara, în cursul săptămânii, doar ca să lase ceva, un pachet care îi fusese livrat, sau să ia ceva – lucrurile lui erau peste tot: teancuri de pulovere împăturite frumos, șiruri de pantofi, ceasurile de mână rânduite pe pervazul ferestrei. Uneori rămânea peste noapte. Ea îmi spusese – cu vreo două luni în urmă, cred, când eu locuiam în Islington – că se vedea cu cineva. Dar, pe vremea aceea, Marnie se vedea mereu cu câte cineva. Mereu se ducea la întâlniri, îmi trimitea mesaje despre bărbații pe care îi

cunoscuse, se îndrăgostea pe loc, apoi îi trecea foarte repede.

Dar, curând, Charles a început să stea mai mult cu noi, și într-o seară i-am auzit certându-se în șoaptă. Aveau noul lor apartament, fir-ar să fie, zicea el, și, când ea propusese să cumpere undeva împreună, el nu-și imaginase că va locui acolo singur: Cât va mai dura situația asta, serios, care era planul?

A fost pentru prima oară când am simțit și altceva decât indiferență față de Charles.

Până atunci, abia dacă îi sesizam prezența. Îl vedeam prin apartament, desigur, dar în general ignoram tot ce n-avea legătură cu durerea mea.

Însă momentul acela a schimbat lucrurile; a schimbat totul. În mine s-a aprins un foc. Brusc, am simțit o ură care depășea suferința mea. Furia era un sentiment nou și pasional: mă simțeam puternică și energizată, așa cum nu mă mai simțisem de atâtea săptămâni. Nu-mi venea să cred că un bărbat – un adult – putea fi atât de insensibil. Nu-mi venea să cred că dădea prioritate condițiilor lui de viață în detrimentul suferinței mele, în detrimentul morții soțului meu. Nu-mi venea să cred că, vreme de atâtea săptămâni, eu existasem la periferia unui om atât de oribil și de disperat și nu-mi dădusem seama.

Credeam că știam ce avea să se întâmple în continuare. Marnie urma să spună toate lucrurile la care mă gândeam eu – că era egoist și se gândea numai la el și că, dacă nu-și va schimba atitudinea, ei nu vor mai locui niciodată împreună, așa să știi. Serios, cum putea să-i ceară să-l pună pe el pe primul loc, când noi eram prietene de atâția ani – *ani* –, el nu-și dădea seama că îi cerea imposibilul?

Deja îmi imaginam că râdeam amândouă pe tema asta mai târziu în seara aceea. Furia mea ar fi fost repede suprimată, dar furtuna pe care o declanșase ar fi aprins din nou ceva în mine. Ar fi

fost revigorant, ca o apă de gură, să mai simt și altceva în afară de epuizare, tristețe și panică.

Numai că discuția nu a decurs așa. Am auzit-o pe Marnie răspunzând, nu strigând – nu era deloc furioasă –, cu glas scăzut, dar nu destul de scăzut:

— Știu. Știu. Și eu vreau să locuiesc cu tine. Știi bine că vreau. Nici eu nu-mi imaginasem că va fi așa.

În seara următoare, Marnie mi-a pregătit cina. Mi-a explicat că, în seara când a murit soțul meu, ea îl ajuta pe noul ei prieten să-și strângă lucrurile din apartamentul lui. Și că, în dimineața următoare, începuseră să împacheteze și lucrurile din acesta. A recunoscut că nu se cunoșteau de mult timp, dar văzuse ce fericiți eram eu și Jonathan și totul începuse repede, nu? Făcuseră o ofertă pentru un apartament în celălalt capăt al orașului. Se întâmplase cu doar câteva luni în urmă, „dar, când știi, știi”, astea au fost cuvintele ei. S-au decis mânați de un impuls de moment. Văzuseră apartamentul din exterior când se plimbau prin zonă și agentul imobiliar era acolo – tocmai făcuse un tur al clădirii cu un alt cuplu –, așa că au intrat, nu credeau că le va fi acceptată oferta – era puțin, prea puțin, sincer –, dar le-a fost acceptată, și după aceea totul s-a întâmplat foarte repede. Ea plănuia să-mi telefoneze ca să-mi dea vestea cea bună. Voia să ne invite la cină, să fim primii oaspeți care le trec pragul. Era un apartament frumos. Sau cel puțin avea să fie după ce îl terminau de amenajat. Mi-ar plăcea și mie, a spus ea.

Amenajarea fusese pusă în așteptare – normal, Marnie nici n-ar fi acceptat altceva – din cauza celor întâmplate. Dar era timpul să începem să ne gândim amândouă la ce vom face mai departe. Ea spunea că se chinuia să plătească și chiria pentru apartament, și partea ei din ipoteca pe noua locuință și, oricum, era normal să vrea să se mute acolo: erau atâtea treburi de rezolvat și nu se făcea

nimic. Poate mă interesa pe mine să preiau contractul de închiriere de aici? Sau poate nu – nici asta nu era o problemă –, mă va ajuta ea să găsesc în altă parte dacă doream.

Nu mă îndoisem că, la un moment dat, Marnie se va îndrăgosti și va vrea să plece din apartament. Și totuși m-a șocat. Nu crezusem că se va întâmpla atât de curând. Și în niciun caz așa.

Am plecat din apartament în după-amiaza aceea și m-am dus să stau la Emma. Dar lumea ei ciudată era prea ciudată pentru mine: frigiderul gol, regulile bizare. Așa că mi-am închiriat un apartament; era prima oară când locuiam singură. Clădirea fusese construită cu zece ani în urmă și fiecare apartament forma un pătrat perfect: un dormitor, o baie și o cameră de zi. Locatarului dinainte i se permisese să zugrăvească pereții: albastru-închis în dormitor, portocaliu în baie și un perete galben în spatele canapelei. Apartamentul era bine situat, accesibil ca preț și convenabil din toate punctele de vedere. Dar nu-mi plăcea deloc să stau acolo. Eu voiam să stau cu Marnie. Așa că îl înjuram încontinuu pe Charles. Îl învinuiam pentru toate – pentru singurătatea mea, pentru tristețea mea, pentru suferința mea –, pe de o parte pentru că puteam și pe de altă parte pentru că, sincer, credeam, cum cred și acum, că el era adevăratul vinovat pentru această mare nedreptate.

Dacă aș fi știut atunci ceea ce știu acum – că foarte curând viața mea se va derula din nou fără el – oare l-aș mai fi urât atât de mult? M-ar fi consolat să știu că balanța se va echilibra în cele din urmă?

Poate aș fi găsit motive pentru care să-i mulțumesc. Trebuie să recunosc faptul că el m-a forțat să fiu iar pe picioarele mele. Nu mai munceam de aproape două luni și egoismul lui m-a împins să găsesc puterea pe care credeam c-o pierdusem. De ani de zile nu mai dormisem singură noaptea – de fapt, aproape toată viața mea

–, dar el îmi luase prietena și mă forțase să mă mut. Nu mai aveam pe nimeni care să mă apere, să mă susțină, să mă sfătuiască. Nu mai era nimeni care să aibă grijă de mine, să mă iubească total și necondiționat, nimeni pentru care eu să fiu centrul. Nu-l mai aveam pe Jonathan. Și, în curând, o pierdeam și pe Marnie.

Capitolul 23

Mai târziu aveam să aflu că pe misterioasa femeie de la înmormântare o chema Valerie Sands. Era jurnalistă, avea treizeci și doi de ani și era divorțată. De zece ani lucra la un ziar local, ocupându-se simultan de propria pagină web, adesea plină de calomnii, și era hotărâtă să găsească un subiect real, ceva captivant, ceva solid, ceva care putea să o facă faimoasă.

DOUĂ LESBIENE ÎNDRĂGOSTITE ÎȘI OMOARĂ SOȚII

Acesta a fost titlul pe care l-a ales. A folosit majuscule și un font roșu-închis, parcă scrisese cu litere de sânge pe fundalul alb al site-ului ei. Noi n-am știut nimic – nici că articolul avea să fie publicat Online, nici că ea făcea investigații în legătură cu noi – până s-a întâmplat. Am descoperit postarea la vreo două săptămâni după înmormântare, când Marnie începea în sfârșit să dea semne că, într-o zi, cândva, va putea din nou să răspundă „bine” dacă o întrebai cum îi merge. Lucrurile începuseră să se liniștească, apăsarea suferinței să se atenueze, dar și să se subțieze, ca siropul diluat, și o dată sau de două ori reușiserăm să râdem. Eu oscilam între calmul absolut, pentru că era imposibil să identifice cineva implicarea mea, și spaima subită, palpabilă, pentru că, dacă era totuși posibil? Și totuși, pe măsură ce

săptămânile se scurgeau, deveneam mai calmă în general și episoadele de panică apăreau sporadic.

Nu mi se puseseră multe întrebări – câteva la început, dar nimic semnificativ – și toată lumea acceptase cea mai evidentă versiune a evenimentelor ca fiind adevărul. Charles avusese o migrenă; amețit și confuz, căzuse pe scări, își rupsese gâtul și murise aproape pe loc. Și Charles chiar avusese o migrenă în dimineața aceea; Marnie o confirmase în prezența paramedicilor. Iar migrenele lui Charles erau adesea însoțite de o stare de slăbiciune, vedere încețoșată și câteodată amețeli.

Întrebările pe care le punea toată lumea – prietenii și rudele ei, cunoștințele, cei care nu ne cunoșteau deloc, dar erau pur și simplu șocați – arătau mai degrabă că nu le venea să creadă decât că puneau la îndoială cele întâmplate. Cum a fost posibil ca un bărbat atât de tânăr să cadă și să moară într-un mod atât de violent? Ce a simțit când a căzut? Ce șanse a avut? N-ar fi putut să cadă într-un milion de alte feluri și să fi supraviețuit?

Știam că întrebările erau inevitabile și, din fericire, primele răspunsuri care au venit de la autopsie susțineau toate teoriile. Din raportul post-mortem rezulta că Charles mâncase foarte puțin în ziua aceea; băuse puțină cafea și înghițise câteva pastile pentru cumplitele lui migrene recurente – în doze ușor mai mari decât cele prescrise. Suferise, evident, răni serioase – glezna ruptă, umărul dislocat –, dar fractura cervicală s-a dovedit fatală. Avea și niște contuzii și s-a constatat că avea pometele fracturat, ca urmare a unei lovituri în cădere, presupuneau ei. Dar nu au găsit nimic care să le ridice suspiciuni, așa că l-au cusut și l-au transportat la pompe funebre. Au concluzionat că a fost doar un accident nefericit și într-adevăr foarte trist.

Aceasta fiind situația, nu mi-a mai fost atât de frică. Nu mă mai gândeam nici la poliție, nici la închisoare, nici la adevăr. Pentru că niciuna dintre autorități – nici paramedicii, nici medicul legist – nu dăduse dovadă de vreun pic de imaginație. Nu-i așa că-i ciudat? Bine, nu că m-aș plânge. Dar abia mai târziu, după înmormântare, după apariția acelui articol, a început din nou să mă macine frica. Pentru că brusc apăruse cineva care părea hotărât să pună la îndoială faptele, care adresa întrebări, care întrezărea o realitate mai sinistră în povestea morții lui.

Valerie era în căutarea unei povești care să schimbe traiectoria carierei sale. Cred că la început i-a plăcut să scrie pentru ziarul local, dar lucrase prea mult timp acolo, zece ani, și întotdeauna i se repartizau evenimente mărunte din cadrul comunității – expoziții canine, vânzări de produse de patiserie în scopuri caritabile și ocazional depistarea celebrităților pe listele de rezervări ale restaurantelor de lux. Presupun că țintea la ceva mai mult decât atât. Probabil că a fost încântată când povestea i-a căzut din senin în poală, fără ca ea să se ridice de pe canapea.

Valerie locuia de trei ani cu o colegă de-ale ei, Sophie. Își părăsise soțul într-o gară după mai mulți ani nu neapărat de nefericire, ci de deșertăciune, pur și simplu. Găsise o cameră de închiriat și cele două femei deveniseră repede prietene. Sophie se pregătea să devină paramedic, iar Valerie adora să fie desfătată cu povești despre viață, moarte și sânge, despre momentele extreme din viața unui om.

Sophie i-a povestit probabil că a petrecut toată ziua cu doi colegi, unul mai în vârstă și supraponderal, celălalt mai tânăr. Fuseseră chemați la un accident într-un bloc de fițe – îmi imaginez că așa l-a descris; eu așa aș fi zis –, unde un bărbat tânăr căzuse pe scări, iar soția lui și prietena ei cea mai bună îi găsiseră trupul contorsionat întins în

hol când ajunseseră acasă. Și cele două femei aveau ceva ciudat, o fi comentat ea.

Valerie a fost intrigată.

Fiindu-i stârnită curiozitatea, a încercat să-și transforme suspiciunile într-un articol. Fiindcă ea știa că, pentru a da un impuls carierei sale, trebuia să găsească niște răspunsuri, să întrebe ce trebuie pe cine trebuie și să dezgroape toate dedesubturile murdare și adevărurile sordide.

Și totuși, la început n-a găsit nimic. A participat la înmormântare și n-a observat nimic neobișnuit. A abordat-o pe secretara lui Charles, și Debbie a confirmat fără să-și dea seama că el într-adevăr suferea de migrene. S-a tot învârtit prin fața clădirii lui Marnie – Jeremy a văzut-o pe camerele de supraveghere –, dar Marnie nu mai stătea acolo, așa că n-a aflat mare lucru. Cel mai evident adevăr rămânea cel mai probabil adevăr.

Presupun că, după ce și-a terminat cercetările în legătură cu Marnie, a început să se intereseze de mine. Am văzut-o odată în clădirea unde lucrez, în holul de la intrare, stând de vorbă cu agentul de la recepție. Acesta era un bărbat mai în vârstă, chel și cu burtă, iar ea era mult mai tânără și mai înaltă, cu părul scurt și pometi ascuțiți. Mi-o amintesc aplecată peste tejghea, cu o bluză foarte decoltată, râzând mult prea tare. Zâmbetul larg îi dezvăluia dinții albi și drepți și îmi aduc aminte că mă întrebam ce anume dorea să obțină de la el.

În afară de asta, n-am observat să-și bage nasul în viața mea, dar asta nu înseamnă că n-a făcut-o. Erau atâtea lucruri pe internet pe care le-ar fi putut găsi dacă ar fi căutat unde trebuie – ceea ce probabil a și făcut. Erau articole scrise de mine pentru revista universității și câteva articole în presă despre Jonathan: despre moartea lui, despre participarea lui la maraton și înregistrarea video de după aceea, care era încă disponibilă. Și mai erau vreo două articole pe site-ul companiei unde lucram, care erau semnate cu numele meu și

vorbeau despre îmbunătățirile aduse serviciului de relații cu clienții.

Probabil că găsise ceva prin toate astea care s-o inspire. Poate că ea chiar credea că rezolvase un mister. Dar articolul de pe site-ul ei mai susținea încă o minciună. Afirma că eu îl omorâsem pe Jonathan, împingându-l în fața mașinii care l-a călcat. Pe urmă îi vândusem apartamentul, scoțând un profit substanțial, și îi încasasem banii din asigurarea de viață. Făcusem o avere – erau cuvintele ei, nu ale mele – omorându-mi soțul.

Dar asta nu era tot. Articolul continua, susținând niște rahaturi fără niciun fel de probe și niciun fel de surse. Pretindea că eu și Marnie – două scorpii care ne iubeam în secret – constataserăm că strategia noastră fusese atât de eficace, încât am aplicat-o fără ezitare și a doua oară.

CĂSĂTORIE. CRIMĂ. BANI.

Asta apărea în partea de jos a paginii. Scria că noi trăiam acum foarte fericite, lăfăindu-ne în bani, profitând de averea smulsă din mâinile răposaților noștri soți.

Capitolul 24

Poate că n-am fi auzit niciodată de Valerie și nu i-am fi citit niciodată articolul dacă acesta n-ar fi fost preluat de un tabloid național. Site-ul ei avea doar câteva mii de urmăritori – majoritatea tineri londonezi –, probabil că am fi dat de el până la urmă sau poate că ne-ar fi avertizat unul dintre fanii lui Marnie. Dar viețile noastre ar fi putut la fel de bine să-și urmeze cursul nestingherite.

Din nefericire, a ajuns pe prima pagină a unui ziar distribuit în toată țara, într-un articol care trata fascinația crescândă a nației noastre pentru crimele adevărate. Se pare că existau mii de bloguri, sute

de podcasturi. Povestea noastră exemplifica această fascinație.

Articolul spunea că postarea de pe blog devenise virală. Fusese distribuită pe Facebook și Twitter de peste o sută de mii de ori, ceea ce, deși nu era un lucru nemaipomenit, era cu siguranță remarcabil. Poate că aveau dreptate; poate că oamenii erau foarte interesați de povestea a doua tinere care își omorâseră soții. Nu-i pot învinui; și eu aș fi fost la fel. Dar cinica din mine se întreabă dacă nu cumva articolul acela nu era doar un truc, un mod inteligent de a publica povești defăimătoare și de a exploata tot tam-tamul stârnit, fără să existe un risc real din punct de vedere legal. Citau de pe site-ul lui Valerie de mai multe ori, dar se refereau la o „presupusă" crimă, fără a ne acuza direct de nimic.

Articolul era publicat pe paginile din interior, dar pe prima pagină apărea un titlu incendiar, iar eu și Marnie am fost imediat asaltate de mesaje de la prietenii și familiile noastre. Erau oripilați nu de presupusa noastră faptă, ci mai degrabă în numele nostru. Nu credeau nicio iotă, spuneau ei. Ai mai auzit vreodată așa o porcărie? Unde s-a ajuns! Mai verifică cineva faptele în ziua de azi? S-au grăbit să ne liniștească spunându-ne că nicio persoană normală la cap nu va acorda atenție unor astfel de *aiureli.*

În acel moment, noi încă nu citiserăm articolul – nu știam de existența site-ului –, așa că eu am dat o fugă până la chioșcul din colț, îmbrăcată în pijamaua de flanel, cu model țipător, ascunsă sub impermeabilul negru și lung. Am adus ziarul în apartament și l-am deschis pe blatul unde luam micul dejun. Marnie și cu mine l-am citit împreună, plimbându-ne privirea de la stânga la dreapta, pe măsură ce parcurgeam fiecare rând în tandem și ne strâmbam în același moment, încruntându-ne în același fel, la aceleași minciuni nerușinate.

Era o frază a lui Valerie la final: „Înțeleg perfect fascinația față de aceste povești, dar cred că este greșit să ne concentrăm atenția doar pe baia de sânge și să presupunem că moartea în sine este cauza acestei fascinații. Pentru mine – și pentru mulți dintre cititorii mei fideli – este mai degrabă vorba de adevăr decât de melodramă sau scandal”. Urma un link spre site-ul ei.

Mi-am scos laptopul de sub canapea și l-am deschis pe blat. Pagina de net se încărca greu – presupun că nu eram singurele care căutau textul original –, dar până la urmă titlul cu litere roșii a apărut pe ecran.

Adevărul este că ceea ce se spunea în articolul lui Valerie nu prea avea sens. Faptele nu se pupau deloc cu versiunea propusă de ea asupra celor întâmplate. Nu eu l-am omorât pe Jonathan. A fost omorât de un taximetrist, un bărbat de peste cincizeci de ani care își ispășea pedeapsa în închisoare, după ce fusese condamnat pentru ucidere din culpă și conducere în stare de ebrietate. Și, după rambursarea ipotecii, vânzarea apartamentului său nu-mi adusese un profit foarte mare, în special din cauza recesiunii și a crizei imobiliare. Iar eu nu cheltuisem niciun sfanț din asigurarea lui de viață.

Valerie sugera că noi am fi fost atât de „inspirate de acest succes copleșitor” – din nou, cuvintele ei –, încât n-am așteptat după aceea decât o perioadă de patru ani pentru a ne pune planul în aplicare încă o dată.

„Cum au făcut-o a doua oară?”, scria ea. „Mărturisesc că am fost tentată să închei povestea aici deocamdată. Mă gândeam să vă las să așteptați până săptămâna viitoare pentru a vă spune continuarea. Dar pur și simplu n-am reușit, cu o poveste atât de fascinantă. Totuși voi lăsa un spațiu mai jos pentru a reflecta câteva clipe asupra următorului lucru: ce au făcut ele a doua oară?”

Am plimbat cursorul mai jos.

„Medicamente”, scria ea. „Asta credeați? Dacă v-ați gândit la ceva mai oribil, atunci cred că le subestimați pe cele două femei. Jane Black nu a fost direct responsabilă pentru moartea soțului ei: nu ea conducea mașina care l-a omorât. Ea doar a manipulat situația pentru a obține rezultatul dorit. Același lucru este valabil și pentru Marnie Gregory-Smith. Nu ea și-a împins soțul pe scări – știm că ea era la bibliotecă atunci când el a murit –, dar se poate să-i fi strecurat pe furiș câteva pastile în plus în cafea în dimineața aceea”.

Era absurd.

Dar nu mai conta adevărul. Pentru că, așa cum am mai spus, până și cea mai bizară ficțiune poate părea în întregime adevărată. Iar minciunile credibile nu sunt greu de ticluit. Era o poveste senzațională. Și asta conta cel mai mult.

Trebuie să recunosc că nu am reacționat atât de calm la momentul respectiv. N-am fost pragmatică deloc. M-am enervat foarte tare. Mă durea stomacul, aveam o aciditate ca atunci când știi că ai mâncat ceva stricat și simțeam o agitație ciudată din cauza adrenalinei care îmi trimitea spasme în membre. Eram furioasă, așa cum fusesem când l-am urât pe Charles la început. Am crezut că și Marnie simțea la fel, dar, când m-am uitat la ea, plângea.

— Cum a putut? șoptea, așa de încet, încât vocea ei semăna aproape ca un șuierat. Cum a putut să scrie ceva atât de…? Nu-i adevărat. Cum poate să mintă în halul ăsta? A spus că… Oh, Doamne… cum poate să spună lucrurile astea? Cine e femeia asta?

Mi-a arătat un rând de la mijlocul ecranului. Degetul îi tremura. Câteva cuvinte erau scrise cu litere îngroșate, izolate de restul textului.

„Ele au fost mereu apropiate, spune o prietenă a celor două femei. Mereu foarte izolate. Intime, aș spune”.

— Cine dracului mai e și asta?

Apoi a trântit cana pe blat.

— Cine dracului a spus asta? Ce fel de… Amândoi soții noștri sunt morți, ce dracu'! Și o jegoasă zice că… Cine dracului e, Jane? Cine e?

— Marnie, hai să ne liniștim un minut, am zis eu.

M-a speriat puțin reacția ei pentru că niciodată, nici măcar o singură dată în douăzeci de ani, n-o văzusem să-și iasă din fire – întotdeauna se controla foarte bine – și uite că de data asta era cea mai furioasă persoană pe care o văzusem în viața mea.

— Un minut? Pe dracu', nu avem niciun minut să ne liniștim. Jane, chestia asta a ajuns probabil peste tot. Articolul ăsta infect e pe toate covorașele din țară, așteaptă să fie citit la cafeaua de la micul dejun, e în supermarketuri, chioșcuri de ziare și aeroporturi! Și pe urmă vor scoate laptopurile – exact așa am făcut și noi, nu? A ajuns pe tabletele oamenilor, e scris negru pe alb pe toate ecranele.

— Marnie. Hai să…

Era înfiorător s-o văd atât de furioasă.

— Crezi că părinții mei l-au văzut? Oh, Doamne! Părinții mei l-au citit. Oh, fir-ar al dracului. Și, dacă n-au citit, cât o să dureze – nu foarte mult, îți spun eu – până când o să le bată la ușă un vecin sau un prieten de la clubul de golf sau o să le trimită un SMS scurt și politicos în care să le spună: *Îmi pare foarte rău că familia voastră apare în tabloidele astea mizerabile, ce jenant pentru voi,* și ar râde pe la spate. Pe urmă vor afla. E pe internet, în mă-sa de treabă. Vor turba de furie. Vor citi și colegii lor. Oh, Doamne, Jane. Ce ne facem?

Apoi această Marnie furioasă a dispărut la fel de repede cum a apărut. A început iar să plângă, cu capul în mâini, tremurând din tot corpul, și toată forța și energia aceea s-au risipit în spațiul din jurul ei.

*

Acela a fost momentul în care frica mea a reapărut. Mă cuprindea ca o febră. A început odată cu furia ei. Îi vedeam forma; îi simțeam vibrația. Știam că într-o bună zi s-ar putea întoarce împotriva mea. Apoi îmi dădeam seama că cineva, undeva, nu era convins de cele mai evidente răspunsuri, de faptele care fuseseră confirmate.

În felul de a scrie al lui Valerie, în forma frazelor ei, se ascundea ceva mult mai sinistru decât cuvintele înseși. Aveam vaga senzație că eram abia la început. Aveam o bănuială – strâns legată de angoasa mea – că ce era mai rău abia acum urma să vină.

Capitolul 25

Câteva ore mai târziu, am început să primim telefoane de la alte surse media. Instalasem o linie de telefonie fixă când mă mutasem acolo, pentru că așa aveam internetul mult mai ieftin, dar curând am regretat această decizie. Mesajele nu se mai terminau. Erau lungi și detaliate sau scurte și tăioase, dar în număr mare și soseau mai repede decât le puteam noi șterge. Curând au început să ne trimită e-mailuri și SMS-uri. Povestea captase imaginația cititorilor, ascultătorilor sau publicului lor. Și ce aveam noi de spus? Doream să facem un comentariu? Ne promiteau – toți – că ei erau altfel decât ceilalți reporteri, realizatori de emisiuni radio sau prezentatori de televiziune. Pe ceilalți nu-i interesau decât ratingul, dramatismul, bătălia mediatică. Dar ei? Nu, ei nu erau așa. Lor le păsa cu adevărat. Și acesta era momentul – „acesta este momentul *vostru*”, spuneau ei – să restabilim adevărul.

Nu râde. Nu e de râs. De ce râzi? „Să restabilim adevărul”? Ei bine, da, presupun că pe undeva este de râs. În niciun caz n-aveam de gând să fac asta.

Oricum, eu și Marnie știam că minciuna – povestea fabricată a doua criminale lesbiene – era

mai tentantă decât adevărul. Sau, cel puțin, decât presupusul adevăr. Cine nu vrea să citească despre două văduve machiavelice care trăiau în păcat?

Așa că n-am avut nimic de spus. Am deconectat telefonul fix, ne-am închis telefoanele mobile și am redirecționat toate e-mailurile care nu proveneau de la persoane cunoscute spre folderele de spam și junk. Apoi am încuiat ușa de la intrare și n-am ieșit din casă timp de două săptămâni, comandându-ne mâncare online o dată la câteva zile și uitându-ne la filme noi, piratate de pe internet. Nu l-am sunat pe șeful meu, dar presupun că cineva de la serviciu văzuse articolul, pentru că am primit un mesaj foarte simplu, în care mă ruga să-i contactez „când mă voi simți în stare să mă întorc”.

Marnie și cu mine eram convinse că toată această tevatură va trece până la urmă. Există întotdeauna o poveste și mai interesantă care așteaptă să fie spusă. Și, slavă Domnului, fotografia apărută în ziar era îngrozitor de pixelată. Fusese făcută în prima noastră vacanță de vară după facultate și, în costumele noastre de bal mascat, deși arătam indiscutabil sexy, eram destul de greu de recunoscut. Mai erau și altele cu Marnie – pe pagina ei de web, pe rețelele sociale – și știu că aveam și eu una cu mine pe site-ul companiei la care lucram, dar probabil că aceasta fusese singura cu noi două împreună. Trebuia doar să avem răbdare.

Cu toate astea, voiam să știu mai multe despre necunoscuta care se băgase atât de dramatic în viețile noastre, așa că am săpat pe internet în căutare de informații. Am aflat despre căsătoria ei; fostul ei soț, noua lui soție, site-ul lor de nuntă. Am căutat până am găsit locul unde avusese loc ceremonia, recomandările pe care le dăduseră firmei de catering. Am găsit fotografii cu casa ei pe Instagram: vedeai apartamentul în care locuia ea acum, pe colega ei de apartament, pe care o

recunoșteai imediat; balconul unde stăteau vara și beau vin. Am văzut denumirea cafenelei de vizavi și a fost ușor după aceea să o găsesc pe net, să aflu unde locuiește. În ultimele săptămâni, începuse să meargă la cursuri de step și încărcase câteva filmulețe video cu o trupă de șase persoane care se învârteau și dădeau frenetic din picioare de-ai fi zis că aveau membre elastice. Munca ei de jurnalistă a fost cel mai ușor de examinat; însă niciuna dintre postările anterioare de pe site-ul ei nu stârnea atâta interes ca aceea în care scria despre noi.

Nu m-am gândit atunci să merg pe urmele sale în anii anteriori – ideea asta mi-a venit mai târziu –, dar tot am fost surprinsă de volumul de date pe care le-am putut obține cu doar câteva clickuri. M-am speriat când am văzut că și eu eram la fel de vizibilă, că în viața mea se putea pătrunde atât de ușor. Am urmărit-o în săptămânile acelea când publica fotografii cu locurile unde se afla, cu geolocalizare, când posta despre planurile ei și făcea o trecere în revistă a viitoarelor evenimente din zonă.

Eram convinsă că și ea mă urmărea pe mine.

Poate că toată nebunia asta s-ar fi potolit dacă am mai fi așteptat câteva săptămâni. Dar Marnie n-a mai putut. Povestea inventată apărută online se intensifica înăuntrul ei: crima, medicamentele, moartea lui. Părea tot mai verosimilă cu fiecare zi. Dormea cu ea noaptea, îi apărea în vise. Era când agitată, când apatică, abia adormea câteva minute, după care coșmarul reîncepea. Aproape că își amintea că îi pusese pastilele în cafea. Se vedea ridicându-se în vârful picioarelor, întinzându-se să ia cutia de medicamente din dulăpiorul de deasupra chiuvetei, scoțând pastilele din folie și otrăvindu-și soțul. Apoi, pentru că nu dormea zile în șir, începea să aibă niște halucinații ciudate și se întreba dacă nu cumva ea îl împinsese. Fusese ea acolo în tot acest timp? Stătuse ea în spatele lui în capătul scărilor? Vedea toată scena; fotografiile

înrămate de pe perete, covorul de sub picioarele ei. Știa cum era când îl atingea, când își plimba degetele între omoplații lui, când își punea palma pe spatele lui. Nu mai mânca; dar, de băut, bea. Nu dormea; era isterică și febrilă. Trebuia să spună adevărul așa cum îl știa ea înainte să fie mistuit de minciună.

— N-a fost pentru mine, a spus ea după aceea. N-am făcut-o pentru mine. Aș fi putut să trăiesc cu asta. Dar Charles? El nu s-ar fi căsătorit cu femeia care spuneau ei că sunt. L-au făcut să pară atât de naiv și de prost, iar el nu a fost așa. N-am putut să las să circule această imagine despre el.

Așa că s-a întâlnit cu Valerie după două săptămâni de la publicarea primului articol. A dezgropat ziarul din coșul de reciclare, a căutat numele jurnalistei, a intrat pe site și a trimis un e-mail. A primit propunerea de a lua micul dejun a doua zi dimineață, la cafeneaua de la parterul blocului meu.

Dacă aș fi știut, aș fi oprit-o. Dar, când m-am trezit, locul din pat de lângă mine era rece.

Îmi imaginez că Valerie a fost puțin cam dezamăgită de Marnie. Presupun că se așteptase la detalii și dezvăluiri sordide și la ceva care confirma versiunea ei asupra evenimentelor. Probabil că Marnie a mărturisit că îi dăduse medicamentele în dimineața aceea, că nu verificase cu atenție instrucțiunile sau poate nu le verificase deloc, că se zăpăcise, avusese multe pe cap și, în graba ei, se înșelase asupra dozei. Dar, bineînțeles, n-a făcut-o.

Presupun că povestea ei a fost neașteptat de neinteresantă. Marnie i-o fi dat înainte cu migrenele lui Charles. O fi pomenit – cel puțin de două ori – de îngrijorarea ei că poate el avea o tumoare la creier. Dar doctorul – și era un om cumsecade, un doctor bun, aveau încredere în el – insistase mereu că nu erau decât migrene. Și, când apăreau, erau foarte severe; întotdeauna fuseseră

așa. Ea ar fi trebuit să stea acasă. Ar fi putut să aibă grijă de el. I-ar fi adus un pahar de apă sau un sandviș sau orice avea el nevoie. Ar fi putut să-l salveze.

Probabil că Valerie s-a uitat la Marnie – fragilă și palidă, cu părul nearanjat, cu cearcăne negre sub ochi, cu un tremur aproape imperceptibil – și și-a dat seama că articolul ei, oricât era de fascinant, n-avea cum să fie adevărat. Femeia asta care se smiorcăia cu cafeaua în față, atât de fragilă și de distrusă, era incapabilă să ucidă.

Mă întreb dacă Valerie s-a simțit frustrată. Ea se așteptase, sunt sigură, la altceva. Ea voise ca Partea 2 să se bazeze pe Partea 1: mai multe detalii, mai multă dramă, mai mult senzațional. În loc de asta, avea parte de o contradicție, de o acuzație care nu ținea la o analiză mai atentă.

Fără îndoială că a fost neagră de supărare. Dar era și o tipă deșteaptă. Așa că a exploatat ce a avut. A manipulat conversația – micile dezvăluiri, frânturile de informații pe care le smulsese de la o văduvă îndurerată – pentru a expune o teorie și mai interesantă.

Marnie s-a întors la apartament cu croasanți proaspeți – tratația noastră de weekend în apartamentul din Vauxhall – și eu am crezut că gestul acesta marca o schimbare a stării ei, reluarea eforturilor de a se adapta la o nouă normalitate. N-am bănuit nimic până în dimineața următoare, când am primit un telefon de la Emma. Se înregistrase pentru noutăți de pe site-ul lui Valerie și primise un e-mail la prima oră care o informa că fusese făcută o nouă postare. Mesajul spunea că Valerie revizuise articolul anterior în urma unei „noi dezvăluiri”. De data aceasta, descoperise adevărul adevărat, un adevăr mult mai sumbru decât își imaginase și care dezvăluia nu doar relația pe care aceste două femei au avut-o cu răposații lor soți, dar și mai multe detalii despre relația dintre ele.

Am intrat pe blog de pe laptopul meu.

Valerie scrisese că eu eram geloasă, că Marnie fusese fericită – culmea! – și că eu nu suportasem s-o văd atât de fericită cu altcineva. Comisesem o crimă pentru ea – aparent – și eram șocată că ea n-a mai vrut pe urmă să facă același lucru pentru mine. Articolul era lung și încâlcit și aproape în întregime absurd. Dar principala idee pe care voia ea s-o evidențieze, se pare, era că vina îmi revenea numai mie. Marnie nu fusese capabilă să-l omoare pe Charles, pentru că „probabil îl iubise cu adevărat", scrisese Valerie. Așa că eu luasem toate măsurile necesare pentru a mă asigura că ea nu va reveni asupra înțelegerii noastre inițiale. Eu eram păpușarul întregului plan mârșav. Eu eram adevăratul dușman. Eu îl omorâsem.

„Și, chiar dacă Marnie Gregory-Smith a avut un alibi, nu se poate spune același lucru despre cea mai bună prietenă a ei, Jane Black. Vă las pe voi să trageți concluziile", scrisese Valerie, „dar mie mi se pare că începe să se facă lumină în acest caz misterios".

Știi cum e să fii acuzată de crima pe care ai comis-o? E incredibil de înfricoșător.

De ce mă privești așa?

Ah, înțeleg. Vrei să admit că ea e mult mai aproape de adevăr decât toți ceilalți: poliție, medic legist, prietenii noștri, rudele noastre. Și te întrebi dacă avea dreptate. Găsise ea o fărâmă de adevăr? Vrei să știi dacă eu am fost geloasă pe Marnie?

Nu. Pot să afirm cu toată încrederea că nu am fost niciodată geloasă, nici pe viața ei, nici pe zorzoanele care îi împodobeau traiul de zi cu zi. Eram din când în când invidioasă pe siguranța ei de sine, pe căldura ei, pe bunătatea ei, dar asta e cu totul altceva. Ți-am răspuns la întrebare?

Dar întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pui este dacă eram geloasă pe Charles. Cred că da. Sună pueril, poate nu vreau să sune așa, dar el avea

ceva ce îmi aparținea mie, o iubire care altă dată fusese a mea, o iubire care mă alesese pe mine.

Valerie nu preciza că discutase cu Marnie. Dar, pe undeva, între noile dezvăluiri și descrierea văduvei înlăcrimate care își strângea la piept cafeaua rece, incapabilă să-și controleze respirația destul cât să soarbă din ea, mi-am dat seama ce se întâmplase.

M-am dus în sufragerie și am găsit-o pe Marnie plângând pe canapea, cu laptopul deschis în fața ei, cerându-și scuze printre suspine grele și adânci:

— Am făcut mai rău, a spus ea. Am întors-o împotriva ta. E numai vina mea. A scris că tu l-ai omorât. Ai citit? Îmi pare foarte rău, Jane. Îmi pare foarte, foarte rău.

A închis ecranul laptopului și l-a așezat pe măsuța de cafea.

— Am crezut că va înțelege că spun adevărul. Am vrut să vadă că s-a înșelat – sunt atât de proastă –, am crezut că va publica o retractare sau ceva de genul ăsta și că totul va trece.

Și-a lăsat capul în mâini.

— Am crezut că o să-și ceară scuze, a continuat ea, cu vocea sugrumată.

— Nu e vina ta, am liniștit-o eu, deși ar trebui să recunosc acum – în spiritul onestității – că eram cam supărată pe ea.

Îi explicasem ce trebuia să facem, iar ea îmi ignorase flagrant instrucțiunile. Dar intențiile ei fuseseră bune; crezuse că poate destrăma pânza țesută în jurul nostru.

— N-aveai de unde să știi, am spus.

Am încercat să-mi păstrez calmul. Mă uitam la pantalonii ei de pijama din flanel îndoiți la glezne, la picioarele ei încrucișate pe canapea. Nasturii cămășii erau desfăcuți la gât și la piept și pete roșii i se întindeau pe piele. Avea nevoie ca eu să rămân puternică, să am grijă de ea.

Adevărul este că nu mă așteptasem ca gestul meu să aibă repercusiuni. Iar autopsia și

înmormântarea nu mă pregătiseră pentru asta. Poliția și medicul legist nu aveau niciun motiv să caute dincolo de faptele pe care le constataseră la început. Dar eu știam că mai erau și alte frânturi de adevăr încă ascunse pe undeva. Iar această străină – care apăruse pe neașteptate în viețile noastre – părea hotărâtă să sape, să scurme și să râcâie până găsea ceva care să i se pară mai autentic.

Sperasem că versiunea lui Valerie asupra evenimentelor avea să fie repede îngropată sub bârfe, noutăți și alte minciuni. Dar după al doilea articol nu mai eram atât de sigură. Nu știam cât de departe putea merge în căutarea adevărului.

Am vrut să-i trimit un mesaj, s-o înfrunt, argumentând că a avut un comportament inacceptabil. Dar știam că, dacă o provocam, exista riscul ca ea să devină și mai hotărâtă, nicidecum invers.

Am inspirat adânc. Știam ce trebuia să facem. Trebuia să ne bazăm pe tăcere, s-o lăsăm să-și facă efectul de-a lungul următoarelor săptămâni, până când adevărul meu rămânea singurul adevăr posibil, până când scenariul unei căderi accidentale pe scară rămânea singurul scenariu posibil.

În acel moment eram atât de concentrată să rezolv situația cu Valerie, încât n-am observat că o altă problemă lua amploare.

Marnie fusese mereu una dintre cele mai luminoase, inteligente și dinamice persoane pe care le cunoșteam, iar lacrimile, durerea și haosul nu schimbaseră nimic din toate astea. Ea a avut mereu această capacitate extraordinară – cred că este o formă de creativitate – de a asocia idei vagi în ceva mai concret, de a construi un puzzle din piese disparate. Și, brusc, mi-am dat seama că exact asta făcea.

— N-ar fi trebuit s-o abordez, a continuat Marnie pe un ton din ce în ce mai agitat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pot avea încredere

în ea. Nu știu de ce mă aștept la mai bine de la oameni. De ce mi se întâmplă asta?

— Încetează, am spus, așezându-mă lângă ea și luându-i mâinile într-ale mele. Îți faci rău singură și faptul e consumat; n-are rost.

— Și nici măcar n-are sens, a continuat Marnie cu obrajii brăzdați de lacrimi. Cum anume își imaginează ea că l-ai omorât pe Charles? Măcar prima ei postare era teoretic posibilă. Eu aș fi putut să-l droghez. Bine, n-am făcut-o, dar aș fi putut. Dar tu nici măcar nu erai în clădire când a murit el. N-ai auzit nimic. E absurd.

— Marnie, încetează, am spus. Las-o așa.

— Ce ai făcut tu? L-ai împins pe scări, apoi ai plecat acasă la tine? Și pe urmă ce? Te-ai întors la apartament mai târziu în seara aia? Tu nici măcar nu știai că era bolnav. Credeai că era la serviciu.

— Exact, am spus, deși inima începea să-mi bată puțin mai repede și îmi era greu să înghit.

În fundul gâtului, amigdalele îmi erau umflate și uscate; îmi obstrucționau gâtlejul și nu lăsau aerul să-mi ajungă în piept. Îmi simțeam mâinile umede și reci peste ale ei.

— Și de ce-ai face-o? Adică eu știu că nu vă înțelegeați nemaipomenit, poate chiar e puțin spus că nu vă înțelegeați, și știu că lucrurile stăteau prost – avusese loc acea mare neînțelegere –, dar, chiar și așa, nu este posibil.

Vorbea din ce în ce mai tare, vocea începea să-i tremure și să devină stridentă. Avea gesturi isterice, dădea din mâini necontrolat. Se înroșise la față de furie.

— L-ai lăsat mort în holul casei mele. Asta vrea să spună? Ai venit, l-ai omorât și ai plecat? Și pe urmă? Ai reapărut câteva ore. Mai târziu doar ca să mă vezi pe mine când îl găsesc? Femeia asta are o problemă.

Nu se putea opri și nici eu nu puteam s-o opresc. Îi dădea înainte, înșirând numeroasele motive pentru care era absurd, nu putea fi adevărat, era

absolut imposibil, iar eu ascultam cum enumera exemple în care eu aș fi putut – dar totodată n-aș fi putut – să-i omor soțul. Articolele declanșaseră aceste întrebări în mintea ei, iar eu nu știam cum să le pun capăt. Am încercat s-o duc în alte direcții, dar Marnie continua să revină la interogatoriul ei, iar eu îmi simțeam coastele prea neîncăpătoare pentru plămânii mei – carnea apăsa pe oase – și mă întrebam dacă voi putea să-mi păstrez figura impasibilă în caz că ajungea la concluzia corectă.

— Ne iubeam la nebunie. Asta vrea ea să spună, nu? Tu și cu mine? Așa că noi l-am omorât pe soțul tău. Bineînțeles. Pentru că asta are sens. Și pe urmă eu m-am îndrăgostit de Charles.

Un mic suspin a răzbătut prin furia ei.

— Și pe urmă tu l-ai omorât ca să mă păstrezi pe mine pentru tine? De-asta? Asta s-a întâmplat?

Mă așteptam să-i dea înainte, să peroreze, să încerce în continuare să-și clarifice nedumerirea cu voce tare. Și asta ar fi fost destul de îngrijorător. Dar nu. S-a oprit. S-a uitat lung la mine.

— Asta s-a întâmplat? a repetat, cu ochii mari și bărbia împinsă înainte, cu buzele tremurând. Asta spune ea, nu?

Am scuturat din cap – simulând stupefacția, oroarea, repulsia –, iar ea a tăcut, așa că am vorbit eu și am încercat cu disperare să pun capăt acelei discuții.

— Închipuie-ți, am spus, ridicând din sprâncene și încercând să râd. Dacă poți să-ți închipui.

Mă întrebam ce vedea ea: dacă aveam obrajii roșii, privirea speriată, respirația înghețată; dacă adevărul se citea pe fața mea la fel de limpede ca lacrimile ei.

— Închipuie-ți, a repetat ea încet.

— Știu. E imposibil. De parcă aș putea face așa ceva. Niciodată n-aș face așa ceva.

A fost a cincea minciună pe care i-am spus-o lui Marnie. I-am spus că niciodată n-aș putea să fac ceva ce deja făcusem. I-am spus că n-aș putea să-i

fac un rău când deja i-l făcusem. Și, în timp ce stăteam acolo mințind-o cu tot trupul meu, speram cu tărie că ea va continua să mă creadă. Și m-a crezut. A dat din cap încet și a oftat, rezemându-se de perne și trecându-și degetele prin păr.

Nu cred că de fapt mă interoga. Nu-mi punea o întrebare, așteptându-se să răspund. Dar faptul că-i auzisem îndoielile – deși vagi – m-a tulburat. Simțeam adevărul ca pe un mic os în gât, care se cerea să fie scos. Stârnea o parte din mine care voia să fie cunoscută, care era tentată să spună: „Da. Asta s-a întâmplat”, să spună „Da, am făcut-o pentru tine”.

Dar totodată știam că aș minți iar și iar pentru a proteja ce aveam noi.

— Trebuie să ne hotărâm ce facem, am spus eu în cele din urmă.

Marnie s-a șters sub ochi și și-a uscat degetele pe pijama. Bluza i se ridicase în jurul taliei și și-a tras-o în jos.

— N-avem ce face, a zis, ridicându-se să se ducă în bucătărie, mai calmă acum, mai reținută. Articolul e publicat. Și, crede-mă, Jane, nu încerca să stai la discuții cu ea. O să publice și mai multe mizerii online, iar noi știm adevărul, îl știu și prietenii și rudele noastre, și, serios acum, nu asta contează cel mai mult? Nu spun că așa e corect. Pentru că, Jane, și pe mine mă înfurie. Mă înfurie tare. Și urăsc faptul că e liberă să spună tot ce vrea fără să se gândească o clipă la consecințele minciunilor ei asupra oamenilor. Dar trebuie să se rezolve.

— Bine, am replicat eu. Atunci să așteptăm să se rezolve.

Adrenalina începea încet să se dizolve și în final am expirat lung. Am crezut că o să leșin pentru că Marnie fusese atât de aproape să descopere adevărul. Foarte, foarte aproape.

*

Vrei să știi ceva? A cincea minciună m-a speriat. Mi-am dat seama atunci cât riscasem – fără să vreau, e adevărat, totuși – și cât îmi va afecta viața acea decizie de-aici înainte. Trebuia să fiu atentă, să păstrez controlul.

Am citit ziarele în zilele ce-au urmat. Erau pline iar: articole de opinie, așa-zise informații și surse anonime. Dar în cele din urmă s-au oprit – un scandal politic a acaparat titlurile și a fost mediatizat timp de mai multe luni.

Am păstrat articolele despre noi într-o cutie de pantofi sub pat. Îmi aminteau că nu eram invincibilă. Îmi aminteau să fiu cu ochii în patru. Îmi aminteau să mint în continuare.

Capitolul 26

Cred că unele femei sunt făcute să fie mame, iar altele nu. E discutabil, știu, și e ceva ce probabil n-ar trebui să-ți spun tocmai ție. Dar cred că trebuie menționat.

Eu întotdeauna am visat să fiu mamă. Când eram copil, legănam în brațe păpușile de plastic și le îmbăiam, le plimbam într-un cărucior dintr-un material roz și subțire, care se curba în interior ca un hamac. Le aliniam, le schimbam scutecele pe rând și le îmbrăcam în mici salopete din bumbac imprimate, închizându-le capsele dintre picioare. Toate erau cam la fel – cu burți tari și rotunde, cu vopsea roz în obraji și ochi albaștri strălucitori care clipeau –, dar preferata mea era Abigail. Era cheală și avea membrele fixe. Un ochi i se închidea și i se deschidea, dar celălalt era țeapăn, cu genele de plastic lipite între ele. Odată ce i se deschidea, nu mai voia să se închidă, privind drept înainte, pe când celălalt clipea amenințător. Cu toate astea, o iubeam.

Până la urmă am trecut de vârsta păpușilor și am ajuns la cea când te interesează copiii. Priveam în cărucioarele cu copii când treceam pe stradă, în cafenele mă aplecam să mă uit în ele, neapărat gângurind și punând întrebările de rigoare – Ce scump e! Câți ani are? Ce adorabil! Participam la acest rit al vârstei adulte cu un anumit entuziasm și vedeam o versiune a vieții mele în care, într-o bună zi, eu împingeam un cărucior și gângurelile altei femei se revărsau spre copilul meu.

Pe urmă, la un moment dat – după moartea lui Jonathan – am început să mă îndoiesc de acel viitor imaginar. Voiam un cărucior? Voiam să aud gângureli, comentarii, judecăți și ca o parte din inima mea să trăiască veșnic în afara corpului meu? Să fac ce fac părinții: să dau de mâncare, să îngrijesc, să cresc? Nu. Nu voiam. Nu fără el.

Dacă vrei, pot să-ți fac o listă cu toate femeile din viața mea și să trag o linie ca să le separ pe cele care au fost făcute să fie mame și pe cele care nu au fost. Eu și Emma am fi într-o parte. Marnie ar fi în cealaltă parte.

*

Perspectiva unei perioade de acalmie a avut un impact pozitiv asupra stării generale a lui Marnie. Era mai puțin furioasă, mai puțin impulsivă, mai puțin temătoare de ceva-ul sau nimicul care există după o pierdere. Am găsit un mod de a coabita care mi se părea confortabil și plăcut. Ea plângea – deseori –, dar mai și râdea, gătea și chiar a scris câteva articole scurte pentru editorii ei preferați. Și-a redirecționat corespondența spre apartamentul meu, ceea ce mi s-a părut neobișnuit de liniștitor; îmi plăcea să-i văd numele alături de al meu în cutia noastră poștală în fiecare zi. Și, când principalul ei sponsor i-a trimis cadou un set de ceramică roz, din ultima lor colecție de vase de gătit, chiar a reușit să înregistreze câteva filmulețe.

Uneori, se întorcea spre mine – de obicei la micul dejun sau în timp ce stăteam pe canapea în

pijamale seara târziu când nu dormeam – și spunea:

— Moartea durează foarte mult, nu-i așa?

— Oh, da, ziceam eu. Cel mai mult.

— Pentru că a trecut o lună – sau șase săptămâni, sau două luni –, zicea ea, și eu tot nu concep că asta e viața mea acum. Nu-mi vine să cred că, indiferent câte luni, câți ani sau chiar zeci de ani vor mai trece, el va fi mort în tot acest timp.

Mă simțeam ca un expert. Și, pentru o vreme, tutela mea a părut să funcționeze. Era atâta încântare s-o am înapoi în viața mea. Și ne simțeam bine împreună, foarte bine. Ne cunoșteam una pe alta în profunzime, intim, ne știam toată viața, cu bune și cu rele. Ne plângeam de părinții noștri – care plecau, se îmbolnăveau, ne ignorau. Râdeam de fratele ei și de sora mea – unul că era complet absent și cealaltă complet dependentă. Depănam amintiri despre aventurile care ne definiseră anii adolescenței – primele dăți, ultimele și greșelile pe care nu le-am mai repeta niciodată. Eram două persoane care avuseserăm atâtea în comun, încât eram din nou aproape una singură.

O vedeam cum își revenea; nu în întregime, firește, în niciun caz, dar încet și sigur. Era o încântare s-o văd gătind iar. Își dădea unghiile cu ojă și se plângea când se ciobeau a doua zi dimineață. Într-o după-amiază și-a privit părul în oglindă, și-a ridicat câteva șuvițe în mâini, apoi s-a încruntat. Seara s-a întors cu vârfurile tunse. Asculta muzică. Se uita la știri. Plângea regulat – aproape tot timpul –, dar momentele de tristețe copleșitoare erau contrabalansate de cele mai liniștite.

Apoi lucrurile s-au schimbat. Marnie a regresat, revenind la haosul din primele săptămâni. Nu mai dormea. Era epuizată. S-a îmbolnăvit. Nu mai mânca. Când reușea să mai bage ceva în gură – chiar și foarte puțin, niște pâine prăjită, un fruct – o apucau niște vărsături atât de violente, încât am

încetat să mai cumpăr mâncare pe care s-o păstrez în apartament numai ca să ne scutim pe amândouă de această oroare. Foamea era mare, dar oboseala era și mai mare. Și, fără mâncare, fără odihnă, nu putea deloc să scape de ciudata boală.

Sau așa am crezut noi atunci.

Într-o seară, devreme – tocmai ridicaserăm jaluzelele; afară erau artificii și voiam să le vedem –, eu și Marnie stăteam împreună la blatul unde luam micul dejun. Mâncam orez simplu – un săculeț cu orez fiert fiecare; rapid și ușor de făcut – și tăcerea noastră era firească. Ne obișnuiserăm din nou să luăm masa împreună, lumile noastre se întrepătrundeau, nu mai eram niște oaspeți ocazionali unul în viața celuilalt, ci un fel de cuplu bizar.

— Nu mi-a venit ciclul, a spus ea, punând furculița lângă castron. Am crezut că e din cauza stresului, știi tu, cu toate câte s-au întâmplat. Dar au trecut trei luni.

— Normal că e din cauza stresului. Și de la răceală. Ai slăbit – uită-te cum arăți – și de la atâtea vărsături… Oh.

— Trebuie să fac un test de sarcină.

Mi-am dres glasul, dislocând cocoloșul de orez care mi se închegase în gât, și m-am ridicat de la masă. M-am dus în hol și mi-am luat geanta din cuier. Am ieșit din apartament, am coborât cu liftul și am ieșit în stradă. Am mers prin frig, fără haină, până la magazinul din colț.

M-am întors cu testul de sarcină în nici zece minute.

Marnie stătea exact cum o lăsasem, cu coatele de-o parte și de alta a castronului, cu capul rezemat în mâini.

— Poftim. Fă-l acum.

Ea l-a luat tăcută și s-a dus la baie, cu punga de plastic atârnându-i moale de încheietura mâinii.

Nu-i nevoie să-ți spun că a ieșit pozitiv.

Eu m-am îmbătat. Am băut tequila direct din sticlă și am aliniat păhărelele de rom dintr-o sticlă atât de veche încât lichidul din interior nu mai avea niciun gust, doar era lipicios. Marnie – deja mamă în atât de multe feluri – a turnat suc de mere în păhărele de plastic și și-a înecat frica și panica într-un mod mai cumpătat. La două dimineața, îmbrăcate în costume de baie, ne-am băgat în cadă, în apa care curgea, într-un gest pudic ciudat și inutil. La ora trei, ne-am pus miere pe pâine prăjită și am mâncat până am terminat o pâine întreagă. Pe urmă, ne-am pierdut undeva între durere, șoc și isterie, am plâns și am râs până am adormit, ceea ce n-a durat mult. Apoi, am stat aproape toată dimineața următoare cu fețele lipite de porțelanul rece al vasului de toaletă.

Vezi tu, nimeni nu se așteaptă ca viața să evolueze cum a evoluat a noastră. Eu eram văduvă, aveam o slujbă fără perspective și eram mereu în preajma suferinței. Marnie era văduvă, însărcinată și pe cale să piardă un trai confortabil.

— Trebuie să mă întorc la mine acasă, a spus Marnie în seara următoare. Trebuie să-mi pun ordine în viață. Trebuie să mă duc la un doctor și să reîncep munca și trebuie să mă întorc acasă.

I-a telefonat menajerei chiar atunci. Marnie voia să fie casa lună. Și voia ca toate lucrurile lui Charles să fie puse în cutii și depozitate – periuța de dinți, hainele, tot ce era al lui.

Ne-am dus la apartament două zile mai târziu. Am fost șocate să vedem că menajera întinsese un covor gros și alb, cu model negru, pe podeaua din holul de la intrare. M-am întrebat ce era sub el – o pată de sânge uscat, zgârieturi pe parchetul lăcuit sau doar mirosul morții? –, dar am rezistat tentației de a ridica un colț să mă uit dedesubt. Dispăruseră câteva dintre lucrurile lui Charles – haina lui agățată pe ușă și pantofii bine aliniați lângă perete –, dar el era încă prezent peste tot. Era în cărțile de

pe rafturi, în pozele de pe pereți și în umbrela lui neagră și lungă, încă rezemată lângă a ei în hol.

— Ești sigură?

Marnie s-a încruntat, apoi a început să urce scara.

— Că vrei să locuiești aici, am continuat. Ești sigură? Am putea să-ți căutăm în altă…

— Nu, a spus ea, stând pe treapta de sus și întorcându-se spre mine. Aici ar trebui să fiu. Așa e firesc. Vreau ca micuțul ăsta – și-a pus mâna pe burtă – să-și cunoască măcar puțin tatăl. Și aici a fost cândva casa noastră. E normal. Aici trebuie să fie.

A privit pe lângă mine.

— Aici e locul, a adăugat. Probabil chiar aici, sub picioarele mele. Aici a respirat pentru ultima oară. E un lucru pe care copilul lui ar trebui să-l știe, nu crezi?

Tu ce crezi? E un lucru pe care ai vrea să-l știi? Eu știu că aș fi devastată dacă aș primi un telefon care să mă anunțe că tatăl meu a murit. Nu pentru că mi-ar fi dor de omul care este astăzi: unul care înșală și un dezertor. Ci pentru că mi-ar fi dor de omul care a fost cândva.

În primii zece ani din viața mea, a fost credincios, statornic, onest și sincer. Era întotdeauna prezent, întotdeauna mă încuraja și, în ciuda a tot ce s-a întâmplat când a încetat să mai fie un tată bun, n-a fost niciodată un egoist înainte. Era departe de a fi perfect, dar era hotărât să nu se lase definit de cele mai mari defecte ale lui. Apoi ceva s-a schimbat. Acele neajunsuri care mocneau sub pielea lui de zeci de ani – nerăbdarea, incertitudinea, instabilitatea lui – au început să-i iasă prin pori.

Dar dacă aș vrea să văd locul unde va muri? Nu cred. Pentru mine, el a murit lângă ușa casei noastre, cu valiza în mână, zâmbind în timp ce ne părăsea.

— Poate că un nou început… am dat eu să spun.

— Vreau să mă întorc aici până la Crăciun, m-a întrerupt Marnie.

— Mai sunt doar câteva săptămâni…

— O să organizez seara de Crăciun la mine, a spus ea. O să decorez totul și o să gătesc – voi avea nevoie de un brad și de un curcan – o să fac totul așa cum trebuie.

— E foarte multă muncă. Marnie, pentru mine sunt foarte multe de suportat și pentru tine sunt foarte multe de făcut.

— M-am decis, a spus ea. Și o să vii și tu. Și Emma. Organizez eu totul.

— Noi vom fi la…

— Mama ta. Da, mi se pare normal. Asta dimineața, nu? Atunci după aceea.

— Eu…

— Nu este opțional, a spus ea cu o expresie brusc severă și cu ochii mari. Te invit la mine de Crăciun. Dacă accepți invitația sau nu este decizia ta. Dar până atunci eu am să locuiesc aici și am să fac asta.

Marnie și cu mine avem foarte puține trăsături în comun. Ea este deschisă, caldă, iubitoare și curajoasă. Eu sunt închisă, rece, colerică și temătoare. Ea este lumină, eu sunt întuneric. Dar amândouă suntem extrem de încăpățânate. Eu știu fără umbră de îndoială că, în anumite privințe, n-o poți clinti; nu poate fi cumpărată, mituită sau convinsă.

— Atunci, da. Voi veni cu plăcere.

— Și mă ajuți să mă mut înapoi?

— Bineînțeles.

— Bine, atunci. Să trecem la treabă. Vreau să iau măsurile pentru un pat nou.

*

Așa că asta am făcut. Am notat măsurile pentru un pat nou fiindcă, deși putea să doarmă în apartamentul răposatului ei soț, nu concepea să doarmă în vechiul pat. A comandat un înlocuitor în după-amiaza aceea. Unul mic și dublu – „va fi

doar pentru mine”, a spus ea – cu tăblie tapisată roz – „el niciodată n-ar fi ales roz” – și cu spațiu de depozitare dedesubt – „pentru păturici, scutece și toate celelalte lucruri de care au nevoie bebelușii”.

S-a mutat înapoi două săptămâni mai târziu, în ziua când a sosit patul, iar eu am încercat să fiu pragmatică, dar mă simțeam de parcă iar îmi fusese luat ceva. I-am împachetat hainele și vesela care îmi ocupase dulapurile de bucătărie, și i-am pus în cutii pantofii lăsați după ușa de la intrare. Dimineața devreme am îngrămădit totul într-un taxi, cu sacoșe la picioarele noastre sau pe genunchi, și așa m-a părăsit.

Dramatizez, știu. Mă simțeam tristă că pleca, dar puteam să-mi explic logic supărarea pentru că eram totodată mulțumită s-o văd preocupată și satisfăcută. Îmi plăcuse să veghez asupra ei, să am grijă de ea și să-i fiu reazem, dar acesta nu era un mod de viață care să dureze.

Lumea e plină de oameni vulnerabili care depind de ajutorul celorlalți, se bazează mereu pe acel sprijin suplimentar, pe acea forță suplimentară. Emma, de exemplu, este incredibil de vulnerabilă. Marnie nu este. Ea a reînceput să lucreze câteva zile mai târziu – deschizându-și telefonul, postând filmulețe, partajând noutăți și implicându-se în lumea pe care o construise în jurul ei. Părea cumva mai puternică având acea platformă sub ea.

— Acum poți să pleci, mi-a spus după ce am adus toate lucrurile în vestibul și le-am cărat pe rând cu liftul până la apartament. De restul mă ocup eu.

— Dar ai de despachetat, am zis. Nu vrei să te ajut?

— Nu, mulțumesc, mi-a răspuns ea și cumva stătea în pragul ușii – pragul ușii ei – cu mâna pe cadru, cu picioarele ferme pe podeaua de lemn, în

timp ce eu eram pe coridor, de cealaltă parte a intrării. Acum mă descurc, a adăugat. Mulțumesc.

— Dar…

— Te sun eu mâine, a spus și a închis ușa.

M-am simțit pe de-o parte furioasă, pe de-o parte mândră.

Și pe de altă parte jenată. M-am uitat în stânga și-n dreapta, dar nu mai era nimeni, nimeni care să fi văzut că fusesem dată afară. M-am uitat la locul unde stătusem cu aproape trei luni în urmă. Parcă era vorba de o altă persoană, un alt timp, o altă lume. Apoi m-am dus acasă.

Vreau să-ți spun un lucru. Marnie avea o familie – așa cum toți avem familii –, dar eu niciodată n-am avut senzația că am o familie. Când eram mică, credeam că o familie era de nezdruncinat, indestructibilă, ceva stabil și imuabil. Aveam o soră, și ea avea să fie mereu sora mea, și niște părinți, care întotdeauna aveau să fie părinții mei. Abia mai târziu, când tata ne-a părăsit și mama m-a abandonat – mi-am dat seama că mă înșelasem. Familia nu era deloc ceva stabil. Dar asta se întâmplase pe parcursul perioadei mele de formare. Nu mi-am dat seama decât mult, mult mai târziu că va trebui să-mi clădesc propria celulă. Nu mi-am dat seama că va trebui să devin o persoană pe care alții vor vrea să o iubească.

Dar a fost o lecție pe care Marnie a învățat-o la o vârstă mult mai fragedă. Familia ei era ca valurile mării – acum venea, acum pleca – și era complet imprevizibilă. Ea voia ca această familie – noua ei familie – să fie altfel. Avea puterea de a lucra acest fir de urzeală, de a construi această celulă așa cum își dorea ea. Și asta voia să facă.

Capitolul 27

Întotdeauna mi-a plăcut foarte mult toamna. Îmi place sentimentul acela că ceva se termină, dar nu se finalizează, îmi plac focurile aprinse în natură, perdelele trase, puloverele groase de lână, ghetele care îți acoperă picioarele și îți amortizează pașii. Îmi plac vântul tăios, norii care înmoaie cerul, senzația aceea când intri din frig la căldură. Vara este excesivă, prea plină de așteptări, cu atâta presiune de a fi vesel, optimist, senin. Și iarna este prea întunecată, chiar și pentru mine.

Dar decembrie a fost întotdeauna o lună ciudată în acest oraș, o anomalie care nu respectă tiparul din calendar. Numai în această lună, atmosfera locului se schimbă complet. Lucrurile, aerul, oamenii capătă o aură neobișnuită pe măsură ce se scurtează zilele.

Unele schimbări se produc treptat, pe parcursul câtorva săptămâni. Ghirlande de lumini sunt atârnate între clădiri, strălucind în întunericul nopții ce vine tot mai devreme cu fiecare seară. Vitrinele magazinelor sunt reamenajate, decorate în tonuri festive cu globulețe, brăduți, sănii și zăpadă. Pe străzi sunt mai puțini oameni. Pe măsură ce se apropie sfârșitul lunii, angajații – care petrec tot anul pe trenuri, merg pe trotuare, intră și ies pe ușile rotative ale clădirilor de birouri, oameni ca mine – leagă concediul de odihnă de zilele de sărbătoare și stau acasă cuibăriți în canapele. Turiștii – cu căciulițe roșii cu ciucuri albi, cu sacoșe de cumpărături în mâini, cu aparate foto și copii prinși la piept în portbebe – sunt prezenți în grupuri mari; intră și ies din magazinele de jucării, patinează pe patinoare improvizate în locuri altfel subexploatate și stau pe partea greșită a scărilor rulante. Dar, chiar și atunci, nu sunt destul de mulți pentru a compensa absența celorlalți, pentru a contrabalansa un oraș pe jumătate gol ai cărui locuitori preferă să stea acasă.

Alte schimbări sunt aproape instantanee: deodată le zâmbim navetiștilor de lângă noi, pe

urmă conversăm politicos cu colegii în bucătărie despre planurile lor de sărbători, cine va găti, exclamăm: *Doamne, două zile întregi cu o grămadă de copii pe cap, nu sunteți depășiți numeric?* Și, pe urmă, aproape fără să ne dăm seama, le urăm Crăciun fericit tuturor când ne întâlnim: omului de la recepție care întotdeauna pare atât de ursuz, dar care acum poartă o insignă festivă cu luminiță, în lift, directorului care ne surâde într-un mod absolut neobișnuit, barmanului de la cafeneaua de unde ne cumpărăm cafeaua dimineața, gunoierilor, femeii de serviciu, menajerei care spală cănile în chiuveta din bucătărie. Structura orașului se schimbă și brusc devenim cu toții mai buni decât înainte: mai amabili, mai fericiți, mai optimiști – versiunile noastre cele mai bune.

O neglijăm pe colega care nu mai are un partener, ai cărei copii vor fi în altă parte, ai cărei părinți au murit de mult. O ignorăm în continuare pe femeia fără adăpost, așezată pe marginea drumului, cu un sac de dormit uzat sub ea, cu pătura trasă peste umeri și frigul care o paralizează. Nu ne lasă inima să recunoaștem tristețea care încă există dincolo de această bucurie festivă.

În acel moment din viața mea, puteam fi în ambele feluri. Puteam să aduc tristețea și bucuria. Prietena mea cea mai bună mă invita la masă și aveam o soră frumoasă, dar și un tată absent, un soț decedat și o mamă bolnavă de demență.

Presupun că anul acesta nu voi aduce multă bucurie; doar tristețe. Nu pot să scap de asta, să știi. A fost din ce în ce mai rău. În continuare este din ce în ce mai rău.

Când mă gândesc acum, cred că acela a fost ultimul meu an fericit. I-am telefonat Emmei imediat după miezul nopții, în Ajunul Crăciunului. Hotărâserăm să o vizităm pe mama la prima oră a doua zi dimineață. Nu recunoscuserăm asta cu

voce tare, dar știam că amândouă voiam să ne ducem la ea cât mai devreme, ca să scăpăm odată și să nu mai trebuiască să ne gândim la asta în restul după-amiezii. Știam că Emma nu voia s-o viziteze, că se îngrozea, și mă așteptam să caute scuze, să încerce să scape. Am sunat-o și, în timp ce ascultam cum sună telefonul, mă întrebam dacă nu cumva nu voia să-mi răspundă ca să evite să meargă la mama.

— Atunci cum facem? am întrebat eu când Emma a răspuns într-un târziu. Ne întâlnim la metrou? Mergem pe jos?

— Se simte mai bine, nu știi? Ți-au spus?

— Ziceau că e tot gripată, dar eu cred că o oră ar fi de ajuns.

— Oh, dar dacă e…

— Emma, am întrerupt-o eu. Haide.

— Nu știu, Jane, a spus ea pe un ton de îngrijorare excesivă. Dacă nu se simte bine… mai venim și noi să ducem microbi… N-ar trebui să ne abținem? Să mergem săptămâna următoare?

— Em, e mama noastră. Și e Crăciunul.

— Cred că eu nu vin, nu te supăra, a spus Emma. Ne vedem la Marnie? Pe la două, trei? Îmi trimiți și mie adresa ei pe WhatsApp?

— Em…

— Mersi, Jane. Te iubesc. Crăciun fericit.

Apoi a închis.

M-am uitat la telefon. Eram furioasă, dar conversația asta avusese loc sub diferite forme de-a lungul foarte multor ani, așa că nu m-a surprins.

Emma era furioasă pe mama – pe bună dreptate, cred – pentru că nu-i oferise prea mult sprijin în cei mai grei ani din viața ei. Dar și eu eram furioasă. Și eram la fel de îndreptățită să fiu, dacă nu chiar mai îndreptățită. Fusesem nu doar complet abandonată, ci și ignorată aproape toată copilăria mea. Emma fusese mereu favorita. Dar ea nu se gândea niciodată la asta; nici măcar nu încerca să vadă lucrurile din perspectiva mea.

Emma era mereu anxioasă, mereu nervoasă, mereu preocupată de propriile probleme și interesată de propriile sentimente și asta o făcea egoistă. Ea putea să refuze să meargă în vizită la mama pentru că știa că mă voi duce eu. Nu concepeam să nu mă duc. Pentru că ar fi fost o cruzime din partea mea.

Dar ce-ar fi fost dacă aș fi început conversația spunându-i că n-am curajul să merg, că nu pot să-mi înghit furia timp de o oră și că de data asta n-avea decât să se descurce ea singură? Ce-ar fi fost dacă aș fi făcut așa cum făcuse ea mereu? Dacă aș fi încetat să-i mai fiu sprijin și i-aș fi cerut să fie ea sprijin pentru mine?

Încă nu știu răspunsurile la aceste întrebări. O persoană care toată viața s-a sprijinit pe alții poate să sprijine pe altcineva? Nu sunt convinsă. Cred că, atunci când ai preluat de bunăvoie acest rol în viața cuiva, trebuie să accepți că acela se va pune mereu pe sine pe primul loc și că structura acelei relații nu poate fi inversată. Acela te va lăsa să cazi înainte să se sacrifice pe sine pentru a te sprijini pe tine.

*

Am ajuns devreme, pentru că taximetristul – care percepea un tarif triplu pentru o călătorie în zi de sărbătoare – depășise limita legală de viteză de câte ori prinsese ocazia. Uram chestia asta: viteza, vibrațiile, senzația de a fi complet captiv, complet la mila altcuiva.

Când am intrat în camera mamei, ea stătea ridicată în pat, îmbrăcată într-un tricou portocaliu și un cardigan albastru intens, care îi cădea de pe umărul stâng. Avea un guler cu volane și la rever prinsă o insignă cu un brad împodobit cu globuri multicolore, care se aprindeau ca niște luminițe roz și galbene.

— ’Neața, am spus eu și am zâmbit când am intrat pe ușă pe sub vâscul atârnat de cadrul ușii. Ce mai faci?

— Bine, a răspuns ea. Fac bine.

Am tras fotoliul din colț până la patul ei și m-am așezat lângă ea. Când s-a mutat în acest cămin, am angajat un om cu o dubiță – i-am găsit cartea de vizită lipită pe vitrina oficiului poștal – ca să-i transporte o parte din lucrurile de acasă. Fotoliul a fost cel mai voluminos dintre lucrurile aduse. Și chiar dacă a stârnit câteva încruntături din partea asistentelor, am insistat că era absolut esențial. Am mai adus și patru dintre pernuțele care îi decoraseră patul matrimonial de acasă, câteva fotografii înrămate, un abajur cu ciucuri, un teanc de cărți și cutia ei de bijuterii. Până la urmă am făcut și alte câteva îmbunătățiri: un suport antiderapant imprimat cu o fotografie din copilărie pentru cana ei de apă, de exemplu. O vază gri cu picățele – cumpărasem un buchet de Crăciun de la florăria din gară cu o zi înainte – și o tabletă ca să poată să vadă filme, să se uite pe înregistrări mai vechi de familie și, uneori, când se simțea în stare, să-mi trimită un e-mail. Primeam tot mai puține.

Acum mă uit la mine, cea de-atunci, la cât timp am petrecut să am grijă de ea și – poate nu e cel mai potrivit cuvânt – să-i fiu mamă. Și mă surprinde devotamentul meu. Când eram copil, mă luptam să fiu recunoscută: la școală mă descurcam extraordinar de bine, câștigam premii și primeam aprecieri de la profesorii mei; ajutam la treburile casei, eram aproape slugarnică – puneam masa, goleam mașina de spălat vase, schimbam așternuturile; încercam să fiu veselă și amuzantă, o influență pozitivă în casa noastră. Lucrurile acestea – ornamente și vizite săptămânale – nu erau decât niște exemple mai recente ale multiplelor feluri în care încercam să-i atrag atenția asupra mea.

I-am ridicat cardiganul pe umăr și ea m-a privit furioasă, cu pupilele dilatate. Mi-am dat seama că i se administrase ceva – poate pentru răceală, poate doar ca să rămână calmă – și, din fericire, medicamentele păreau să estompeze absența

Emmei. A trecut complet neobservată. Și totuși, în ciuda medicației, mama a fost destul de perspicace în ziua aceea, întrebându-mă tot felul de mărunțișuri despre călătoria mea și vrând să știe ce planuri aveam pentru după-amiază.

— O să fii cu Marnie și Charles?

— Doar cu Marnie, am răspuns eu.

— Nu și Charles? a întrebat ea și sprâncenele i s-au ridicat aproape până în centrul frunții.

— Nu.

Mi-am lăsat capul într-o parte, iar nedumerirea de pe chipul ei s-a transformat în îngrijorare pentru că gestul acesta întotdeauna preceda o veste proastă.

— Ți-am mai spus. Îți amintești?

Am oftat.

— Charles a murit.

— A murit? a spus ea îngrozită, cu o voce stridentă și fața schimonosită de stupefacție, ca de fiecare dată când primea o astfel de informație. Când?

— Acum câteva luni.

— Cum?

— A căzut pe scări. Știi deja asta. Dar nu vrei să-ți amintești.

— Păi, nu, a spus ea. N-aș vrea. E groaznic.

— Știu. Am fost acolo.

Nu știu de ce am spus asta, pentru că până atunci nu-i mai dădusem astfel de amănunte, dar cred că voiam ca ea să știe că acest necaz nu-i aparținea.

— Eu și Marnie l-am găsit căzut la baza scării. L-am văzut.

— Mort?

— Da.

— A murit singur.

Arăta tristă când a spus-o, ca și cum lucrul acesta era ceva insuportabil. Mi-am dat seama atunci că noi nu discutaserăm niciodată despre

moarte, nu în profunzime, decât că e un simplu fapt, o simplă pierdere.

— Ce chestie, a spus ea.

— Se prea poate ca eu să fi fost la ușa apartamentului când s-a întâmplat. O așteptam pe Marnie să vină acasă. Ea era la bibliotecă. Am stat acolo o oră, citind și așteptând.

— Poate-ai fi putut să faci ceva, a zis ea.

Era o întrebare și, totodată, o afirmație.

— Poate, am spus eu. Dacă aș fi auzit ceva. Dacă aș fi avut o cheie.

Nu știu de ce am făcut asta. Doar că, totodată, cred că știu. Voiam ca ea să mă protejeze, să privească în mine și să vadă că ceva acolo era frânt, și voiam ca ea să repare. Nu asta face o mamă? Și, dacă nu putea face asta, dacă nu vedea și nu putea să repare fracturile, atunci voiam să creadă că eram genul de persoană care putea salva o viață, și nu genul de persoană care putea s-o ia. Voiam să creadă că, dacă aș fi putut să fac ceva, aș fi făcut, că, dacă aș putea fi o variantă mai bună a mea, atunci aș fi.

— O cheie, a repetat ea.

— Am avut odată una. Le-am udat plantele când au fost plecați în concediu. Dar acum n-o mai am. Le-am dat-o înapoi.

Ea a dat din cap.

— Îl mai ții minte pe David? am întrebat-o. Vecinul nostru de alături. El ne uda plantele când eram plecați.

*

Am ajuns la Marnie puțin după ora două. Apartamentul ei era plin de prea mulți oameni și degaja un amestec neverosimil de veselie, tristețe și falsitate. În vestibul era un brad împodobit cu globuri argintii, cu un înger sclipitor așezat în vârf. La etaj erau pocnitori cu surprize împrăștiate artistic și o farfurie plină vârf cu mini-tarte. La difuzoare se auzeau cântece vesele de Crăciun și Marnie purta la gât o panglică de beteală.

Parcă îmi venea s-o strâng de gât cu ea.

— Jane! a strigat când m-a văzut ezitând lângă ușa deschisă. Ai ajuns mai devreme decât mă așteptam. Ce face mama ta? Intră, intră. Cu ce să te servesc? Ceva de băut? Vin? Poate un sherry?

I-am înmânat o pungă mică. Mă chinuisem să găsesc un cadou care să fie sentimental și totodată discret; o atenție, presupun. Până la urmă optasem pentru un set de forme pentru fursecuri – mie mi s-au părut ridicol de scumpe – pe care ea mi le arătase cu ani în urmă într-un magazin aflat la numai câteva minute de primul nostru apartament. „Nu că ar fi perfecte?” spusese ea. Erau de forma unor perechi de sâni, de toate mărimile, cu tăietoare separate pentru toate tipurile de sfârcuri. Eu nu prea le înțelesesem farmecul.

— Mulțumesc, a spus ea, lăsându-l nedesfăcut pe podea lângă calorifer, alături de alte câteva cadouri și sacoșe cu sticle. Haide, vino. Emma e deja aici. Cred că e în bucătărie. E puțin cam… Când ai văzut-o ultima dată? Vin ai spus?

— Cine sunt toți oamenii ăștia? am întrebat.

Nu știam pe nimeni și totuși erau cel puțin douăzeci – poate treizeci – de persoane înghesuite în apartament.

— E minunat, nu? a replicat Marnie. Sunt niște oameni nemaipomeniți. Acela e Derek.

A arătat spre un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu cămașă în carouri și cravată cu un ren pe ea.

— Locuiește trei apartamente mai încolo. Soția i-a murit acu câtva timp, anul acesta. Cancer. Așa că avem multe în comun. Aceia sunt Mary și Ian.

Mi-a arătat un cuplu de bătrâni care aveau cel puțin nouăzeci de ani. El încerca să mănânce o mini-tartă, dar mai mult de jumătate din foitaj era fărâmițat pe jacheta lui. Ea avea un păr grizonant absolut superb, prins frumos cu agrafe, astfel încât îi cădea într-o parte pe gât.

— Locuiesc la parter. I-am întâlnit ieri în holul blocului și i-am invitat. Aia de-acolo e Jenna. Ea

îmi face manichiura. Și aceea e Isobel. Ea îmi face curățenia în apartament. Probabil c-ai mai întâlnit-o. E despărțită de bărbatu-său și urma să-și petreacă ziua singură, dar eu m-am gândit, nu, nu-i bine deloc, așa că i-am spus și ei să vină. E mișto, nu?

— Da, Marnie. Foarte mișto. Dar ești sigură că…? Tu cum te simți? Cu ce te-ajut?

— Totul este sub control. Am doi curcani în cuptor. Simți cum miros? Grozav, este? Și o mulțime de chestii de ronțăit. Ai telefonul la tine? Ce-ar fi să faci niște poze? Vreau să postez ceva despre cum să fii gazda unei mese de Crăciun pentru toată lumea.

— Și bebe? Te odihnești destul?

— Începe să se vadă, nu?

S-a întors într-o parte.

— Îți vine să crezi?

— Jane!

Emma m-a prins de braț, apoi m-a îmbrățișat.

— Crăciun fericit! Ce mai faci?

S-a tras înapoi și eu am mai ținut-o un moment, doar ca să mă asigur că puteam să-i cuprind talia cu ambele brațe și să-mi ating coatele cu palmele. De mulți ani nu mai fusese atât de rău. M-am dat în spate și m-am uitat la chipul ei. Avea obrajii supți, atât de scobiți că aproape i se vedea forma dinților prin piele. Încheieturile fusiforme ale mâinilor îi ieșeau din puloverul supradimensionat și blugii strâmți îi erau largi în talie.

— Bărbatul acela, a continuat ea. Îl vezi? În cămașă roz somon? Mă ține de vorbă de vreo douăzeci de minute și abia am reușit să scap de el. Nu te supăra, Marn, sunt sigură că e un prieten grozav sau ce-o fi, dar…

— Ăla în pantaloni roșii? a întrebat Marnie.

Emma a făcut semn că da.

— Și coif de hârtie pe cap.

— Habar n-am cine e. A spus ceva despre… Lasă-mă un minut, a adăugat ea și, croindu-și

drum printre oamenii din bucătărie, s-a dus să se prezinte.

— O mini-tartă? am zis eu întinzând farfuria.

— Am mâncat deja câteva, a răspuns Emma, frecându-se pe burtă ca să arate că era deja sătulă. Și mai trebuie să vină și curcanul.

Privirile ni s-au întâlnit și am purtat câteva conversații nerostite.

„Tu nu mănânci”.

„Ba mănânc”.

„Minți”.

„Nu mint”.

„Nu mă minți”.

„Cum îndrăznești să mă acuzi că te mint?”

Sau:

„Nu mănânci”.

„Nu mi-e foame”.

„Trebuie să-ți fie foame. Mănâncă ceva”.

„Încetează să-mi spui ce să fac”.

Sau:

„Arăți groaznic”.

„Du-te naibii”.

„Vorbesc serios. Când ai mâncat ultima oară?”

„Nu-i treaba ta”.

Nu era nevoie să rostim nimic din toate astea.

— Să nu începi, a spus ea.

Am dat din cap.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat.

— Nu, a răspuns ea. Ce făcea mama?

— Se simțea bine. Obosită, dar mult mai bine.

— S-a supărat? Pe mine. Că n-am venit?

Am vrut să-i spun că se supărase, că se simțise dezamăgită, abandonată chiar, astfel încât să fiu eu fiica cea bună. Am vrut să-i spun că nici nu observase absența ei, astfel încât Emma să fie cea uitată, decăzută în adâncurile demenței. Dar amândouă știam că nu eu fusesem fiica pe care o iubea cel mai mult, de care nu uita niciodată.

— Nu, am spus. Nu s-a supărat.

Emma a dat din cap ușurată.

— Eh, tot e ceva. Îmi pare rău. Că n-am venit. Pur și simplu… n-am putut.

— Hai să vorbim despre altceva.

Mă întrebam dacă în alte familii existau atâtea bariere dincolo de care nu se putea trece și atâtea cuvinte care nu puteau fi rostite.

— Ăsta e un pulover de-al ei?

— Da! a răspuns Emma zâmbind. Ți-l amintești? Întotdeauna mă face să mă gândesc la Crăciunul ăla când tata s-a îmbrăcat în Moș în ziua de Ajun ca să intre pe furiș în camerele noastre și s-a împiedicat de lada cu jucării și a făcut atâta zgomot, că ne-a trezit pe amândouă și până la urmă am ajuns cu toții la urgențe.

— Mi-aduc aminte.

— Noi eram în pijamale, mama era în puloverul ăsta și ceilalți din sala de așteptare erau beți și râdeau, chiar dacă erau răniți. Ți-amintești? Și bărbatul ăla care se tăiase la mână cu aparatul de aplicat bandă adezivă?

— Și asistenta care ne-a dat bomboane la miezul nopții.

— Avea părul roz.

— Da!

— După aia, mereu m-am gândit că eu o să-mi fac părul roz.

— Păi, fă-ți-l.

— Poate o să mi-l fac.

— E-n regulă, a spus Marnie revenind lângă noi. Îl cunosc totuși. Lucrează la curierat la biroul lui Charles. În fine, problema a fost rezolvată. Mă duc să văd dacă sunt gata curcanii ăia. Credeam că faci și tu niște fotografii?

*

În ziua aceea, tristețea plutea în aer. Emana din cele două fotografii înrămate, așezate una lângă alta pe polița șemineului, instantanee din luna lor de miere. Era în globul de lemn atârnat în brad, pe care scria „Primul nostru Crăciun căsătoriți”. Presupun că l-au primit ca dar de nuntă. Cine-ar fi

știut atunci că nu va dura nici măcar un an căsnicia lor? Tristețea era răspândită de fantomele care ședeau lângă noi toți: Marnie, eu și ceilalți invitați care și-i aduseseră cu ei pe cei dragi și dispăruți.

Dar a fost și bucurie. Și nu puțină. Așa că am urmat instrucțiunile și am ignorat toate lucrurile care nu puteau fi abordate, concentrându-mă în schimb pe mâncare, conversație și jocurile pe care le-am jucat după-amiază târziu, cu tot felul de oameni pe care abia îi cunoșteam, strigând răspunsurile și bătând palma cu coechipierii. Am câștigat la șarade, dacă e posibil așa ceva. Și am pierdut la Scrabble. Ian a pus trei cuvinte de opt litere și a câștigat peste opt sute de puncte. Emma și cu mine le-am bătut pe Jenna și Isobel la canastă.

Până la ora șapte, plecaseră aproape toți musafirii, iar Marnie își abandonase șorțul și stătea pe canapea, cu brațul îndoit ușor peste burtică.

— Vrei să…?

— Să faci tu un pic de ordine? a zis ea.

Prietenia noastră se construise pe „să facem un pic de ordine”. În primul nostru an la gimnaziu – primul an al prieteniei noastre – diriginta noastră, doamna Carslile, era obsedată de ordine și curățenie. Privind în urmă, mi-e clar că suferea de o tulburare obsesiv-compulsivă extrem de accentuată. Pe vremea aceea, credeam că era doar o maniacă în ce privea curățenia, dar, ca întotdeauna, adevărul nu este evident la prima vedere.

Aproape în fiecare dimineață – și, uneori, nu doar o dată – insista ca toată clasa să „facă un pic de ordine”. Asta însemna să atârnăm hainele și hanoracele în cuierul din fundul clasei, să aranjăm rucsăcelele sub scaune, manualele în bănci, părul dacă s-a desprins din coadă, să nu vadă elastice de păr la încheietura mâinii, gulere nearanjate, șireturi desfăcute, mâneci suflecate și o listă interminabilă de mici rugăminți.

Noi întotdeauna ne conformam, dar a devenit o expresie antologică, o glumă care definea prietenia noastră, unul dintre primele lucruri pe care le-am avut în comun și pe care alții – părinții noștri, surorile noastre, alți elevi din alte clase și cei din alte școli – nu le-au înțeles deloc.

Marnie și Emma s-au uitat la două filme cu tematică de Crăciun, așezate confortabil împreună, așa cum făceau când eram copii, iar eu am trebăluit prin apartament, încărcând mașina de spălat vase, strângând farfuriile și paharele și ștergând blatul, până am reinstaurat ordinea și m-am putut băga lângă ele sub pătură. Îmi aduc aminte că în apartament era zgomot, deși noi tăceam. Se auzeau vâjâitul mașinii de spălat vase și ceva picurând în pereți. Mergea de-a lungul plintei și sus la etaj, iar eu am dat volumul televizorului mai tare ca să nu se mai audă.

În timp ce genericul celui de-al treilea film ilumina pereții camerei, am simțit că-mi vibrează telefonul în buzunar. L-am scos – nu știu la ce mă așteptam, dar cred că mă întrebam dacă nu cumva era vreun mesaj neașteptat de la tata – și am găsit un e-mail de la Valerie Sands.

Titlul era: CITEȘTE, TE ROG. NU ȘTERGE.

Eram bănuitoare, dar și intrigată. Nu mai primiserăm nimic de la Valerie, niciun cuvânt de când publicase al doilea articol. Neliniștea mea de la început se diminuase în perioada de după aceea. Remarcasem tăcerea ei și crezusem că se potolise. Dar uite că ea, în seara celei mai intime zile din an, o zi rezervată familiei și prietenilor, căminului și fericirii, trimitea un e-mail unei persoane pe care nici n-o cunoștea.

Nu-i mai monitorizasem activitatea online în mod regulat, doar o urmărisem atât cât să fac o evaluare mentală a felului în care își petrecea zilele. Văzusem că asistase la un spectacol în care nu juca, organizat de studioul de dans unde acum lua lecții cel puțin două ori pe săptămână. Și că

scrisese în ziar câteva articole de Crăciun: când s-a amenajat patinoarul provizoriu, când luminițele de Crăciun de pe bulevard au fost aprinse de o celebritate absolut minoră și un text mai profund despre cei singuri și fără adăpost. Dar nu-i mai urmăream traseul prin oraș în fiecare zi și nici nu-i mai căutam fiecare locație marcată. Se vedea că, în ciuda nepăsării mele, ea rămăsese la fel de preocupată de noi.

Am deschis e-mailul, ascunzând luminozitatea ecranului sub pătură. Zicea că știe că primul ei articol nu reflectase întocmai realitatea; că imediat ce a cunoscut-o pe Marnie, și-a dat seama foarte repede și cu părere de rău că interpretase greșit suspiciunile pe care le avea. Zicea că nu va mai repeta această greșeală și îmi dorea un Crăciun fericit. „Dar nici nu cred că povestea voastră, versiunea voastră, este în întregime exactă", adăuga ea. Zicea că din puzzle-ul ei lipseau niște piese, desigur, dar că ea descoperise destule ca să știe că mai erau și altele, lucruri ascunse, lucruri care mai erau de spus. Mă încuraja să răspund, să umplu golurile, să spun în final adevărul meu. Pentru că, zicea ea și promitea, tot va găsi răspunsurile până la urmă.

Am șters mesajul și am îndesat telefonul între două perne ale canapelei. Simțeam din nou cum creștea frica în mine, cum se reaprindea panica.

Dar pe urmă Marnie s-a smucit, pătura i-a căzut de pe umeri și a dus repede mâna la burtă.

— Am simțit ceva. Cred că am simțit ceva.

— Ai simțit? a întrebat Emma. Ce-ai simțit?

— Nu știu. Copilul? Ca o fluturare. Ca un fluture în stomac.

— Ia să văd, a spus Emma dându-i mâna la o parte și punând-o pe-a ei în loc. Nu se simte. Nu se simte nimic.

— Păi, acum s-a oprit.

— Oh, a spus Emma dezamăgită, retrăgându-și mâna. Data viitoare spune-mi și mie mai repede ca

să simt și eu.

În lunile care au urmat, aveam să urmăresc cum burta aceea tot creștea, umflându-se și întinzându-se sub pielea lui Marnie, până a ajuns să stea în fața ei ca o minge băgată sub fustă. Am văzut-o cum se schimba văzând cu ochii, centimetru cu centimetru, săptămână de săptămână, în timp ce noi reveneam la vechea noastră rutină, la cinele luate împreună în fiecare weekend. Era frumos și totodată cu adevărat ciudat să o văd pe această femeie – pe care o cunoșteam de când era fetiță – transformându-se într-o mamă. Eu o protejasem în fiecare etapă a acestei evoluții. La început, de părinții ei, apoi de iubiții ei, apoi de șeful ei. Și, mai târziu, de un soț odios.

Și întotdeauna, chiar și acum, de adevăr.

*

Emma și cu mine am rămas peste noapte la Marnie. Am dormit în același pat și parcă eram iar copii într-o rulotă la malul mării. La micul dejun, Emma a întrebat de Valerie, iar Marnie i-a explicat că nu se întâlnise cu ea decât atunci, că i-a dat, fără să vrea, motiv să scrie al doilea articol, că fusese numai vina ei și că eu avusesem dreptate. Nu trebuia decât să avem răbdare. Eu m-am retras sub pretextul că mă duc să fac patul pentru că nu puteam să particip la conversație cu mahmureala pe care o aveam. Pe urmă, în timp ce ne pregăteam să plecăm, Emma s-a uitat la covorul de la baza scării și a spus:

— Oh, uite. Aici ți-a lăsat bărbatul să moară.

Și a dat ochii peste cap. Umorul ei negru a fost deplasat, răutăcios și fără rușine, dar Marnie a râs, trecând peste tupeul ei. Am încercat și eu să zâmbesc, să gust gluma.

Dar am înțeles atunci că totul încă se putea nărui, că adevărul încă putea ieși la suprafață. Era la un pas, mereu aproape, niciodată rămas definitiv în trecut.

Capitolul 28

Dimineţile erau întunecate, serile la fel şi nopţile şi mai şi. Era destul de frig ca să ningă, iar cerul avea o culoare alb murdar. Copacii erau goi, doar nişte ramuri gata să se rupă, şi aerul era rece şi tăios. Aveam pielea atât de uscată, încât mă mânca permanent, descuamându-se în aşternuturi, prosoape şi în haine când mă dezbrăcam la sfârşitul zilei.

La serviciu lucram mult de la începutul lunii, acoperind zilele de sărbătoare, înlocuindu-i pe părinţii care nu puteau să se întoarcă până la mijlocul lui ianuarie, când copiii lor reîncepeau şcoala. Şi pe angajaţii mai în vârstă care nu se întorceau până la sfârşitul lunii, pentru că începutul de an era perioada perfectă pentru a pleca în Caraibe şi Asia de Sud-Est.

În fiecare dimineaţă, când ajungeam la biroul meu, reciteam e-mailul lui Valerie şi încercam să concep un răspuns în minte. Mă jucam cu vorbele, pregăteam o versiune politicoasă în care o îndemnam frumos să se retragă şi să găsească alt subiect, una furioasă, virulentă, în care o înfruntam, şi, uneori, în cea mai mare şoaptă, una în care mărturiseam adevărul. Dar apoi începea ziua de lucru şi în mod deliberat îmi ocupam mintea cu lucruri care erau mai uşor de rezolvat.

Ştiu că sună ridicol, dar aveam senzaţia că mă urmărea. Uneori o vedeam, sau cel puţin aşa mi se părea: în faţa apartamentului meu, în faţa biroului meu; alteori prin geamul metroului, pe peron sau în următorul vagon. Vedeam peste tot numai femei cu părul tuns scurt şi întotdeauna mă uitam cu atenţie să văd dacă aveau un tatuaj negru la ceafă.

Mă pomeneam revăzând în minte filmul morţii lui. Nu insistam asupra senzaţiilor – adrenalină, anticipare, uşurare –, ci mai degrabă asupra indiciilor pe care ea le-ar fi putut descoperi într-o

bună zi. Nu existau amprente. Nu existau martori. Nu exista nicio suspiciune din nicio altă parte. Nu mai era nici măcar un cadavru, doar un schelet în descompunere la doi metri sub pământ.

Treceam cu repeziciune de la încredere absolută – n-avea ce să găsească, va renunța până la urmă – la cea mai groaznică panică. Dar trebuie să recunosc că spaima mea se intensifica. Eram convinsă că va găsi ceva care îmi scăpase și care trăda implicarea mea.

I-am răspuns la e-mail la sfârșitul lunii. Era vineri. Trebuia să mă duc în vizită la Marnie, dar ea mă sunase luni să-mi spună că fusese invitată la deschiderea unui nou restaurant și s-o lăsăm pentru săptămâna viitoare, dacă nu mă supăr. Am stat până mai târziu la birou și, când am terminat treaba – tot ce aveam de făcut, chiar și sarcinile care stătuseră cu lunile în așteptare – i-am răspuns la e-mail.

I-am scris:

Îmi pare rău că a durat atâta până să-ți răspund. Dar îți mulțumesc pentru scuze.

Ce părere ai? A fost prea lingușitor? Voiam ca ea să mă placă.

Mă îngrijorează faptul că ai devenit obsedată de noi, dar chiar nu merită să-ți pierzi timpul, am continuat eu.

Era evident că fascinația ei era mai mult decât profesională.

Nu mai este nimic de aflat. Soțul meu a murit într-un tragic accident. Același lucru s-a întâmplat și în cazul lui Charles, care – după cum știi deja – a fost soțul prietenei mele cele mai bune.

Este devastator și totodată o coincidență oribilă, dar asta este tot ce s-a întâmplat. Îmi imaginez că acest e-mail este deja de prisos.

Nu era așa.

Sunt sigură că și investigațiile tale te-au condus la această concluzie. Probabil că nu este cazul s-o mai spun, dar te-aș ruga foarte mult să nu ne mai

urmărești și să nu mai scrii despre noi, pentru că trebuie să găsim și noi un mijloc de a merge înainte.

Mi-a răspuns la câteva secunde după ce am trimis mesajul:

Hai să ne întâlnim.

Nu, mulțumesc, am răspuns eu.

Am ceva ce te va interesa.

Nu cred. Dar spune-mi despre ce este vorba și am să-ți zic.

M-am uitat în jurul meu prin biroul gol. Era aproape nouă și toți ceilalți plecaseră de ore bune. Am scuturat puțin telefonul, parcă pentru a grăbi sosirea următorului mesaj. Dar inboxul meu rămânea tot gol. Mi-am trecut degetul mare peste ecranul telefonului, derulând e-mailurile o dată și încă o dată. L-am ținut aprins pe blatul din bucătărie până mi-am spălat cana în chiuvetă. L-am ținut în mână când am închis calculatorul. L-am oprit și l-am repornit după ce m-am îmbrăcat cu paltonul, de parcă aș fi putut primi ceva între timp. L-am ținut în mână când am ieșit din clădire și am mers spre stație.

Seara m-am băgat în pat cu telefonul lângă mine pe pernă, cu volumul pornit. Tresăream la fiecare mesaj: reclamații automate care soseau seara târziu, e-mailuri de la distribuitorii care obținuseră datele mele de contact fără consimțământul meu, informații generice de călătorie pentru a doua zi.

Nimic însă de la Valerie.

Am așteptat ce-am așteptat, dar probabil că am adormit până la urmă pentru că, nu mult după aceea, a sunat alarma telefonului: era ora la care trebuia să mă scol și să mă duc s-o văd pe mama. Am făcut ce făceam mereu: m-am dus la baie, am făcut un duș, m-am pregătit. Și atunci, evident, a venit mesajul.

L-am găsit când m-am întors în dormitor zece minute mai târziu, cu un prosop înfășurat în jurul pieptului și un altul acoperindu-mi capul ca un

bandaj. Am încercat să-mi țin capul drept în timp ce-l citeam:

Ceva s-a întâmplat în săptămâna dinainte. Nu știu ce. Dar vecinele tale (par niște fete cărora le place să se distreze) plecau în oraș după miezul nopții și te-au văzut când te-ai întors. Ziceau că erai udă leoarcă și părea că plângeai. Nu e un secret că te duceai în vizită la Marnie și Charles în fiecare vineri. Ziceau că de obicei te întorceai în jur de ora unsprezece. Deci ce s-a întâmplat în săptămâna aceea?

— Nimic, am spus eu cu voce tare.

Și pe urmă:

— Rahat.

Știam că trebuia să răspund, pentru că tăcerea mea putea fi interpretată greșit. Dar nu știam ce să scriu. Pentru că nu puteam să recunosc că ne certaserăm fără să-mi dau un mobil. Și nu doar conținutul mesajului ei m-a surprins, ci și metodele prin care obținuse acea informație, așa-zisa ei probă. Fusese în blocul meu. Fusese în fața blocului meu. Vorbise cu vecinele mele.

M-am așezat pe pat și prosopul înfășurat în jurul capului mi s-a desfăcut, lăsând să-mi picure pe spate apa rece din păr. Am scris:

Plângeam? Nu. Dar sigur că eram udă până la piele, deci probabil de-asta părea că plângeam. În seara aceea m-am întors de la ei pe jos. De-asta am ajuns atât de târziu și mult mai udă decât de obicei. Dar atât și nimic mai mult.

Am apăsat Trimite.

N-ar trebui să te holbezi așa la mine, să știi. E nepoliticos. Și uiți că unora chiar le place să meargă prin ploaie? Li se pare înviorător. Este revigorant să fii atât de conectat cu natura.

Valerie n-a răspuns.

I-am recitit mesajele din ziua precedentă și am dat click pe linkul din blocul de semnătură. M-a dus direct pe site-ul ei. Și acolo – din nou cu litere mari și roșii – erau următoarele cuvinte:

Capitolul 29

Februarie a venit și s-a dus, eu n-am mai primit nimic de la Valerie și pe site-ul ei n-au mai apărut alte informații, încă lucram de dimineața până seara și, chiar și după ce s-a dat ceasul cu o oră înainte, tot nu vedeam lumina zilei. În luna aceea aproape că nu m-am întâlnit cu nimeni în afară de Marnie. Ea gătea pentru mine, așa cum făcea mereu, și vorbea despre sarcină: cum se simțea fizic – că i se întindea pielea, o durea, se încorda –, dar și emoțional – apăsarea responsabilității pentru o altă viață.

— E atât de ciudat să fim aici fără el, spunea de fiecare dată când ne vedeam. Îi simt prezența în clădirea asta. Uneori îi simt și mirosul: aftershave-ul lui și un miros ușor stătut, foarte masculin, care mă face mereu să mă gândesc la el. Dar e foarte important să te concentrezi pe viitor, adăuga.

Îmi povestea despre noi oportunități: primise castroane pentru bebeluși care se fixau cu ventuze pe masă și se gândea să dedice un spațiu de pe site-ul ei rețetelor pentru copii.

— Nu pot să stau la marinat în suferință, zicea ea nu o dată. Trebuie să construiesc o viață pentru mine și copilul meu.

Vorbea deseori despre anii ce o așteptau, despre ce va urma, despre cum va arăta viața ei fără Charles. Și uneori părea că uită să pomenească și de mine. Simțeam că era datoria mea să mă reintroduc în poveste.

— Aș putea să vin să stau aici pentru o perioadă, am spus.

— Oh, ești foarte drăguță. Dar nu cred că va fi necesar.

— Pot să trec pe-aici oricând. Să te ajut cum pot.

— Știu. Dar cred că în primele săptămâni vom avea nevoie de liniște și pace.

Eram sigură că se va răzgândi. Cândva și eu privisem în viitor spre o viață cu copii și știusem că ea va fi în continuare indispensabilă în toate privințele. Ne vedeam împreună în cafenele, pe aleile din parc cu căruciorul, dând copilul de la una la alta. Eram sigură că va avea nevoie de mine. Pentru că toată lumea știe cât este de obositor să ai grijă de un nou-născut – vorba aceea, ai nevoie de un sat întreg să crești un copil – și că e foarte important să ai pe lângă tine prieteni și rude.

Nici nu mi-a trecut prin minte că poate n-o să fiu o astfel de prietenă pentru următoarea etapă din viața ei.

*

La serviciu aveam de lucru până peste cap. Am recrutat cinci oameni noi, două femei și trei bărbați. Afacerea creștea exponențial – tot mai multe comenzi cu fiecare săptămână, noi distribuitori care adoptau platforma noastră. Era o senzație permanentă de panică, întrucât sistemele noastre, personalul și organizarea noastră se dovedeau prea imature pentru a face față unei astfel de creșteri.

Stăteam în capul unei mese din Unitatea pentru Servicii Clienți. Masa mea se numea „Zadie”. Probabil că numele de femei îi făceau pe oameni să se simtă mai confortabil, mai în largul lor, așa că fiecare punct de lucru din clădire – de la rampele de încărcare până la birourile de la etajul opt – primise tot nume feminin. Curios este că nu exista nicio Jane. Cred că CEO-ul nostru prefera variantele feminine de fetișcane, nume care se terminau în „y” sau „ie”.

Noii mei angajați stăteau pe bănci de-o parte și de alta a lui Zadie. Cele două femei aveau peste cincizeci de ani, erau recent divorțate și aveau nevoie disperată de un salariu regulat. Mai erau doi tineri, proaspăt absolvenți, care visau la un

câștig rapid cu care să-și umfle portofelul pentru a putea călători prin lume: să facă surfing și scufundări, să schieze, să seducă fete naive de optsprezece ani în anii sabatici. Bărbatul cel mai în vârstă avea puțin peste patruzeci de ani. Îl chema Peter. Lucrase la o bancă mai bine de zece ani, pe un salariu de șase cifre și un bonus pe măsură. Până în urmă cu doi ani. Stătea în biroul lui spațios de pe colț, într-o clădire din cărămidă roșie din centru, când inima a început să-i bată tot mai repede și mai repede, până când a simțit că o să-i explodeze în piept. Avea senzația că plămânii i se umplu cu apă în timp ce inima îi pulsa, îi bubuia și îi bătea în coaste, iar ochii i se umflau în orbite. Și-a dus mâna la piept, începând să respire tot mai slab și mai slab până și-a pierdut cunoștința.

După o serie de analize, consultații și investigații, i s-a spus că era bine, nu avea nicio problemă medicală, toate erau bune și frumoase. S-a întors la lucru a doua zi și, în după-amiaza aceea, inima i-a explodat din nou. În ziua următoare, s-a întâmplat același lucru. Și în ziua de după. Până la urmă, Peter nu s-a mai dus la serviciu și a rămas acasă. Doctorul i-a spus că suferă de stres – „de parcă era o boală”, a precizat el la interviu, „dar și o stare de spirit” – și a concluzionat că era inapt de muncă. Ceea ce a pus capăt atacurilor de panică. Dar a contribuit la debutul unei depresii grele și profunde.

A fost atât de sincer. Zicea că îi trebuise un an până când avusese în sfârșit curajul să urmeze douăsprezece sesiuni de psihoterapie într-un cabinet prăpădit dintr-o căsuță din suburbii. Încercase să se concentreze pe tapetul în culori țipătoare și pe păsările albastre, pictate manual, înghețate în zbor, pe scârțâitul scaunului de piele de sub el, pe firele de păr cenușii și subțiri de deasupra buzei de sus a psihoterapeutei lui, pe cerceii ei lungi care atârnau până la umeri. Dar ea fusese mai deșteaptă decât el și, cumva fără să

vrea, se pomenise dezvăluindu-i adevărul: secretele pe care le îngropase adânc în el cu zeci de ani în urmă, ce credea de fapt despre lucruri, oameni și viață (chiar și atunci când gândurile lui nu erau gânduri pe care ar trebui să le ai despre lucruri, oameni și viață).

Am fost atrasă de el imediat, instinctiv. Avea toate calitățile necesare – știa cum să stea de vorbă cu clienții și să introducă date – și zicea că vrea să înceapă de jos, să avanseze pe scara ierarhică într-o manieră mai moderată. Își asuma greșelile într-un fel care mi se părea complet străin. Și era onest nu doar cu el însuși, dar și cu mine, o străină și totodată cea care îl intervieva. Nu reușeam deloc să înțeleg. De ce-ar alege să spună adevărul?

Pe atunci, n-aș fi crezut că va veni și clipa aceasta, când și eu voi fi sinceră, mărturisind toate minciunile mele.

Dintre cei cinci noi angajați, Peter era preferatul meu. Era și cel mai competent. Avea un talent înnăscut de a rezolva problemele. Clienții păreau să-l placă. Și calculatoarele îl plăceau, ceea ce deseori era partea cea mai dificilă a muncii. Când era el prin preajmă, eu eram mai fericită, mai bună la ce făceam, mai eficientă, mai motivată și mai încrezătoare. Eram încântată că îl angajasem.

În ultima zi din martie – la doar șase săptămâni după ce noii mei recruți începuseră munca –, am ajuns la serviciu puțin după ora opt și, când am deschis inboxul, am găsit un e-mail de la șeful meu, trimis la ora șapte și jumătate, în care îmi cerea să vin în biroul lui imediat, pentru că trebuia să discutăm ceva important.

Am făcut stânga împrejur spre ascensoare și m-am înghesuit într-unul cu alți zece angajați, care urcau spre etajele superioare, toți îmbrăcați în taioare elegante și costume cu dungulițe. Adidașii mei scârțâiau pe pardoseala lucioasă. Când au coborât, la etajele cinci, șase și șapte, i-am văzut uitându-se la mine, întrebându-se ce naiba căutam

la etajul opt. Presupun că și ei credeau că voi fi concediată.

Șeful meu avea un birou cu vedere panoramică, cu o fereastră mare care se întindea pe un perete întreg. Stătea așezat la masa de lucru. Avea cravata desfăcută la gât și era încercănat, cu pielea palidă, de-ai fi zis că se scursese toată căldura din el. Ușa lui era deschisă, dar eu am bătut totuși sub plăcuța pe care scria: „Duncan Brin. Director. Departamentul Servicii Clienți”.

El a tresărit și a ridicat privirea.

— Jane. Intră. Ia loc. Vrei ceva? O cafea?

Am scuturat din cap.

— Ai venit devreme. Nu c-aș fi surprins. Aud numai lucruri bune despre tine.

Am simțit că mi se destind umerii, că mi se relaxează stomacul, și m-am afundat în fotoliul mult prea jos, care era de fapt un banal scaun de birou deghizat în ceva mai elegant și care s-a rotit neașteptat pe axul său. Mi-am înfipt picioarele în podea ca să rămân pe loc.

— De fapt, nu doar că aud lucruri bune, dar văd și rezultatul acestor lucruri bune. Știi la ce mă refer? Cred că da. A crescut numărul cererilor, știi asta, dar a crescut și numărul clienților – bravo nouă –, deci asta nu e o surpriză. În privința asta nu putem face mare lucru. Dar ce putem face noi – și ce faci tu – este să reducem procentul de clienți care sună a doua oară să se plângă din cauză că nu sunt mulțumiți de reacția noastră inițială. Și, mai mult decât atât, procedurile pe care le folosești tu pe baza datelor colectate de echipa ta reduc drastic numărul de clienți care sună. Raportat la numărul total de comenzi, am primit cu o treime mai puține telefoane în primul trimestru comparativ cu primul trimestru al anului trecut. E ceva, nu? Și asta este echipa ta. Munca ta. Recruții tăi. Iar noi am vrea să recunoaștem acest lucru. Nu te uita așa de speriată. E o veste bună. Am vrea să te promovăm.

A băgat mâna într-un sertar și a împins un plic spre mine. Pe el era scris numele meu cu litere negre.

— Sunt mai multe detalii acolo, dar ideea e că am dori să fii Senior Manager la Serviciul Clienți. Vrem să te ocupi de strategie. Să analizezi cifrele. Vrem să faci în continuare ceea ce faci acum – instruiește-ți echipa! – și mai mult decât atât. Poți să faci asta?

Am dat din cap. Nu avusesem loc să scot nici măcar un sunet și nu știam ce aș fi spus dacă aș fi putut.

— Atunci, ia-l, vezi dacă ești mulțumită, semnează și adu-l înapoi la Resurse Umane. Intră în vigoare imediat. Bravo, Jane. Oameni ambițioși, asta căutăm noi. Acum înapoi la treabă. Avem multe de făcut.

N-am să spun că această întâlnire nu mi s-a părut ridicolă. Duncan Brin era un om cel puțin ciudat. Vorbea numai în propoziții scurte pe care adesea le striga și își însoțea fiecare cuvânt cu tot felul de gesturi bizare ale mâinii. Dar, deși discuția a fost ciudată, a fost și foarte utilă.

Uite un loc unde prezența mea conta. Uite un loc unde eforturile mele erau recunoscute. Însemnam ceva pentru cineva. M-am întors la biroul meu și am dat vestea noii mele echipe. Peter a ieșit în oraș la prânz și s-a întors cu o pungă de hârtie maro de la patiserie.

— O brioșă, ca să sărbătorești, a spus el. Felicitări.

Capitolul 30

Mi-ar plăcea ca ziua să se fi terminat acolo. Dar n-a fost așa.

Peter și cu mine am rămas la serviciu până târziu. Eu lucram de câteva luni la noul sistem

software pe care urma să-l lansăm peste doar câteva săptămâni. Între orele cinci și șase, ceilalți patru s-au scuzat, grăbindu-se acasă la părinții sau la copiii lor, să se întâlnească cu prietenii la un bar sau să vadă ultima piesă la National Theatre. Dar pe Peter nu-l aștepta nimeni acasă – soția îl părăsise în perioada depresiei lui – și nici pe mine.

— Ești o fraieră, a spus el, ridicând capul peste monitorul calculatorului.

— Poftim?

Am crezut că n-am auzit bine.

— Ești o fraieră, Jane, a repetat.

Am fost șocată, dar nu într-un mod neplăcut. N-aveam nicio îndoială că eram fraieră, și încă una cu vârf și îndesat. Dar îl apreciam pe Peter pentru înțelepciunea lui și eram curioasă să aud ce avea de spus. Voiam să-mi distragă atenția.

El a zâmbit și a arătat cu un gest din cap spre cadranul mare și alb al ceasului atârnat deasupra ușii. Tocmai trecuse de miezul nopții.

— Te-ai prins?

Am scuturat din cap.

— Păcăleală de 1 aprilie.

Peter a zâmbit și eu am fost dezamăgită, dar totodată m-am simțit prost pentru că eram dezamăgită și pe undeva fermecată de gluma lui ridicolă.

— Ah, foarte bine. Deși e valabil și pentru tine. Stăm amândoi aici mult prea târziu, cu toate că am avea și altele de făcut în altă parte.

Ne-am uitat o clipă unul la altul și a fost frumos. În mijlocul atâtor chestii urâte care păreau să plutească la suprafața vieții mele, iată că era și ceva bun. Pentru prima oară după foarte mult timp, eram apreciată pentru contribuția mea și, mai mult decât atât, iată că cineva mă plăcea destul cât să mă tachineze. Mi-am zis că poate vara nu va mai fi atât de urâtă anul acela; că poate voi fi și eu veselă, plină de viață și senină, așa cum ar trebui. Dar n-a

durat mult. N-ai aflat că lucrurile astea nu durează niciodată?

Pentru că atunci mi-a sunat telefonul și amândoi am tresărit pe scaune, nu doar din cauza melodiei agitate, a tonului de sonerie ascuțit, prea vesel și prea strident pentru miezul nopții.

— Cred că trebuie să răspund, am spus eu ducând telefonul la ureche. Alo?

— Încerc să iau legătura cu doamna Jane Black.

Era o voce de femeie care vorbea scurt, cu un accent snob și pe un ton profesional.

— Am… în fine, am vorbit cu o mulțime de persoane care nu sunt doamna Jane Black. Cumva am…? Dumneavoastră sunteți…?

— Eu sunt Jane.

M-am rotit pe scaun ca să nu mai fiu cu fața spre Peter.

— Acum ați nimerit pe cine trebuie.

Apoi am adăugat pe un ton asemănător cu al ei:

— Scuze pentru inconvenient.

— Mă numesc Lilian Brown. Sunt asistentă. Vă sun de la spitalul St. Thomas. Figurați la noi ca fiind ruda cea mai apropiată a lui…

Pauza pe care a făcut-o până a înclinat capul ca să-și consulte notițele mi s-a părut interminabilă. Auzeam cum întorcea paginile, hârtia fâșâind sub degetul ei.

— A domnișoarei Emma Baxter. Așa este?

Am simțit că mi se taie respirația.

— Da, sunt sora ei. Ce s-a întâmplat? Este…? Ce s-a întâmplat?

— Și-a pierdut cunoștința. Se simte bine, dată fiind situația, dar starea ei totuși ne îngrijorează. Ați putea veni s-o vizitați? Abia a sosit la noi. Mă tem că nu putem încă s-o externăm. Dar dânsa insistă foarte mult să plece.

— Vin imediat. Ajung într-o jumătate de oră. Îi spuneți dumneavoastră că vin?

— Mulțumesc, doamnă Black. Vă mulțumesc foarte mult.

Și a închis.

— Trebuie să plec, i-am spus lui Peter.

Eu trebuia să fiu ultima care pleca și stingea luminile, dar n-aveam timp să aștept până își închidea el calculatorul, până se ducea la baie și își spăla cana în chiuvetă.

Am arătat spre tavan.

— Le stingi tu când pleci?

— Sigur că da. Sper că totul e bine.

Am dat din cap și mi-am luat haina de pe speteaza scaunului.

— Mersi.

*

În spital era liniște. Pereții albi, podelele acoperite cu gresie și bine-cunoscutul miros de dezinfectant îți dădeau impresia că te aflai într-o bibliotecă, unde oamenii rătăceau pe coridoare în tăcere, nu se auzeau decât zgomotul pașilor și foșnetul mânecilor frecându-se de haină în mers.

Am întrebat la recepție aproape în șoaptă și am fost îndrumată spre o secție de la etajul al treilea. M-am luat după indicatoare și, ca să nu mă mai gândesc ce căutam acolo, m-am concentrat pe fotografiile înrămate cu copii bolnavi de cancer care zâmbeau, femei în vârstă care făceau cu mâna și mame care își țineau în brațe nou-născuții.

O vizitasem pe Emma într-o mulțime de spitale, dar de cinci ani îi mergea relativ bine. Am intrat în secție și asistenta de la recepție vorbea la telefon, anulând un transfer pentru a doua zi dimineață pentru că pacientul intrase de urgență în operație și nu avea să plece prea curând.

Am stat acolo, așteptând să închidă și totodată dornică să-și continue conversația și să amâne inevitabilul.

— E rândul tău, drăguță, a spus ea în cele din urmă. Pentru cine ai venit?

— Pentru sora mea. Emma Baxter.

— Salonul doi. Pe ușile alea.

— Mulțumesc, am spus, dar ea deja își îndreptase atenția spre calculator și teancul de fișe de alături.

În salonul doi erau șase paturi și cinci pacienți. Zgomotele din interior formau un fond sonor țesut din ușoare sforăieli, bipuri intermitente și murmurul slab al unui televizor. Două femei în vârstă dormeau cu pătura trasă până sub bărbie și cearșaful vârât sub trupurile lor firave. O femeie mai tânără, de vreo treizeci sau patruzeci de ani, avea un picior ridicat într-un scripete și chiar în fața ei era așezat un televizor care funcționa cu monede. Un pat era gol, fără cearșafuri, scaun sau cărucior alături. Altul era ascuns de o draperie albastră, subțire, de după care se auzea un ușor șuierat, iar în diagonală, pe cealaltă parte, lângă fereastră, era surioara mea.

Nu m-a observat imediat. Era ocupată cu telefonul, ecranul aruncând o lumină alb-albastră peste chipul ei. Îi scotea în evidență structura osoasă: ochii prea mari în orbitele adânci, obrajii supți, tendoanele proeminente ale gâtului. Degetele în care ținea telefonul arătau prea lungi și prea noduroase, iar oasele încheieturilor îi ieșeau prin piele.

Am răsuflat ușor, simțind că mă eliberez de ghemul din stomac.

Emma a ridicat privirea. A zâmbit.

— Ai venit, a spus ea.

A pus telefonul pe masă.

— Normal c-am venit, am răspuns, trăgând un scaun de lemn să mă așez lângă patul ei. Ce s-a întâmplat?

— Am leșinat.

Probabil că am dat ochii peste cap sau am ridicat din sprâncene pentru că Emma s-a încruntat și a devenit defensivă.

— Pe bune, a insistat ea. N-a fost decât atât. Exagerează toți. Și asistenta aia. Brown, mi se pare – ea te-a sunat? – mă tot bate la cap.

— Probabil că doar își face datoria.

— Dacă și-ar face-o, până acum m-ar fi trimis acasă.

— A chemat cineva salvarea?

— Da.

— Deci n-a fost doar un leșin. Altfel ți-ai fi revenit până să ajungă paramedicii.

— Oh, Jane, încetează. Te rog să nu faci asta.

— E clar că sunt îngrijorați din cauza ta, altfel n-ai mai fi aici.

— N-au de ce să fie, a replicat Emma.

Am oftat și mi-am pus mâna peste a ei, încercând s-o determin să mi se destăinuie, să-mi spună adevărul, să aibă încredere și să fie deschisă așa cum fusese Peter cu câteva săptămâni în urmă.

— Ce anume îi îngrijorează? am întrebat.

— Inima, a răspuns ea.

S-a uitat jenată în altă parte, iar eu am vrut s-o iau în brațe, să-i promit că totul va fi bine și să-i spun că nu trebuie să se ascundă de mine pentru că eu înțelegeam că nu toți devenim ceea ce vrem să fim.

În loc de asta, i-am șoptit:

— E în regulă. Vedem noi cum o rezolvăm.

Când s-a uitat din nou la mine, avea ochii în lacrimi.

— Nu cred, a spus ea. Eu niciodată n-o să fiu…

Aici a făcut o grimasă, aproape dezgustată.

— Sănătoasă, a continuat.

— Dar…

— Nu, m-a întrerupt ea. N-o să mai fiu niciodată cu De zece ani nu mai sunt persoana aia.

S-a foit în așternut și a întors capul spre fereastră.

— Asta o să mă omoare, a spus ea. Știi și tu, o știu și eu. Doar așa o să se termine.

— Haide, Emma. Liniștește-te. Nu-i chiar așa. Se poate supraviețui. Tu știi mai bine decât oricine. Uită-te la tine. Asta ai făcut tot timpul.

Și deși știam că putea fi așa în cazul unora, eram convinsă că nu va fi așa în cazul Emmei. Avea dreptate: o știam de atâția ani.

Emma îmi păruse mereu invincibilă, și totuși, la un moment dat, a devenit foarte clar că și ea era înfrântă și că, oricât s-ar strădui, nu va fi de ajuns. Existența ei începuse să semene cu un spațiu periferic locuit doar de cei bolnavi, inaccesibil celorlalți. Trăia o numărătoare inversă care ticăia într-un colț al minții sale, măsurând ce mai rămăsese din dorința ei de a lupta. Și amândouă știam că această dorință era tot mai stinsă.

— Poți s-o faci, am insistat eu. Ești puternică.

— Da. Dar sunt și bolnavă. Sunt două chestii care se exclud reciproc. Nu renunț și nu înseamnă că sunt mai puțin curajoasă dacă știu că sfârșitul este o posibilitate.

— Știu. Știu toate astea. Dar…

— Sunt din ce în ce mai rău. Vezi și tu, nu? O citesc pe fața ta când te uiți la mine. Am pierdut controlul. M-a doborât de tot.

— Putem găsi o soluție, am spus eu.

Când revăd acum această scenă, îmi dau seama că parcă o imploram.

— Tu nu-nțelegi. Și nu e vina ta; nici nu mi-aș dori să-nțelegi. Dar boala a pus stăpânire pe mine. Asta sunt.

— Dar nu-i adevărat. Ești mult mai mult de-atât.

Lacrimile i s-au strâns în colțurile ochilor, iar eu mi-am imaginat că era probabil îngrozitor de tristă, dar poate că era pur și simplu frustrată, epuizată de faptul că atâția oameni erau incapabili s-o înțeleagă și de o boală pe care ea însăși n-o înțelegea.

— Nu, a răspuns ea. Ai vrea tu să fiu, dar nu sunt. Poate am fost cândva. Poate. Dar nu mai sunt. Îți amintești cum erai când l-ai cunoscut pe Jonathan?

— Emma…

— Nu. Stai. Lasă-mă să termin. Îți amintești? Pentru că eu îmi amintesc. Erai complet cucerită de el. El era în tot ce spuneai, în tot ce făceai și probabil în toate gândurile tale. Așa e acum. E ca atunci când ești îndrăgostită. E ceva care te mistuie complet. De neoprit. Așa sunt.

— Nu, am spus eu. Ceea ce-mi descrii tu este oribil, îngrozitor. Dragostea este minunată, Em. Vei vedea. Într-o bună zi, vei vedea.

Ea a râs și mie mi-a venit să plâng.

— Nu cred. Cred că am depășit faza de visuri mărețe acum. Mă apropii de capătul drumului.

Îmi venea s-o scutur. Îmi venea s-o scutur de închipuirile ei tâmpite, să intru în ea și să scot afară demonul acela. Știam că nu mai puteam s-o salvez, dar totodată știam că trebuie să fi putut la un moment dat. Trebuie să fi existat o modalitate de a opri boala înainte ca oasele să-i devină prea fragile, mușchii să i se atrofieze și inima să înceapă să-i cedeze. Probabil că undeva pe parcurs am dezamăgit-o, dacă acesta îi era sfârșitul.

Am auzit niște pași apropiindu-se și am tăcut amândouă. O asistentă a apărut la capătul patului.

— Doamna Black? Eu sunt Lilian. Am vorbit mai devreme. Acum, Emma, documentele sunt completate, așa că poți să pleci acasă când ești gata.

— Dar… am dat eu să spun.

— Am semnat pentru externare, m-a întrerupt Emma. Aici nu mai au ce să-mi facă.

Am încercat s-o conving să rămână la spital. A refuzat. Am încercat s-o conving să se interneze câteva săptămâni într-un centru de reabilitare. A refuzat. Am încercat s-o conving să stea la mine o vreme, până se recuperează, până își mai revine. A refuzat.

Am dus-o acasă cu taxiul și am băgat-o în pat.

M-am temut că ar putea fi ultima oară când o vedeam, dar eram epuizată, exageram și, mai ales, mă înșelam.

*

Mi-aș fi dorit ca ziua să se termine acolo, dar n-a fost așa.

Țineam telefonul lângă mine, pe pernă, în caz că Emma avea nevoie de mine peste noapte. Aproape că adormisem, mintea mi se începețoșa de gânduri care nu erau tocmai conștiente, când telefonul a vibrat. Mâna mi-a sărit imediat, atrasă spre el ca un magnet.

Nu suna – vibrațiile s-au oprit rapid –, dar apărea un cerc roșu suspendat deasupra iconiței de e-mail. Am deschis căsuța de mesaje și am văzut numele ei: Valerie Sands.

Ai stat în apartamentul lor o săptămână.

Nu mai scrisese nimic altceva, decât această propoziție, iar eu m-am ridicat, rezemându-mi perna de tăblia patului, ca să-mi dau seama ce voia să spună.

Avea dreptate, desigur. Aproape întotdeauna avea dreptate.

Charles mă rugase să le ud plantele cât au fost plecați în vacanță, iar eu asta făcusem. Doar că rămăsesem la ei, neinvitată, aproape o săptămână.

Cât din povestea asta știa deja?

Și, mai ales, ce avea de gând să facă?

Ceva se infiltra încet în mine, începea să aibă sens. Frica mea se manifesta de fiecare dată când simțeam că relația mea cu Marnie era amenințată. Mă tulbura mai puțin posibilitatea implicării poliției sau închisoarea, pentru că nu aveau niciun cadavru, niciun mobil al crimei, niciun motiv să se îndoiască de rapoartele deja scrise. Dar eram din ce în ce mai conștientă de faptul că firele mici care ieșeau din urzeala minciunilor mele, dacă cineva trăgea de ele, mi-ar putea distruge prietenia cu Marnie. Or, tocmai aceste fire păreau s-o atragă cel mai mult pe Valerie. Iar ea era hotărâtă să le desfacă.

A șasea minciună

Capitolul 31

Charles murise de peste șase luni și eu dormeam prost pentru prima oară după mai mulți ani. Când eram copil, n-aveam probleme cu somnul – nu adormeam ușor, dar dormeam bine, adesea după ce citeam până noaptea târziu, cu o lanternă în mână pe sub pătură –, dar în anii adolescenței mă chinuiam. Petreceam nopți lungi întorcând perna când pe-o parte, când pe alta, schimbându-mi poziția, umplându-mi iar paharul cu apă, care absorbea imediat aerul închis din camera caldă și prindea un gust stătut, sălciu. Știu că cel mai bine am dormit când îl aveam pe Jonathan alături.

De multe ori nu-mi venea să cred că un simplu gest fusese atât de eficient, că Charles murise atât de ușor, că moartea era atât de tangibilă. Mă pomeneam gândindu-mă la asta în mod regulat, reluam firul evenimentelor, jucându-mi rolul, dar niciodată nu mă speria. Dimpotrivă, mi se părea ciudat de liniștitor. Era reconfortant să știu că aveam în mână frâiele propriei vieți.

Și aveam din nou acea impresie că trebuia să fac ceva pentru a păstra controlul. Atunci n-aș fi putut să-ți explic, dar simțeam că îmi pierd echilibrul. Existase o stabilitate temporară – de doar câteva luni –, dar lucrurile mi se păreau din nou instabile.

*

Marnie a intrat în travaliu la mijlocul lui aprilie, într-o vineri, iar eu eram la capătul puterilor. Cu o seară înainte, pe la unsprezece și jumătate, fusesem trezită de vecinele mele care ieșeau în oraș – de chicotelile lor neîncetate, de clinchetul sticlelor de vin, de zumzetul vocilor care încercau să facă liniște. Apoi se întorseseră acasă pe la trei

dimineața. Eu îi visasem pe rând pe Emma, pe Marnie, pe Charles.

Nu mai visasem cadavrul Emmei de când eram la facultate, cu aproape zece ani în urmă, și totuși acea imagine revenise și mi se părea mai înfricoșătoare și mai vie ca niciodată. Se strecura într-o poveste fără nicio legătură. Eram în mijlocul unui vis la serviciu – cu sute de apeluri telefonice simultan și prea puțin personal ca să le preia, cu timpi de așteptare care ajungeau la câteva ore, iar eu eram chemată la biroul cu vedere panoramică de la etajul opt – sau într-unul dintre acele coșmaruri tipice date de anxietate, în care stăteam goală în fața unei mulțimi sau în care îmi cădeau dinții. Apoi, brusc, în dulapul cu rechizite sau la dentist, descopeream trupul ei neînsuflețit, proptit pur și simplu într-un colț, cu membrele țepene și ochii încețoșați. Mă trezeam gâfâind, transpirată și tremurând în așternuturile reci și umede.

Nu rareori în visele mele apărea și Charles. Era acolo, așezat la o altă masă din biroul meu, sau pe scaunul specialistului în igienă dentară, fie în costum cu cravată, fie în pantalonii de pijama cu dungi și bluza cu numele universității. Rareori participa sau mi se adresa mie direct. Pur și simplu era acolo, într-un ungher din coșmarul meu, privind cum se desfășurau lucrurile. Mă întrebam dacă eram bântuită de faptele mele, dacă prezența lui în visele mele sugera primele simptome ale unui sentiment de vinovăție sau de rușine adânc înrădăcinat. Dar adevărul este că niciodată nu m-am simțit tulburată de prezența lui. Era acolo așa cum în viața mea reală nu mai era.

Marnie m-a sunat în mijlocul unui coșmar. Eram înțepenită lângă oglinda garderobului meu și mă uitam cum putrezea între pături cadavrul Emmei. De afară se auzea uruitul unei mașini de tuns iarba. Zgomotul a continuat să reverbereze până când am fost nevoită să deschid ochii.

Telefonul vibra pe noptieră lângă mine. A zbârnâit până a ajuns la margine și a căzut pe jos cu zgomot, încă atașat la încărcător. Am căutat cu mâna pe podea și până la urmă l-am găsit.

— Alo?

Vocea mi-a sunat răgușit. Am tușit ca să îndepărtez flegma adunată acolo peste noapte.

— Jane?

Era o voce de femeie, dar n-am recunoscut-o. Părea cu răsuflarea întretăiată, disperată.

Inima a început să-mi bată puțin mai repede.

Am știut imediat că nu era Emma – îi cunoșteam prea bine vocea și ea ar fi umplut imediat acea pauză –, dar putea fi o prietenă de-ale ei, o altă asistentă sau cineva de la căminul unde stătea mama.

— La telefon, am răspuns eu pe un ton formal, deși nu era cazul.

S-a auzit o respirație scurtă.

— O clipă.

Apoi un oftat sonor.

— Așa – slavă Domnului! – a trecut. Eu…

— Cine sunteți? am întrerupt-o eu.

— Oh, eu sunt, a spus vocea. Scuze… Sunt Marnie. Jane, eu sunt.

Nu înțelegeam. Afară nici nu se luminase de ziuă.

— Marnie? Ce…? De ce mă suni? E miezul nopții?

— Nu e miezul nopții, a spus ea. E aproape ora șase. Credeam că te-ai trezit.

— Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

— Bun, nu trebuie să ne panicăm. Dar… cred c-a început. Știi tu, copilul. Mă întreb dacă ai putea să vii încoace. Am vrut să te prind până să pleci la serviciu. Mai e timp, sunt sigură. Dar am durerile astea înfiorătoare. M-am trezit de pe la ora trei. Vin și pleacă, știi, așa cum ar trebui, dar nu mai pot să adorm. Am tot așteptat ca să te sun și – așa

cum spuneam – m-am gândit că poate te-ai trezit deja.

Locuiserăm împreună atâția ani, prin urmare, cunoșteam atât de bine detaliile vieții noastre, încât nu mai existau secrete, poticneli, lucruri neștiute. Aș fi putut foarte bine să mă trezesc într-o dimineață și să trăiesc ziua în locul ei: să beau ceaiul ei, să mă duc la sala ei de gimnastică și să folosesc gelul ei de duș, să vorbesc cu vocea ei, să folosesc cuvintele ei: pur și simplu să fiu ea. Iar ea ar fi putut să facă același lucru în locul meu. Îmi știa rutina și obiceiurile. Și știa foarte bine că nu o dată în viața mea am plecat la serviciu înainte de ora șase dimineața.

— Când ai nevoie de mine?

A urmat o tăcere lungă.

— Să vin acum la tine? am întrebat. Pot să iau câteva lucruri cu mine; pot să fac duș la tine.

— Da. Te rog. Dacă nu te deranjez.

Mi-a spus că mă iubește, chiar mă iubește, ceea ce era foarte neobișnuit și, sinceră să fiu, nu-i stătea în fire. Noi n-am avut – niciodată n-am avut – genul acesta de prietenie. Noi nu ne facem declarații de iubire și nici promisiuni pe vecie. Poate că asta ne-a pierdut. Oricum, am dedus că era foarte speriată, că avea nevoie de mine.

Îmi plăcea să mă simt necesară. Și mai ales să-i fiu utilă lui Marnie. Am avut impresia că alunecam înapoi pe firul unei pânze de păianjen spre locul unde eram altă dată, când eram doar noi, când eram prietene și nimic nu complica acest fapt simplu.

Am tras pe mine blugii și o bluză, smulgând încărcătorul din priză și aruncându-l în geanta de piele. O cumpărasem pentru Jonathan ca dar de Crăciun cu un an înainte să moară. Am luat câteva lucruri din grămada de haine curate de pe scaunul din colț – lenjerie de corp, un tricou de schimb, un prosopel – și le-am împachetat. Mi-am luat trusa de toaletă de la baie. Am băgat periuța de dinți în

buzunarul din față și am găsit acolo tot felul de alte produse – eșantioane de șampon, un pieptene cu dinți lipsă, o mulțime de tampoane în ambalaj de plastic colorat și un rimel cu pastă neagră întărită în jurul capacului –, apoi am tras fermoarul și am aruncat-o în geantă.

Am coborât repede scările – două trepte odată, simțindu-mi mirosul stătut al respirației pe măsură ce devenea mai precipitată – și am ajuns la Marnie în mai puțin de o jumătate de oră, lac de transpirație și roșie la față, dar bucuroasă să-i văd ușurarea de pe chip când a deschis ușa.

Un bărbat în costum, cu cravată animal print, cu părul încă ud și o servietă în mână, a trecut pe lângă noi. Când ne-a văzut – pe mine, roșie la față, gâfâind de parcă alergasem la maraton, și pe Marnie, cu burta mare, stând în ușă într-o cămașă de noapte de culoarea piersicii, lungă până la jumătatea gambei –, a întors repede capul, murmurând:

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, a răspuns Marnie pe un ton melodios.

Când a dispărut după colț, a întins repede mâinile și s-a prins de pragul ușii, murmurând:

— Oh, nu iar.

S-a dat înapoi, ținându-se de burtă.

În apartament domnea haosul. Se vedea lumina televizorului dansând în sufragerie, iar radioul din bucătărie era deschis și muzica se revărsa de la etaj. În hol erau risipite numai haine – cardigane pe balustradă, eșarfe îngrămădite într-un colț –, iar cuierul de pe perete stătea să cadă sub greutatea jachetelor și a paltoanelor. Oriunde întorceai ochii, vedeai obiecte împrăștiate: căni de ceai murdare și pahare de apă goale care se întindeau până spre bucătărie, biscuiți mâncați pe jumătate, ambalaje de dulciuri și pungi de snackuri nedesfăcute aruncate prin sufragerie, păturici, salopete de bebeluș și șosete minuscule împrăștiate pe scări.

Mi-am mascat șocul sub un zâmbet imens.

— Copilul e pe drum, am spus eu pe un ton glumeț.

Am executat un mic dans stângaci, sărind pe loc și bătând din mâini fără să le despart de tot.

Marnie a scos un geamăt.

— Bun. Ai o contracție.

— Nu zău, a spus ea printre dinți, retrăgându-se cu un mers legănat spre canapea.

Am privit-o îndepărtându-se cu mers de rață, ținându-se cu mâinile de șale, și m-am simțit imediat complet depășită. Am încercat să-mi spun că era ceva absolut normal și că femeile făceau asta în fiecare zi, peste tot în lume și la orice oră. Dar nu mi se părea nici pe departe ceva obișnuit. Ne cunoscuserăm când eram copii și pe urmă ca tinere femei, ca soții, dar ca Marnie să devină mamă? Mi se părea imposibil.

Marnie a scos un scâncet.

Am dat fuga după ea.

Încerca să se așeze pe o gigantică minge gonflabilă albastră.

— Așa, am spus. Sigur că da. Trage aer adânc. Așa. Inspiră. Expiră. Și…

— Tu vorbești serios? Încetează cu asta. Taci.

— Bine, fie. Am să aștept aici.

M-am așezat pe marginea canapelei, ținând geanta de piele între picioare. Ea sălta viguros, în sus și-n jos, expirând puternic prin buzele făcute pungă. Până la urmă s-a aplecat în spate, împingându-și pieptul și burta în sus, apoi a oftat. A început să salte ușor, ridicând și lăsând în jos greutatea considerabilă.

— N-ar trebui să mergem la…

— Spital? Nu, nu încă. Dar contracțiile devin din ce în ce mai lungi. În fine, tu ce mai faci? Îmi cer scuze pentru asta. Și pentru că te-am trezit așa de devreme. Numai că…

A arătat cu mâna spre haosul din jur.

— … situația a cam scăpat de sub control.

Marnie are oroare de dezordine; nu o suportă deloc. Paradoxal, ăsta este unul dintre foarte puținele lucruri asupra cărora suntem absolut de acord. Acționăm într-un mod foarte diferit. Suntem varianta noastră cea mai bună în situații foarte diferite. Mie îmi place liniștea sau murmurul scăzut al vocilor. Ei îi plac radioul, muzica sau televizorul, preferabil toate trei. Eu sunt introvertită: am nevoie de propriul spațiu, de propria companie, să fiu singură. Ea este o extrovertită tipică: sigură de sine, sociabilă, deschisă, se hrănește din conversații și opiniile altora și din acele interacțiuni care pe mine mă seacă repede de energie.

Am mai spus-o, nu? Ea este lumină, eu sunt întuneric. Dar amândouă detestăm dezordinea.

Eu cred că ea ar fi putut să facă față durerii, disconfortului și fricii de travaliu în sine – mă întreb acum dacă într-adevăr avea nevoie de mine acolo pentru toate astea –, dar nu putea funcționa în dezordinea aceea.

— Văd, am spus eu. Ce s-a întâmplat?

— Știu, locul arată jalnic. Încercam să iau lucrurile așa cum vin, să mănânc ce-mi trebuie, să mă concentrez doar pe contracții, dar pe urmă m-am gândit că aș putea să fac puțină ordine, să mă pregătesc, știi, și pe urmă am început să mă ambalez și, în fine…

A descris iar un cerc în jurul capului cu mâna.

— Acum toate arată așa.

— Înțeleg.

Știam ce aștepta de la mine. Știam ce-i trebuia. Știusem dintotdeauna. Iar ea știuse dintotdeauna că eu îi voi da, indiferent ce ar fi vrut: fără întrebări, fără să mă plâng.

— Ce-ar fi să stai tu aici până fac eu un pic de ordine?

Marnie a zâmbit și era plăcut că în fața acestui moment crucial, la începutul unei alte etape din viața noastră, era timpul „să facem un pic de

ordine”. Cred că asta m-a liniștit. Am crezut – în mod eronat – că lucrurile nu se vor schimba, că nu aveam motiv să mă simt copleșită de semnificația acestui moment, că totul va fi bine.

În timp ce Marnie sălta pe mingea ei, eu fugeam dintr-o cameră în alta, adunând și reașezând hainele, aruncând gunoiul la coș și împăturind păturici minuscule, ciudate, cu miros de rufe proaspăt spălate. Am deschis ferestrele. Era una dintre primele zile însorite din an – nu avusesem nevoie de palton – și în casă pătrundea un aer înviorător. După ce am făcut curățenie lună în apartament, am făcut repede un duș, apoi am pregătit un ceai pentru amândouă – al ei cu mult lapte, al meu doar cu un strop – și m-am așezat pe canapea să mă uit pe canalul de știri, ținând-o de mână pe Marnie.

— Vrei s-o suni tu pe mama? m-a întrebat.

Nu mă așteptasem la asta.

— Ce? De ce?

— Poate vrea să asiste la naștere. Poate vrea măcar să știe ce se întâmplă.

— Bine. Ești sigură?

Ea a dat din cap.

— Atunci, bine.

Am ieșit în hol și am stat acolo puțin, am aranjat hainele în cuier, am împins o pană cu piciorul într-o gaură sub plintă, apoi am sunat-o pe mama ei și m-am simțit ușurată când n-a răspuns. Am lăsat un mesaj scurt și mormăit, care probabil nici nu s-a înțeles prea bine, și m-am întors la Marnie după câteva minute.

*

Puțin după prânz, contracțiile lui Marnie erau la intervale de trei minute, așa că am chemat un taxi să ne ducă la spital. Ea s-a schimbat într-o rochiță ușoară de vară. Zicea că îi era prea cald și se simțea inconfortabil în altceva. Am stat amândouă pe bancheta din spate, iar ea icnea când treceam

peste câte un dâmb, închizând ochii de parcă întunericul făcea durerea mai suportabilă.

Am ajuns la spital, și ea a mers târșindu-și picioarele de la recepție spre lift, iar eu am fost surprinsă când am ajuns la secția de maternitate. Avea toate caracteristicile unui spital obișnuit – pereți albi, gresie pe jos și acel miros oribil de dezinfectant –, dar ceva era diferit. Poate lumina, zâmbetele de pe chipurile personalului sau uniformele în culori pastelate, dar atmosfera nu părea atât de amenințătoare.

Trecuserăm pe lângă atâția oameni bolnavi cât am mers pe coridoare – femei bătrâne, ca niște stafii, transportate prin holuri pe paturi care le făceau să pară foarte mici. Dar, aici, toate pacientele erau umflate, transpirate și plesneau – literalmente – de viață.

O moașă zâmbitoare, într-o tunică alb-albastră, ne-a condus într-o cameră alăturată.

— Uite-aici, drăguță, a spus ea. Fă-te comodă și mă întorc să te văd în cinci minute.

Marnie se ținea de cadrul patului și se legăna dintr-o parte în alta, cu obrajii umflați, cu ochii închiși.

— O să rămâi? a șoptit ea. Până la final? Până vine copilul?

— Bineînțeles. Bineînțeles c-o să rămân.

Pentru că unde altundeva să mă fi dus?

*

Audrey Gregory-Smith s-a născut la șapte și zece minute seara, pe 24 aprilie. Era mică, supărată, cu fața roșie, cu ochii strâns închiși, aproape la fel de strânși ca pumnișorii. Avea niște smocuri fine de păr blond pe cap, pliuri la genunchi, coate și încheieturile degetelor, buze roz, țuguiate, ca un boboc de trandafir.

Marnie și-a strâns fetița la piept, între bucurie și panică, insistând în același timp că poate i se făcea rău și scăpa copilul, apoi strigând brusc către o sală plină de forfotă:

— Cine e responsabilul aici?

Am pus mâna peste a ei.

— Tu, am spus.

Nu voiam s-o sperii, dar acesta era adevărul, nu?

— Tu ești responsabilă acum.

— Of, fir-ar să fie, a răspuns ea și a zâmbit ca o nebună. Am dat de belea, nu-i așa?

Apoi a început să plângă.

Am încercat s-o liniștesc și am mângâiat-o, dându-i părul de pe față.

— Unde-i mama? a întrebat ea. E pe drum?

A ridicat privirea spre mine.

— Nu știu, am spus.

Nu credeam că mama ei merita să fie acolo pentru un moment atât de important.

— Ai sunat-o, nu?

— Da.

— Da?

— Sigur.

— Și a spus că vine?

— Nu chiar. N-a răspuns. I-am lăsat un mesaj. Cred că deja l-a ascultat. N-am vrut să te îngrijorezi. Credeam că va veni la spital. Dar presupun că… S-o sun acum? Să-i dau vestea cea mare?

— Nu. Nu cred.

Era exact răspunsul pe care îl așteptam. Pentru că acela era un moment rezervat pentru cei mai importanți oameni din viața acelui copil.

Capitolul 32

Marnie rămânea la spital peste noapte, așa că eu m-am dus singură acasă. În taxi, în timp ce ne strecuram pe străduțele lăturalnice ale orașului, mă gândeam câte se schimbaseră în cursul unei singure zile. Și că astfel de zile hotărâtoare apăreau, fără îndoială, în viața atâtor persoane tot

timpul. Mă gândeam că aceste zile – zile mari – sunt puncte de cotitură care definesc o viață: când întâlnești pe cineva, când pierzi pe cineva. Mă lua amețeala când mă gândeam la noile posibilități care se deschideau, la forma vieții mele din acel moment, la această nouă persoană care exista pentru mine.

Plecasem de acasă foarte devreme și nu ridicasem jaluzelele, așa că era întuneric când am intrat în apartament. Am observat imediat butonul roșu pâlpâind pe telefon: un mesaj în așteptare. Am bâjbâit pe perete după întrerupător ca să aprind lumina.

Cu câteva săptămâni în urmă, reconectasem telefonul fix și descoperisem mulțimea de mesaje care așteptau. Ascultasem câteva: voci care păreau să vină dintr-o altă lume, din urmă cu câteva luni, când bebelușul nostru încă nu se născuse. Dar apoi mesajele au început să pună întrebări – despre Jonathan, despre Charles –, așa că le-am șters pe toate.

Am apăsat pe triunghiul care pâlpâia.

— Un – mesaj nou, spunea o voce automată, de femeie. Primit – astăzi – la ora 22:23.

— Alo, spunea o altă voce de femeie, umană, de data asta.

Răsuna în hol, ricoșând din pereți cu un „o” prelung, foarte sonor.

— Mă gândeam că poate vrei să știi, zicea ea pe un ton scăzut, ușor răgușit, că am analizat tot; tot ce ați declarat și tot ce s-a întâmplat. Și am găsit și niște lucruri. Știam eu că e o chestie – știu că este – și o să ajung acolo până la urmă. Am s-o găsesc, să știi.

Vorbea îngânat, fără să apese pe consoane, lungind și tărăgănând vocalele, de parcă ar fi băut mult toată ziua. M-am uitat la ceas. Era aproape ora unsprezece.

— În orice caz, spunea ea, știu că ai stat acolo mai mult de-o oră. Am citit raportul poliției:

așteptai, așa ai spus. Știi că vecina din apartamentul de dedesubt crede că a auzit pe cineva strigând? Mai devreme în timpul zilei, zicea ea, dar striga, totuși. Mi se pare ciudat. Pentru că el a murit pe loc, nu? Și atunci nu mai avea când să strige. Iar asta nu e tot, nu? Atunci când ai stat acolo. De ce să stai atâta timp în casa cuiva? Și săptămâna dinainte. Doar o plimbare prin ploaie? Eu nu cred. Mai e ceva, nu? Amândouă știm că e. Nu-i nevoie să mă suni.

— Nu – ai – mesaje noi, a spus vocea automată, robotică, monotonă.

Bucuria potolită care-mi umpluse sufletul toată ziua s-a stricat instantaneu ca laptele covăsit.

Ce auzise vecina? Am intrat în bucătărie și am deschis robinetul. Am lăsat să-mi curgă apă rece pe mână.

Cine locuia în apartamentul de dedesubt? Mi-am scos haina și am atârnat-o pe spătarul scaunului care se afla sub blat.

A strigat în orele care au urmat după ce a căzut? Am deschis radioul și am dat volumul tare. Camera a fost înghițită de un cântec, o melodie care nu însemna nimic pentru mine.

Asta ar fi putut pune sub semnul întrebării ora morții.

Am deschis televizorul. Pierdusem telecomanda cu câteva luni în urmă, așa că am apăsat pe butoanele de pe marginea ecranului ca să dau sonorul mai tare.

M-am așezat pe canapea. Un val de panică urca în mine, îmi apăsa pieptul și nu mai puteam să respir. Femeia aia se apropia tot mai mult, mai că-i simțeam respirația în ceafă, atingerea pe umerii mei. Simțeam că tremur, corpul meu protestând la această trecere bruscă de la bucurie la groază. Parcă aveam ceva scufundat în mine și, disperată să-l dau afară, scoteam acest urlet distorsionat: apa, muzica, vocile.

Apoi am tăcut.

Acum mă simțeam ceva mai bine: mai curată, mai înviorată. Și mai ușoară.

M-am ridicat, am închis robinetul, am închis radioul, am închis televizorul, apoi m-am așezat la loc.

Trebuia să mă concentrez.

Mi-am spus să rămân calmă.

Vasăzică cineva auzise ceva.

Nu era bine deloc.

Dar poate că nici nu era o catastrofă.

Pentru că toți cei care locuiesc la bloc știu că oamenii fac zgomot, deseori foarte mult zgomot. Și acele câteva zeci de apartamente înghesuite într-un imobil vechi mi s-au

părut întotdeauna foarte prost izolate. Toți auzim copiii când plâng, mamele când încearcă să-i liniștească, muzica, râsetele de la petreceri, mașina de spălat vibrând puternic pe podea, ușile trântindu-se, pașii apăsați, alarma ceasului sau telefonul sunând. Toți auzim insultele crescând în amploare, reproșurile obișnuite: „Tu nu asculți când vorbesc”, „Dacă n-ai fi mereu așa cicălitoare”, „De ce nu încerci măcar să privești lucrurile și din punctul meu de vedere?”

Nu era exclus să-l fi auzit cineva strigând. Dar n-avea importanță. Nu exista nicio dovadă concretă că el nu murise pe loc. Strigătul unui bărbat care a căzut putea fi foarte ușor țipătul unui copil care se juca sau furia unui adolescent nemulțumit. Urletul lui de frustrare, acele izbucniri de furie puteau fi foarte bine o ceartă într-un cuplu blazat, căsătoriți de prea tineri și de prea mult timp.

Nimic din toate astea nu era ceva nou. Nimic din toate astea nu era de luat în seamă.

Niciuna dintre micile ei descoperiri nu avea puterea de a produce vreo schimbare. Dovezile ei erau cel mult circumstanțiale și probabil aveau să fie considerate irelevante. Așa că mi-am potolit

panica, bucată cu bucată, demontând-o și respingând fiecare piesă pe rând.

Dar problema cea mai mare – de care clar trebuia să mă ocup și care nu putea fi rezolvată atât de ușor – era insistența ei neînduplecată. Trebuia să scap de ea, să găsesc un mod de a o reduce la tăcere. Trebuia să mă asigur că nu va mai găsi – nu va mai *putea* găsi – nimic altceva, că nu va mai obține nimic din ce-ar fi putut amenința prietenia mea cu Marnie.

Am cotrobăit prin dulapurile din bucătărie, căutând ceva de mâncare. Fusese o zi foarte lungă și mă simțeam cam tensionată, aveam o durere de cap care creștea undeva dincolo de frunte, dedesubtul pleoapelor. Am găsit câteva felii de pâine pe fundul unei pungi. Le-am curățat de mucegai și le-am prăjit pe toate patru. Le-am uns cu un strat de unt gros și galben, la care mă uitam cum devenea translucid. Mă stăpâneam. Puteam să mă stăpânesc. Am pus niște miere pe fiecare felie și am înclinat pâinea ca să se întindă pe toată suprafața. Pe pâinea prăjită, maronie pe alocuri, mierea avea culoarea aurului și mă ducea cu gândul la Marnie.

Mi-am luat gustarea în pat și am mâncat-o cu grijă, cum făcea Emma, atentă la firimituri. I-am trimis un mesaj lui Peter, explicându-i absența mea de la serviciu, și el mi-a răspuns felicitându-mă aproape imediat. Asta m-a bine dispus, reaprinzând puțin din bucuria aceea, fiindcă vedeam că și eu meritam felicitări.

Am stins veioza și, la lumina telefonului, m-am uitat pe câteva fotografii noi cu Valerie. Încărcase o fotografie cu ea și colega ei de apartament, cu niște cocteiluri sângerii în mână, într-un restaurant plin de lume, și o alta cu un apus de soare surprins de pe balconul ei. Era și un filmuleț video, cu ea și alte cinci persoane dansând în cerc. Din comentariul de dedesubt reieșea că se pregăteau

pentru un spectacol ce urma să aibă loc mai târziu, prin vară.

Am setat alarma pentru a doua zi dimineață și mi-am spus să fiu fericită, să fiu curajoasă, să nu-mi fie teamă. Pentru că aveam să găsesc un mod de a pune capăt poveștii ăsteia.

Capitolul 33

M-am întors la spital a doua zi devreme, nerăbdătoare s-o văd pe Marnie, nerăbdătoare s-o văd pe Audrey. Am întrebat de ele la intrarea în aripa cu maternitatea și am fost îndrumată spre un salon din celălalt capăt al coridorului. M-am apropiat de patul șapte, așa cum mi se spusese, și am descoperit că era ascuns în spatele unei perdele subțiri și albastre. Am găsit o deschizătură în ea, am dat puțin materialul într-o parte și am spus:

— Bună!

— Intră, a răspuns ea.

Marnie stătea ridicată în pat, cu pătura răsucită în jurul picioarelor și părul ei roșu strâns în vârful capului. Purta o cămașă de spital de culoare bleu și arăta superb: cu pielea moale și pufoasă, cu ochii limpezi și strălucitori.

— 'Neața.

M-am așezat la capătul patului, pe salteaua care s-a lăsat sub mine.

— Cine a venit să ne viziteze? a cântat Marnie cu o voce ascuțită și subțire, uitându-se nu la mine, ci la bebelușul strâns la pieptul ei.

A întors-o pe Audrey cu fața spre mine, ca să-i văd încrețiturile din obrăjori, cutele pricinuite de poziția în care dormise și buzele care se închideau și se deschideau.

— Cine-i asta? a întrebat Marnie cu glas pițigăiat.

— 'Neața, Audrey, am spus.

— Bună, mătușică Jane, a continuat Marnie pe același ton pițigăiat.

— Cum ai dormit? am întrebat-o eu.

— Nu prea m-am odihnit. Dar nu-i nimic. E foarte bine.

A zâmbit și a strâns din nou fetița la piept, cu abilitate, fără să-i lase capul din mână, doar rotind-o cu grație.

— Și tu cum te simți? am întrebat.

— Așa și-așa. Mă doare, dar era de așteptat. Și sunt fericită. Mă simt bine.

— Și micuța este bine? am continuat, întinzând mâna și ezitând cu degetele la câțiva centimetri de copil.

— E perfectă, a răspuns Marnie.

— Știu.

— Oh, am uitat să-ți spun – e puțin ciudat –, dar până nu uit: am primit un mesaj de la jurnalista aia. O mai știi? Aia de-atunci. Mi l-a lăsat aseară.

Mă întreb ce față am făcut în acel moment. Știu că am încremenit cu mâna întinsă. Am simțit cum îmi urcă pe gât ceva amar, am regurgitat involuntar și a trebuit să simulez un sughiț ca să nu dau de bănuit.

— Ți-a scris? am întrebat eu.

— Mi-a lăsat un mesaj, a repetat Marnie.

— Și mie mi-a lăsat unul.

Brusc mi s-a părut că în salon era mult prea rece. Mi s-a zbârlit părul de pe brațe pe sub cardigan. Am strâns din dinți ca să nu-mi clănțăne. Dar Marnie nici n-a observat schimbarea mea. Era atentă la Audrey, căreia îi alunecase peste ochi căciulița albă din bumbac.

— Ce voia? am întrebat.

Aveam o stare de rău nu doar în cap și în stomac, ci și în oase și mușchi. Parcă se propaga în valuri prin fiecare strat de țesut din corpul meu.

— Nu știu, a răspuns ea, tot încercând să-i așeze lui Audrey căciulița pe cap.

— Cum adică?

— Știi ce, chiar nu vreau să mă gândesc la ea. Nu-i o femeie cumsecade, iar eu am acum o mulțime de lucruri frumoase în viața mea. N-am nevoie să-i fac loc în mintea mea.

— Ai sunat-o?

Marnie a ridicat privirea spre mine.

— Nici n-am observat mesajul până azi-dimineață. Credeam că era de la mama. Oricum, nu cred că l-aș fi ascultat.

— Și? am insistat eu.

Marnie a scos căciulița de pe capul lui Audrey și a mototolit-o în pumn.

— Are capul prea mic, a spus ea.

— Marnie, am repezit-o eu, vrei să te uiți și la mine? Ce-a spus? În mesajul ei? A găsit ceva? Încă ne urmărește?

— Doamne, Jane!

A aruncat căciulița de bumbac spre mine, pe pătura albastră.

— Ce? Tu nu vrei să știi dacă o să mai scrie iar despre noi? Eu n-am chef să mai apar pe site-ul ăla nenorocit, mai ales după ce-a scris ultima dată. Tu vrei? Ție nu-ți pasă deloc?

— Eu zic să te calmezi. Nu e locul potrivit. Și, oricum, ție de ce-ți pasă atât de mult? Și ce contează dacă o jurnalistă ne urmărește? N-are decât să-și consume timpul, dacă asta vrea. N-o să găsească nimic, așa că ce ne pasă nouă cum își petrece ea timpul?

Audrey a început să scâncească.

— Oh, nu, nu, nu, a spus Marnie. Nu plânge. Gata.

Audrey a fost ridicată în aer, cu corpușorul în continuare chircit, și atunci în sfârșit am înțeles.

Indiferent ce spunea acel mesaj, era irelevant. Nu fusese nicio dezvăluire, nicio dovadă, nimic devoalat. Pentru că, dacă ar fi fost, această discuție ar fi decurs altfel de la bun început. Pentru că Marnie nu fusese niciodată o persoană care ținea secrete. Nu fusese niciodată o persoană care lasă

furia să se acumuleze, să se umfle și apoi să erupă. Dacă era ceva ce trebuia spus, ar fi spus.

Dar eu fusesem prea consumată de propria panică. Fără să vreau, stârnisem o furtună din senin și îmi trădasem spaima care mă copleșea. Crezusem că și lui Marnie trebuie să-i fie frică. Dar ea nu știa că exista un motiv să-i fie frică de articole de presă, de mesaje, de oameni insistenți. Făcusem prostia să cred că încă știam împreună totul, simțeam împreună totul, că toate faliile care se deschiseseră vreodată între noi erau repede acoperite, dar bineînțeles că asta nu mai era valabil. Nu va mai fi probabil niciodată.

Trebuia să detensionez discuția, să-mi ascund anxietatea, pentru că avea dreptate să fie șocată de reacția mea.

— Se simte bine?

Mă frapa contrastul dintre ceea ce-ar fi putut afla Marnie și serenitatea acelui mic cubicul adăpostit de perdele.

— Cred că da, a spus ea, strângând-o din nou pe Audrey la piept.

A scos altă căciuliță din rucsacul plin cu salopete și șosete cu volănașe și i-a tras-o lui Audrey pe frunte până i-a venit bine deasupra sprâncenelor.

— Îmi pare rău, am spus. Ai dreptate. Ar trebui s-o ignorăm. Până la urmă o să înceteze.

— Exact.

A venit o moașă – alta decât cea de la naștere – s-o examineze pe Audrey, să-i verifice auzul, s-o cântărească iar și să-i dea drumul oficial în lumea din afara zidurilor spitalului. Era mai în vârstă, afectuoasă și zâmbitoare, cu o statură de matroană foarte sigură pe ea. Mi-a părut bine că ne-a întrerupt.

— Și cu ce vă duceți acasă? a întrebat, plimbându-și privirea între noi trei.

— Voiam să comand un taxi, am răspuns eu. Pot s-o fac acum?

— Aveți un scăunel pentru mașină?

I-am arătat spre fundul salonului, unde îl pusesem.

— Perfect. Atunci puteți pleca.

A gâdilat-o pe Audrey la tălpi.

— Ce norocoasă ești, gogoșică mică, să ai două mămici care te iau acasă!

N-am corectat-o.

*

— Jane, a spus Marnie în timp ce așteptam taxiul în fața spitalului. Pot să te întreb ceva?

Tremura în rochița de vară, deși era soare.

— Orice, am răspuns.

Audrey, care era deja prinsă cu centurile în scăunelul ei și înfofolită în păturică, a scâncit, apoi a strănutat.

— Pari schimbată. Te supără ceva?

— N-am nimic.

— E din cauza jurnalistei ăleia? A mesajului?

O ambulanță a oprit în fața intrării principale cu sirenele încă pornite.

— Jane, a insistat ea, exasperată.

— Ce? Ce-ai spus?

Sirenele s-au oprit. Din spatele mașinii a fost coborâtă o targă și transportată repede în clădire, însoțită de doi paramedici îmbrăcați în verde și un doctor în albastru.

— Încă te sâcâie jurnalista aia?

— Poate.

Marnie a oftat.

— Te înțeleg. Dar, dacă te încălzește cu ceva, pentru mine a fost într-un fel mai rău. Pe mine m-a păcălit. Am crezut că e cumsecade atunci, când ne-am întâlnit. Părea chiar drăguță. Și era și foarte frumoasă. Părea atât de bună și de înțelegătoare. Chiar am crezut că pot avea încredere în ea. Dar n-a făcut decât să joace teatru, nu? Așa că gata: mi-am învățat lecția. Știu că e groaznic să suporți astfel de acuzații – nu uita că știu cum e –, dar ea nu mai contează.

Am dat din cap ca și cum înțelegeam, ca și cum era logic ce spune, ca și cum eram la rândul meu deranjată de o acuzație falsă.

— Sau nu e asta? a continuat Marnie. E ceva ce-a spus ea? În mesaj? Asta e problema?

Am scuturat din cap.

— Ce ți-a spus? a insistat Marnie.

Am tăcut o clipă, căutând un răspuns care să nu mă incrimineze.

— Probabil același lucru pe care ți i-a spus și ție.

— Eu n-am ascultat decât începutul. L-am șters imediat ce mi-am dat seama de la cine era. Dar ce era? Ce zicea?

Am simțit că mă străbate un fior de ușurare. Avusesem dreptate să nu mă panichez. Marnie nu știa nimic în plus față de ce știa înainte. Apoi acel scurt moment de ușurare a fost înlocuit de o teamă mai subtilă. Pentru că nu era vorba că Valerie lăsase un mesaj irelevant, în care nu spunea nimic, așa cum sperasem eu. Era vorba că pur și simplu avusesem noroc. Dacă Marnie n-ar fi șters mesajul, cine știe ce ar fi aflat.

— Jane?

— A sunat să se scuze.

Aproape că mi-e rușine s-o spun, dar adevărul este că am inventat pe loc restul mesajului, fără să mă gândesc prea mult, brodând această minciună la fel de ușor cum făcusem cu celelalte.

— Zicea că a avut o perioadă mai grea, că fostul ei soț s-a recăsătorit recent și că ea s-a cufundat cu totul în muncă. Zicea că îi pare rău pentru ce ne-a făcut și că speră s-o iertăm.

A fost a șasea minciună.

Am spus-o din același motiv pentru care le-am spus pe celelalte. Numai că această minciună era diferită, fiindcă oferea doar un răgaz, nu punea capăt unei probleme. Valerie o luase în vizor pe Marnie. Și avea s-o facă din nou.

Presiunea creștea. Trebuia să acționez.

— Oh, ce ciudat, a spus Marnie fixându-mă cu privirea. Mie mi s-a părut foarte neliniștită la începutul mesajului. Cum zicea…?

— Nu contează… am dat eu să spun.

— Nu, știu, m-a întrerupt ea. Dar acum mă sâcâie. A zis ceva care imediat m-a iritat, știi? Atunci mi-am dat seama că ea era și n-am vrut să ascult. Pentru că eram sigură că va fi ostilă și o va lua de la capăt cu acuzațiile alea ridicole și n-aveam chef, sincer. Dar… Of, nu-mi aduc aminte.

— Cred că băuse.

— Probabil. Deși sunt sigură că mai era ceva.

Știa? Se îndoia de mine? Nu-mi dădeam seama. Dar mi se părea puțin probabil. Pentru că jurnalista era o prezență intermitentă în viața noastră, care ne urmărea și ne hărțuia, care publicase niște minciuni răutăcioase pe internet, în timp ce eu eram prietena ei de nădejde: serioasă, stabilă, permanentă. Era cuvântul uneia împotriva cuvântului celeilalte, știam pe cine va crede Marnie. Și totuși am simțit o umbră de îndoială pentru că, până atunci, nu cred că mă mai contrazisese atât de ușor.

— Da, a spus ea în timp ce taxiul a oprit în fața noastră. Probabil că asta e.

*

Am mers acasă cu ele, fixând în mașină scăunelul lui Audrey, apoi cărându-i toate lucrurile – pungile cu pamperși, păturicile, hăinuțele de schimb – până sus la apartament. Am așteptat în fața ușii cât timp Marnie s-a chinuit să bage cheia în broască și s-o răsucească. Apoi ușa s-a deschis.

Apartamentul era așa cum îl lăsaserăm: toate puse la locul lor, doar mingea albastră nemișcată în mijlocul salonului, holul curat și ordonat, cu covorul alb-negru întins frumos la baza scării.

Am rămas acolo cu bagajele în mâini, apoi Marnie s-a întors către mine și a spus:

— De-aici ne descurcăm noi.

Și cu asta, am fost expediată.

Din nou, eram expediată.

Capitolul 34

Primăvara se apropia de final și venea vara, iar eu mă simțeam frustrată.

Voiam să petrec mai mult timp cu Marnie.

Făceam planuri să ne vedem, și ea le anula în ultima clipă. Am trecut pe la ea de câteva ori în primele săptămâni, să-i aduc diverse lucruri necesare – pamperși, medicamente, o tăviță pentru gheață –, dar n-am rămas niciodată prea mult. Pentru că întotdeauna intervenea ceva, ne întrerupea cineva, un telefon de la asistentă sau vizita moașei.

Marnie era hotărâtă să se descurce de una singură în această nouă etapă din viața ei. Se baza pe alte femei, proaspete mămici capabile să-i dea sfaturi care mie îmi erau străine. Mă simțeam complexată. Avea încredere în personalul medical, care putea să-i prescrie tot felul de unguente necesare în primele săptămâni din viața unui nou-născut. Eu voiam să fiu prezentă – chiar voiam – și îți jur că am încercat s-o ajut. Dar deseori aveam impresia că mai mult o încurcam, neștiind ce să fac cu toate acele accesorii noi, cum să susțin capul copilului sau cum se schimbă un scutec.

Doream cu atâta disperare să fac parte din viața lor și nu înțelegeam de ce nu voiau și ele. Voiam să învăț alături de Marnie, să descopăr noile provocări stând alături de ea. Aveam o imagine despre cum ar trebui să arate viețile noastre, vedeam cum trei lumi s-ar contopi într-una singură, și această distanțare mi se părea insuportabilă.

Am ieșit odată să luăm o gustare în oraș, când Audrey avea vreo șase săptămâni. Eram foarte fericită că le văd pe amândouă și i-am cumpărat lui

Audrey o zornăitoare de plastic. Dar pe ea n-a interesat-o cadoul meu. Plângea întruna, deranjată de zgomote și mirosuri necunoscute, de lumina puternică a soarelui. Era furioasă, agitată – se înroșise la față ca un răcușor – și Marnie o sălta în brațe, încercând s-o liniștească, exasperată că nu mai știa ce să-i facă.

— Fir-ar să fie, a spus ea. Ventilatoarele. Ale naibii ventilatoare.

— Ce ventilatoare?

Chelnerița ne-a adus farfuriile la masă: ouă jumări pentru Marnie și un rulou cu bacon pentru mine.

— Trebuia să trec să le ridic, mi-a explicat ea. E prea cald în apartament. E un coșmar, sinceră să fiu. Audrey nu doarme. Am un termometru mic, e roșu tot timpul pentru că e foarte cald, fir-ar să fie. N-am mai văzut o primăvară ca asta, dar nu pot eu să controlez vremea, nu? De-aia am comandat trei ventilatoare. Probabil că am exagerat puțin, poate că unul era de ajuns, dar intrasem în panică. În fine, trebuie ridicate până la prânz, dar eu n-o să mai ajung să le iau cu Audrey în starea asta. Va trebui să mă duc mâine. Asta înseamnă încă o noapte de urlat.

— Pot să mă duc eu? Unde e?

Marnie a reflectat puțin.

— Ești sigură? Chiar vrei? Ar trebui să pleci acum.

— Bineînțeles.

Voiam s-o ajut.

— Atunci să-ți dau…

A căutat prin geantă și a scos o chitanță.

— Cred că ajungi în zece minute dacă mergi repede.

— Sigur, am spus, luând bucata de hârtie din mâna ei. Nicio problemă.

— Dar mâncarea ta… Nu vrei să…

— Am mâncat niște cereale mai devreme. Nu mi-e foame. Serios.

— Atunci ia asta, a spus ea.

Și mâna ei dreaptă a dispărut din nou în geantă. A scos o cheie mică și aurie pe care am recunoscut-o imediat.

— Plătesc și ne vedem la apartament, dar mai întâi trebuie s-o liniștesc, deci tu s-ar putea să te întorci înaintea mea. Ești sigură că poți? E totul achitat.

— Bineînțeles.

Când am întins mâna să iau cheia, am simțit zgârietura de pe capătul ei rotund și plat și mi-am dat seama că era exact aceeași pe care o avusesem atunci.

— Ne vedem acolo.

Am luat ventilatoarele și le-am cărat până la apartamentul ei; erau grele și incomode. Am intrat în casă. Apartamentul mi se părea diferit acum: locuit, ocupat, plin de viață. Am deschis cele trei cutii în holul de la intrare, am asamblat ventilatoarele și le-am băgat pe rând în priza de lângă calorifer, să văd dacă funcționează. Stând aplecată, privirea mi-a fost atrasă iar de covorul alb cu negru. I-am ridicat un colț și m-am uitat sub el. Nimic. L-am tras puțin mai în spate, dar nu era nicio pată lângă treapta de jos.

Am lăsat ventilatoarele la baza scării, după care m-am așezat pe canapea și le-am așteptat pe Marnie și Audrey să se întoarcă, fără să ating nimic, pentru că nu voiam să tulbur atmosfera. S-au întors puțin după ora unu. Marnie a spus că era obosită, că are nevoie să se odihnească, așa că mi-a mulțumit pentru ventilatoare și a spus că trebuie să mai încercăm să ieșim la un mic dejun cât de curând, sau poate la un prânz, că o să ținem legătura.

De-atunci n-am mai reușit să ne vedem.

Trebuia să mă duc la ea la cină săptămâna trecută, dar pe urmă m-a sunat la serviciu după-amiază să-mi spună că nu prea avea chef de gătit, că era epuizată, și dacă putem amâna pentru altă

dată. I-am zis să nu-și facă griji, să vină pe la mine că am să gătesc eu, sau că pot să gătesc la ea, sau ce-ar fi să comandăm ceva acasă? Dar ea a insistat s-o lăsăm pe altă dată.

Trecuse mai bine de-o lună.

În tot acest timp – acest spațiu –, mi-am concentrat atenția pe Valerie.

Aș vrea să pot spune că această ocupație a fost agreabilă, dar aș minți. Iar eu am promis să spun adevărul. Așa că iată-l. Mă pomeneam gândindu-mă la lucruri care ar fi putut să o – cum să-i spun? – împiedice definitiv să se amestece în viețile noastre. Știam unde locuia. Știam unde lucra. Deși nu-i cunoșteam secretele așa cum le cunoștea ea pe ale mele, în sinea mea eram sigură că puteam crea o situație care să-i fie fatală.

Dar nu era atât de simplu. Nu găseam o modalitate care să nu-mi provoace greață. Îmi surâdea ideea de-a o împinge în fața mașinii. Ar fi fost o simetrie plăcută. Îmi imaginam cum să-i șterpelesc medicamentele – văzusem că postase ceva despre niște pastile pentru rinită alergică – și să le înlocuiesc cu ceva mortal. Dar mă cutremuram de fiecare dată când gândurile mele deveneau peste măsură de pragmatice și mai puțin fanteziste. Ceea ce m-a ajutat în multe feluri să dovedesc că se înșela: totuși, nu eram o criminală.

Îmi trebuia deci un alt plan.

*

În după-amiaza aceea, am început din nou să mă uit la ce mai postase în ultimul timp – fotografii, articole din ziare, mesaje pe Twitter – și am găsit o nouă imagine postată chiar dimineață. Arăta un șir de pantofi de step, cu textul: *Repetiția finală – gata!* Am intrat pe site-ul companiei de dans și am aflat că spectacolul lor avea loc peste câteva ore într-o sală parohială din centrul orașului. Nu vindeau bilete în avans – primul venit, primul servit –, dar acceptau la sosire donații pentru un centru de psihiatrie.

M-am decis să mă duc. Voiam s-o văd.

Am ajuns prompt la ora șapte. Femeia care ținea cutia pentru donații la intrare m-a întrebat dacă am mai văzut un spectacol de-ale lor și, când i-am spus că nu, a fost curioasă să știe dacă se întâmpla să cunosc vreun membru al trupei.

Am răspuns fără să mă gândesc:

— Valerie.

— Sands? Valerie Sands?

Am dat din cap.

— Este o achiziție grozavă pentru echipă, a spus femeia. Ne bucurăm foarte mult s-o avem alături de noi. N-a mai dansat de când era adolescentă, dar a recuperat foarte repede. Sunt sigură că în seara asta va străluci. Vei fi foarte mândră de ea.

Am zâmbit, am dat iar din cap și am acceptat recunoscătoare un program roz-aprins. Valerie se număra printre cei șase dansatori care apăreau în numărul din deschidere.

Am intrat în clădirea bisericii și am rămas uimită de dimensiunea ei: tavanul, incredibil de înalt și bogat ornamentat; șirurile dese de bănci din lemn masiv; scena ascunsă după niște perdele verzi și grele. Băncile erau pline – copii ținuți pe genunchi de părinți și adolescenți înghesuiți unii lângă alții –, așa că m-am dus să stau mai în față, lângă alte persoane care întârziaseră. În spatele meu a început să se formeze o mulțime: rude, prieteni, oameni apropiați.

Apoi luminile s-au stins, cortina s-a ridicat și am văzut-o intrând pe scenă alături de alte două femei, urmate de trei bărbați, toți cu pantaloni negri, largi, și bluze negre, mulate pe corp. Arătau banali, chiar plictisitori, până când a început muzica. Boxa de lângă mine a început să vibreze, iar ei au devenit instantaneu magnifici. Se mișcau atât de repede – trupurile lor pline de energie punctau muzica –, iar zgomotul produs de picioarele lor era agresiv și îndrăzneț. Energia transmisă m-a făcut să mă simt mai vie și am fost complet absorbită, când deodată

ea s-a uitat spre partea din față a scenei. Căuta pe cineva. Dar m-a găsit pe mine.

S-a încurcat, numai puțin, după care s-a redresat. A reluat repede, dar mi-a părut bine că am scos-o din ritm. Mi-a plăcut că măcar o dată am surprins-o și eu pe ea.

M-am strecurat afară la sfârșitul piesei și mi-a părut bine că a văzut și ea cum e să-ți strice cineva echilibrul.

Capitolul 35

Era sâmbătă dimineața și eu eram în drum spre mama. Mă tentase să rămân în pat, dar ea știa că trebuie să mă aștepte – sau, cel puțin, știuse. Putea la fel de bine să fi uitat.

Vremea era caldă, prea apăsătoare și prea umedă ca să lenevesc în pat sau să rămân acasă. În ultimele trei săptămâni avuseserăm temperaturi de peste 27 de grade și nu plouase aproape toată luna. Iarba din oraș se uscase și se îngălbenise ca paiele. Chiar și dimineața devreme se simțea zăpușeală. Era o vreme de mâncat înghețată în parc, de stat la umbră, de mers la plajă și de luat cina la o terasă seara târziu. Nu de călătorii cu trenul, de sanatorii fără ferestre și obligații de familie.

Trenul era aglomerat. Eram încă în stația Waterloo și mai aveam câteva minute până la plecare. Stăteam lângă ușile glisante, pe un rând de patru locuri, cu spatele la fereastră. Locurile de vizavi erau ocupate de o familie tânără: mama, tatăl și două fetițe. Își țineau rucsacurile în poală, iar eu mă întrebam dacă se duceau la mare sau la țară, unde era mai răcoare și aerul, mai puțin încărcat.

În spatele nostru, un alt tren se pregătea de plecare. Controlorul s-a aplecat în afară, s-a uitat pe peron și a suflat în fluier. Celălalt tren a scos un

pufăit și s-a pus în mișcare, iar eu am simțit un gol în stomac de parcă noi ne mișcăm. M-am lăsat pe spate și am închis ochii.

Aveam să mă întorc în oraș până la prânz și rolul meu de fiică devotată va fi fost îndeplinit până săptămâna viitoare.

Când am deschis ochii, ajunseserăm la Vauxhall.

— Te rog să încetezi, spunea o femeie care stătea în ușa trenului, cu fața spre exterior, și se ținea de cadrul ușii, blocând intrarea.

Nu-i vedeam chipul, dar mi-am dat seama după cum îi tremura vocea că era pe cale să izbucnească în plâns.

— Nu urci în trenul ăsta.

— Haide, doamnă, ce ți-a venit? zicea un bărbat de pe peron.

Ea a inspirat adânc și pieptul i s-a ridicat, iar eu mi-am dat seama că era speriată, dar încerca să n-o arate.

— Mă scuzați, a strigat femeia spre controlorul de pe peron care era cu spatele la ea și vorbea într-o stație de emisie-recepție. Omul acesta mă urmărește. Mă scuzați!

Controlorul nu s-a întors.

— Pot să urc în orice tren vor mușchii mei, a continuat bărbatul.

— Dar nu în ăsta. Te ții după mine și mi-ai strigat numai obscenități, iar eu nu mai permit.

Și-a trecut bareta genții peste cap, astfel încât s-o țină în diagonală pe piept. Purta un tricou roz-aprins – o făcea să arate mai tânără și mai vulnerabilă – și niște pantaloni scurți, din denim, care lăsau să i se vadă coapsele bronzate și tonificate.

I-am atras atenția femeii care stătea vizavi de mine. Soțul ei le-a cuprins pe cele două fetițe de după umeri în timp ce discutam cu glas scăzut dacă ar trebui să intervenim.

— Du-te-n mă-ta! i-a strigat bărbatul.

— Eh, hai c-ajunge, a spus tatăl fetițelor, cu o voce calmă și măsurată. Prietene, de ce n-aștepți două minute? Mai vine un tren imediat după acesta. De ce faci atâta gălăgie?

Bărbatul de pe peron a rămas nemișcat, părând că se gândește ce să facă.

— Lua-v-ar dracu' pe toți, a spus el până la urmă și s-a îndepărtat furios.

Am răsuflat ușurată. Să dai înapoi în fața unei femeiuști în pantaloni scurți din denim și tricou roz? Ca bărbat, te descalifică, e un semn de slăbiciune. Pe când dacă cedezi în fața altui bărbat – puțin mai în vârstă, puțin mai solid – e o chestiune de bun-simț.

Charles era intimidat de femeile puternice. Când luam cina împreună, își desconsidera colegele de serviciu, catalogându-le ca fiind excesiv de emotive sau, în aceeași frază, prea drăguțe. Se simțea amenințat de succesul partenerelor de afaceri, care aveau copii fericiți, căsnicii reușite și cariere impresionante. Sau poate că asta este doar ceea ce voiam eu să văd. I-am contabilizat toate defectele și i-am găsit o mulțime de motive pentru care nu merita o femeie ca Marnie.

Femeia în roz a apăsat pe buton și ușile s-au închis în fața ei.

— Vă mulțumesc, a spus ea întorcându-se către tatăl celor două fetițe. Vă mulțumesc pentru că ați intervenit.

Apoi s-a îndreptat spre locul liber de lângă mine.

O știam.

Am recunoscut-o imediat.

I-aș recunoaște figura oriunde.

Capitolul 36

Îmi era atât de familiară. Am recunoscut-o după părul negru, pieptănat pe spate, iar tatuajele de la încheietura mâinii stângi și degetul mare se potriveau cu cele din fotografiile ei. Arăta altfel de aproape: mult mai sigură pe ea, ieșea mult mai bine în evidență. O mai văzusem stând așa, lăsată pe un picior, cu șoldul împins spre stânga, și avea aceeași geantă neagră de piele pe care o purtase la înmormântare. Dar era mai mult decât atât: mai mult decât felul în care arăta, felul în care stătea sau lucrurile pe care le poseda. Aveam impresia că știu cum îi lucrează mintea, cum gândește.

— Te cunosc, am spus eu.

— Așa e, a răspuns ea. Deși n-ar fi trebuit să mă vezi. Dar n-aveam cum să prevăd tărăboiul cu ciudatul ăla. M-a cam dat peste cap. A fost groaznic, nu-i așa? E a doua oară când mă urmărește. Presupun că nu e prea plăcut să te urmărească un necunoscut.

A ridicat din sprânceană, apoi a râs.

M-a uluit încrederea ei. Era atât de sigură pe ea, atât de curajoasă. Ar fi trebuit să-mi fie frică. Știu asta. Ar fi trebuit să mă tulbure faptul că recunoștea că mă urmărea – probabil de câteva luni – cu intenții care numai bune nu erau. Și totuși, în acel moment, m-am simțit liniștită. Nu mă înșelasem. Fusesem urmărită. Nu mă înșelasem.

— N-ai fost atât de discretă pe cât crezi, am replicat eu. Te-am văzut. Și nu o dată.

— Ah, serios? Fir-ar să fie. Ce dezamăgire.

Nu observasem până atunci, dar avea trăsături frumoase, un chip foarte frumos.

— Ce vrei? am întrebat-o.

— Vreau să știu unde te duci în fiecare sâmbătă. Te deranjează dacă stau și eu aici?

Am scuturat din cap pentru că nu voiam să stea lângă mine, purtându-se ca și cum eram prietene, ca și cum situația nu era deloc aiurea.

— Da, mă deranjează.

— Eh, hai, nu te purta așa.

— Ai recunoscut mai devreme că mă urmărești, iar acum vrei să stai lângă mine și să… ce? Să stăm la taclale? Nu. Nu mă interesează.

— Dramatizezi. Nu mă așteptam. Credeam că vei fi foarte echilibrată, puțin indiferentă, dar tu nu poți să-ți controlezi emoțiile, este? Ceea ce e ciudat, pentru că nu e cine știe ce dezvăluire, nu? Dacă știai că te urmăream.

Nu suportam chestia asta. Nu suportam insinuarea că mă comportam ca o isterică, deși încercam cu disperare să fiu exact opusul: calmă, controlată, sigură pe mine.

S-a așezat lângă mine nepăsătoare. Brațul ei se freca de al meu. Am rămas nemișcată și materialul creponat al bluzei ei se simțea moale pe brațul meu gol. Furia creștea în mine, dar știam că trebuie s-o ignor și să fiu prudentă, calculată, să nu mă las doborâtă.

Ea a oftat și și-a trecut degetele prin păr.

Îmi venea s-o plesnesc peste față, deși știam că violența nu e o soluție, dar la ea mă înfuria totul – rânjetul ei, bluza ei roz, zelul ei. Mă acuzase de crimă, nu o dată, ci de două ori. Mă acuzase că îmi ucisesem soțul. Și, când Marnie începuse în sfârșit să treacă peste durerea ei, a apărut femeia asta care se așezase lângă mine și care ne împiedica să mergem înainte.

— Să cobori la următoarea stație, i-am spus eu.

— Dar atunci n-o să aflu unde te duci, a obiectat ea și și-a ridicat un picior pe scaunul capitonat ca să-și lege șiretul.

— Poți să mă întrebi pe mine. Nu e ceva interesant. Și, sincer, dacă investigația ta te-a condus aici, atunci e clar că e timpul să te oprești. Mă duc s-o vizitez pe mama. Mă duc la ea în fiecare weekend și întotdeauna iau trenul ăsta.

— Unde locuiește?

— La capăt de linie.

— Poți să-mi dai adresa ei?

Mi-a zâmbit complice, de parcă eram implicate amândouă. A pus din nou piciorul jos și a început să bâțâie din el, ridicând călcâiul în mod repetat și făcând să-i tremure carnea bronzată de pe coapse.

— Este la un cămin de bătrâni. Suferă de demență.

Cred că am simțit nevoia să par onestă, ca și când nu aveam nimic de ascuns. Eram dispusă să-i dau informațiile pe care le voia ca să par nevinovată.

— Îmi pare rău, a spus Valerie. Mare păcat.

— De ce? am întrebat-o eu sec. Pentru că n-o să-ți poată spune nimic?

M-a privit șocată.

— Nu, a insistat ea. Cum poți să spui așa ceva? Nu-i vorba de asta.

— Da, sigur, am replicat eu ironică.

Nu-mi dădeam seama dacă spunea adevărul. Oricum nu prea conta.

S-a uitat peste umăr, pe geam, la gardurile vii care se perindau pe lângă noi, contopite într-o ceață verde.

— Tu crezi că sunt un monstru, a spus ea. Nu sunt. Știu doar că mai e ceva la mijloc și trebuie să descopăr ce. Așa că merg mai departe cu ancheta. Mă tem că n-o să se termine.

Probabil că m-am schimbat puțin la față – poate că ea a văzut teama îngropată în mine –, pentru că expresia ochilor ei s-a schimbat imediat și a devenit aproape înduioșată.

— Scuze. Sună puțin a amenințare, nu-i așa?

— Și nu e?

— Da, ai dreptate. Probabil că e. Simți că mă apropii?

— N-ai de ce să te apropii…

— Încetează, a spus ea. Vezi și tu la fel de clar ca mine. Povestea ta are niște fisuri. Și, pe undeva, există o bilă de demolare care o va distruge de tot. Iar eu am s-o găsesc.

Am ridicat din umeri.

— Te înșeli, am spus.

Vorbele mele n-au sunat convingător.

— Nu cred că ți-ai omorât soțul, a zis ea, dacă asta te consolează cu ceva.

— Nu mă consolează.

— Și îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. E greu.

— Viața e de rahat, te obișnuiești cu asta.

— Oh, mie-mi spui? Uneori abia pe al patrulea pahar de votcă simt că începe să se îndulcească…

A început să-și rotească inelul de argint de pe degetul mare.

— Mi-am adus aminte de mesajul ăla, a continuat ea și a făcut o grimasă. Ți-am lăsat un mesaj. Pe robot. Oricum, m-am simțit groaznic a doua zi dimineață. Băusem prea mult. Dar am vorbit serios.

— Că ne urmărești în continuare? Mă bucur că Marnie l-a șters pe-al ei și n-a ascultat toate aberațiile alea.

Valerie a înclinat ușor capul într-o parte și a făcut ochii mari. Mi-am dat seama că făcusem o greșeală.

— Cum adică? Ea nu l-a ascultat?

Am clătinat din cap.

— Eu am crezut că l-a auzit, dar l-a ignorat.

N-am zis nimic. Familia din fața noastră cobora la Richmond. A fost o agitație de ultim moment – ia pălăria, rucsacul, unde e crema antisolară – și mama fetițelor ne-a zâmbit jenată în timp ce-și zorea familia să coboare din vagon chiar înainte să se audă semnalul sonor al ușilor ce se închideau și trenul să plece din stație.

Sistemul de aer condiționat a scos tot felul de gemete, apoi s-a oprit cu un șuierat. Fără bâzâitul ventilatorului și suflul aerului rece care intra în vagon, în tren mi s-a părut brusc mai liniște. Temperatura a început să crească. M-am ridicat să deschid un geam, dar era închis ermetic. Toate erau sigilate.

— Așa, prințesă, s-a auzit o voce în spatele meu.

Când m-am întors, am văzut că bărbatul care o hărțuia pe Valerie se așezase vizavi de noi, unde puțin mai devreme stătuse familia cu cele două fetițe.

Am rămas în picioare, dar n-am zis nimic.

— Ce ziceai în stația trecută?

Vorbea tare și ceilalți pasageri din vagon se uitau curioși, așteptând să vadă ce se va întâmpla în continuare. M-am întrebat dacă ascultaseră și până atunci, cât auziseră din cearta noastră.

— Hei! a strigat el.

Valerie se prefăcea că își căuta ceva în geantă.

— M-ai ignorat și mai devreme, nu?

— Sunt câteva locuri libere mai încolo, am intervenit eu. Uite-acolo.

— Nu caut loc, scumpete. Vreau să vorbesc cu ea.

Valerie refuza să ridice privirea, făcându-și de lucru cu un ghemotoc de chitanțe vechi, îndoite și decolorate, cu sticla goală de apă, cu telefonul. Ar fi trebuit să plec. Ar fi trebuit s-o las să se descurce singură, dar există un cod tacit între femei în spațiile publice și mai ales în mijloacele de transport în comun, care spune să fim unite în fața bărbaților amenințători, așa că, inevitabil, fără să mă gândesc, am rămas lângă ea.

— Uită-te la mine! a strigat el.

Valerie s-a uitat instinctiv.

Apoi a inspirat adânc și s-a ridicat în picioare.

— Uite ce e, a spus ea, încerc să petrec o zi plăcută cu iubita mea.

I-am simțit degetele urcând pe încheietura mâinii mele și spre palma mea. Am lăsat-o să mă ia de mână. Încă se juca? Ea avea controlul situației? Sau el?

— Și chiar n-avem chef de probleme. Deci ce vrei?

— Eh, așa se explică? a spus bărbatul, ridicându-se în picioare.

M-am crispat, dar el n-a venit mai aproape.

— Ești lesbi, a râs el. De ce n-ai spus? Cred c-ar fi trebuit să-mi dau seama de când te-am văzut așa furioasă și plină de ură.

A trecut pe lângă noi, arătându-ne degetul mijlociu, și s-a făcut nevăzut în celălalt vagon.

Ne-am uitat după el cum pleacă, apoi ne-am așezat la loc.

— Mă hărțuiește, a spus ea foarte încet. Am ieșit o dată să bem ceva. Era vorba de un articol pe care voiam să-l scriu. Apoi l-am văzut la spectacolul meu, un spectacol de dans. Se uita la mine din primul rând. Asta m-a bulversat. În fine, sper c-am scăpat de el definitiv.

— Vreau să cobori la următoarea stație, am repetat eu.

— N-o să te urmăresc.

— Nu te cred.

Ea a râs.

— Mi se pare corect.

— Vreau să încetezi să ne mai urmărești.

— Asta nu pot s-o fac.

— Ba poți. N-ai ce să descoperi, iar tu acum mă hărțuiești, ceea ce e o infracțiune.

— Am să povestesc la poliție ce am aflat.

— Crezi c-o să-i intereseze? O plimbare prin ploaie și niște zgomote în apartament? Lucrurile astea nu sunt probe, Valerie. Nu reprezintă nimic. N-ai descoperit nimic. Îți pierzi vremea. Cred că ai o problemă.

— N-am nicio problemă, a răspuns ea și mi-am dat seama că atinsesem un punct sensibil.

— Nu este normal ce faci.

Încercam să nu strig, dar furia din mine țâșnea prin toate capilarele, mici explozii pe care nu le puteam controla, care bolboroseau și pulsau, disperate să erupă.

— *Tu* nu ești normală, am adăugat.

— Uite cine vorbește.

Se schimonosise la față: avea maxilarul încleștat, ochii îngustați, gura strâmbată într-un rictus de furie.

— Ce înseamnă asta? am întrebat eu. Ce vrei să insinuezi?

— Că l-ai omorât pe soțul prietenei tale cele mai bune. Vrei să vorbim despre obsesie? Despre *a nu fi normală*? O să te prind. Și tu știi asta. Dar încă nu-ți vine să crezi.

— Știi ceva? Eu cred că tu ești geloasă.

Era o idee nouă. Nu mă gândisem până atunci. Dar probabil că germinase pe undeva pentru că părea perfect logic.

Valerie a deschis gura să vorbească, dar n-a zis nimic. Obrajii i s-au lăsat ușor, adâncindu-se între dinți, și încrețiturile de pe frunte i-au dispărut instantaneu.

— Nu sunt, a răspuns în cele din urmă.

Am ridicat din umeri, așa cum făcuse ea mai devreme, cu o indiferență voită.

Trenul a oprit la peron. Valerie a băgat mâna în geantă și a scos o carte de vizită. Pe una dintre fețe era o ilustrație cu un stilou auriu ștanțat.

— O să plec, a spus ea. Dar ia asta. Și sună-mă. Chiar vreau să mă suni. Vorbesc serios.

— Exclus, am răspuns eu.

Capitolul 37

Ușa era deschisă, ca de obicei, și eu am ciocănit ușor în tocul ei. Mama stătea în fotoliul său, într-un colț. Fotoliul avea un cadru de lemn de culoare deschisă și picioare de lemn lustruit. Până atunci nu observasem modelul de pe stofa tapițeriei – spirale de un verde electric –, care contrasta hipnotic cu puloverul ei de lână violet. Purta pantofi în loc de papuci și m-am întrebat dacă folosea crema hidratantă pe care i-o adusesem de

ziua ei pentru că pielea ei arăta puțin mai catifelată, mai suplă.

— ’Neața, am spus.

Ea mi-a zâmbit și a bătut cu palma în brațul fotoliului. Încă vorbea – uneori –, dar din ce în ce mai puțin, în schimb folosea mici gesturi ca să transmită ce voia să spună. Odată îmi explicase cum era când nu-i veneau cuvintele pe buze. Zicea că era ca atunci când conduci copiii la școală, fiecare copil fiind un cuvânt, dar ei nu te ascultă, nu ajung când trebuie sau, uneori, nu ajung deloc și stau în drum, învârtindu-se în cerc. Sau, mai rău, copiii care vin nu sunt cei care trebuie, sunt alții, nu cei pe care îi voia ea. Tăcerea era alternativă care o speria mai puțin.

A întors capul spre pat, încurajându-mă să mă așez acolo. Am făcut cum mi-a cerut, chiar dacă salteaua era îngrozitor de incomodă.

— Tu, a spus ea.

Cu asta voia să zică: povestește-mi despre săptămâna ta, despre ziua ta, despre viața ta, despre tot ce ți s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima oară.

— N-am cine știe ce să-ți povestesc.

Ceea ce era adevărat. Revenisem la rutina obișnuită, o combinație stabilă de serviciu-acasă și acasă-serviciu.

— Dar mai târziu vreau s-o sun pe Emma.

Mama a făcut o mică grimasă când am spus asta, iar eu am continuat să vorbesc astfel încât ea să nu aibă timp să mai formuleze un răspuns sau să înceapă să gesticuleze maniacal.

— Poate chiar o să trec pe la ea. Se simte mult mai bine după ultima internare în spital, dar oricum e o idee bună să trec s-o văd.

Mama s-a încruntat. Ea ignorase suferința Emmei până când boala se instalase adânc în oasele ei. Pe mine nu mă știuse ca soție, doar ca văduvă. Dar, în ciuda acestor oribile neajunsuri, ne cunoștea. Și poate așa cum numai o mamă își

cunoaște fiicele. Știa, de exemplu, că eu deformam adevărul pentru că eram o fire slabă. Nu puteam să admit adevărul că Emma nu se simțea mai bine, că în realitate îi era mai rău. Părul începuse să i se rărească și îi apăruse o mică chelie pe partea stângă a capului. Avea frisoane tot timpul, se înfofolea mereu cu straturi de pulovere, pături și șosete. Avea o tuse de care nu mai scăpa.

Dar eu nu puteam să admit toate astea pentru că nu suportam să înfrunt realitatea. Și mama știa asta. Mai știa și că Emma nu avea puterea să se simtă mai bine și că, în cel mai bun caz, suferea.

Mama a bătut cu unghiile pe brațul de lemn al fotoliului și a spus:

— John?

— Adică Jonathan?

— Mâine.

A arătat spre calendarul de pe perete. I-l cumpărasem de Crăciun, cu câțiva ani în urmă. Afișa date, nu zile, cu poze cu flori, alta pentru fiecare lună. Se simțise frustrată că nu reușea să-și amintească evenimentele importante – zilele noastre de naștere, de exemplu –, așa că le notaserăm împreună. Jonathan murise de câțiva ani, dar datele importante din viața lui încă aveau însemnătate pentru mine și le marcasem ca și cum erau ale mele.

M-am ridicat și m-am apropiat de calendar. În fiecare dimineață, îngrijitoarea mamei muta un mic sticker galben pe data zilei respective. Altfel la ce i-ar fi folosit să știe când cad evenimentele importante dacă nu știa în ce zi este?

A doua zi ar fi fost ziua de naștere a lui Jonathan.

Uitasem.

Într-o altă viață, m-aș fi pregătit cu săptămâni înainte, dacă nu chiar cu luni – cu cadouri, tort, o felicitare și baloane. Aș fi rezervat o masă la un restaurant bun sau aș fi organizat o petrecere surpriză. Aș fi căutat o hârtie de ambalat cadouri

care se potrivea cu personalitatea lui – decorată cu biciclete, bâte de cricket sau animale – sau aș fi cumpărat croasanți de la patiserie.

Chiar și cu câțiva ani în urmă, aș fi așteptat această zi gata să fiu copleșită de o suferință insurmontabilă. Aș fi fost neliniștită, m-aș fi panicat văzând cum trec zilele, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le-aș face dacă el ar trăi și la tot ce nu făceam pentru că el era mort.

— Da, am spus, vrând ca ea să creadă că îmi amintisem, că știam deja, pentru că ce soție ar uita de ziua de naștere a soțului ei? Probabil că am să-i fac o vizită. La cimitir. La prima oră. Înainte să trec s-o văd pe Emma. Am să cumpăr niște flori, cred. Poate un balon. Nu, nu un balon.

Ea a dat din cap și a întrebat:

— Tata?

Uita destul de des că el nu mai făcea parte din viața ei. Credea că venea s-o vadă și, uneori, îmi vorbea despre vizitele lui. Zicea că îi adusese flori, deși singurele flori din cameră erau cele aduse de mine, și că în sfârșit montase etajerele acasă, deși ea îi ceruse asta ani în șir, iar el n-o făcuse niciodată. Zicea că o duce bine. Asta o știam și eu, dar el o ducea bine într-un alt oraș, cu o femeie care nu era mama.

Odată, când mă certam cu Emma în legătură cu împărțirea responsabilității față de mama, sora mea mi-a zis că o vizitam atât de regulat nu pentru că era mama și nu dintr-un simț al datoriei, ci fiindcă o invidiam pe mama pentru capacitatea ei de a uita. Mama nu știa că persoana pe care o iubea cel mai tare nu mai era de mult cu noi.

Aveam tendința să evit această discuție cu mama dacă se putea: fie îi ignoram întrebările, fie răspundeam ceva evaziv, ceva care sugera că poate el va veni în vizită destul de curând, fără să promit că-i transmit un mesaj sau că trec pe la el să-l văd.

Poate că ea nu încercase niciodată să-și amintească faptul că tatăl meu era absent. Poate că

ei îi părea bine că uită.

— Marnie? a întrebat mama, zâmbind.

— Face foarte bine. Audrey se simte minunat. A mers la un control acum câteva săptămâni. Ia în greutate. Deși n-am prea văzut-o în ultimele săptămâni. Se pare că sunt foarte ocupate.

— Maternitatea, a spus mama, apoi a căscat de parcă și asta făcea parte din conversație.

— Știu. Dar și prieteniile sunt importante. M-am gândit să-i fac o surpriză.

Mama m-a aprobat, dând din cap cu entuziasm.

În acel moment, s-a auzit un zgomot din camera de alături, apoi un geamăt frustrat. Vecina mamei scăpase ceva pe jos. Am auzit lipăitul rapid al unor pantofi pe gresie și două infirmiere au trecut grăbite pe lângă ușa noastră ca să o ajute.

— M-am gândit să-i pregătesc ceva de mâncare, am continuat eu. Îți amintești că obișnuiam să luăm cina împreună o dată pe săptămână? Mă gândesc să revenim la obiceiul ăsta. Ar fi frumos să păstrăm legătura. Ce părere ai?

În alte locuri, cu alți oameni, tăcerile erau umplute de alte voci, mai puternice. Dar aici nu se auzea decât a mea.

— Mă gândesc să plec mai devreme de la serviciu vinerea viitoare. N-ar fi nicio problemă. Toți o tulesc după prânz, mai ales cu vremea asta frumoasă, toți vor să plece pe undeva în weekend. Avem mai puțini oameni care să răspundă la telefoane, dar – ce contează? – telefoanele sună mai puțin pentru că toată lumea pleacă în vacanță. În fine, știu că Marnie se întâlnește cu alte mame vinerea la ora trei – pentru *asta,* își face timp săptămânal –, așa că știu că nu va fi acasă. Mă gândesc să intru și să gătesc ceva incredibil, ceva care s-o impresioneze chiar și pe ea.

Mama s-a încruntat.

— Am o cheie, am explicat eu. Să nu mă înțelegi greșit. N-o să intru prin efracție.

Am început să râd, dar râsul meu nu suna firesc.

— Ea mi-a dat-o, am adăugat. Ce-i cu tine?

— Nu, a spus ea și capul a început să-i tremure și mai tare. Nu.

— De ce faci așa? E o idee bună. O să-i placă surpriza.

— Cheie, a insistat ea.

— Da, o cheie.

Mama a încetat să mai scuture din cap și m-a privit fix.

Deși eu eram adultul responsabil în familie, ea deținea totuși rolul tradițional de mamă omniscientă, cu priviri tăioase pe care numai o mamă le poate avea, cu înclinări ale capului care cer răspunsuri. Îi luase câteva săptămâni să accepte că tata plecase definitiv – noi eram sigure că el blufează – și, când în sfârșit a acceptat, s-a prăbușit. Tata ne trimisese o vedere de pe o plajă thailandeză, în care ne spunea că își schimbase numărul de telefon și că n-o să ni-l dea și nouă, dar considera că trebuie să știm că nu ne răspundea la apeluri și mesaje pentru simplul motiv că nu le mai primea. Mama a plâns, a băut prea mult și s-a închis în camera ei, iar eu treceam pe-acolo regulat ca să-i las sticle de apă pe noptieră și să bag în frigider mâncarea preparată la microunde. În perioada aceea, nu și-a îndeplinit rolul de mamă.

— E în regulă, am spus. Nu te enerva așa.

Mama a plesnit cu palma peste brațul de lemn al fotoliului, atât de tare, încât a tresărit, apoi s-a lovit cu palma în piept, încercând să scape de durere.

— Încetează, am spus. Încetează imediat. Ce faci?

S-a lovit cu cealaltă palmă peste față, apoi a doborât pe jos cana de apă de pe măsuța de alături.

Am sărit în picioare ca s-o ridic.

— Ce-i cu tine? Nu mai face atâta dezordine.

— Cheie, a repetat ea printre dinți.

— Numai ce mi-a dat-o, am spus – ceea ce era adevărat. Nu e… Nu are nicio legătură cu…

O infirmieră s-a oprit în pragul ușii. Eu și mama ne-am întors spre ea.

— ’Neața, Jane, m-a salutat femeia. ’Neața, Helen, i-a spus mamei. Ce se întâmplă?

Mama s-a lovit iar cu palma peste coapsă. Se uita fix la mine, vrând să spună ceva, dar nu reușea să găsească vorbele potrivite pentru a se exprima.

— Ce s-a mai întâmplat acum? Fata ta a venit să te viziteze. Foarte frumos din partea ei.

Infirmiera a îngenuncheat pe podea în fața mamei mele, a apucat-o de mâini și a ținut-o ca să nu se mai lovească.

— Cheie, a gemut mama. Cheie.

Infirmiera s-a uitat la mine și a ridicat din umeri.

— Mă tem că nu-mi dau seama ce a supărat-o, am spus.

— Of, Doamne, a zis infirmiera, încercând să rezolve situația. Mă tem că nici eu nu știu. Ce naiba a supărat-o atât de tare? Scumpo, încearcă să respiri adânc de câteva ori.

Avea o voce liniștitoare.

— Așa. Găsim noi o soluție imediat, dar mai întâi hai să ne liniștim. Am avut o săptămână minunată, nu-i așa? A trecut pe-aici coafeza și uite ce bine arată acum, nu-i așa?

A arătat spre părul mamei cu un gest larg.

— I-ai povestit lui Jane? Ne pregătim pentru vizitatori, așa e?

— Cheie, repeta mama, continuând să mă privească furioasă.

— Bine, bine, a spus infirmiera, așezându-se pe vine. Ce-ți trebuie? Vrei o cheie? Vrei să deschid fereastra, da?

Credea ce era mai rău despre mine; că avusesem cheia în tot acest timp, că o mințeam.

Mama a lovit tava și a răsturnat pe jos tot ce era pe ea: șervețele, carafa cu apă și fotografia ei înrămată.

Infirmiera s-a uitat la mine.

— Poate-ar trebui să…

— Nu-i nimic, am spus, ridicându-mă. Nicio problemă. Voi reveni săptămâna viitoare. Poate n-a dormit bine azi-noapte sau cine știe.

Începeam să pierd controlul, să comit greșeli.

Îi spusesem mai demult că nu am avut cheie. Mai rău decât atât, spusesem că, dacă aș fi avut o cheie, aș fi folosit-o ca să-i salvez viața lui Charles. Ceea ce era absurd. Folosisem cheia ca să-i iau viața, iar ea probabil știa asta.

Acum nu mințeam, dar mințisem mai demult și ea mă prinsese cu minciuna.

— Tata? a întrebat mama.

M-am întors cu fața spre ea.

Întreba de el pentru că avea nevoie de el. Voia ca el să intervină, să-și îndeplinească rolul de tată. Știa că nu trebuie să aibă încredere în mine și că ea era prea slabă, prea fragilă ca să rezolve lucrurile.

— Știi bine că nu va veni, am spus eu pe tonul cel mai compătimitor. Am mai discutat asta. El nu mai locuiește aici. Ai uitat? Nu mai face parte din familia noastră de mulți ani.

Apoi am plecat.

*

Abia mai târziu, în drum spre casă, am început să mă întreb dacă nu cumva ea de fapt nu mă certa, nu voia să mă pedepsească, ci doar își exprima teama, nu furia. Voia să mă protejeze? Mă avertiza, spunându-mi să fiu mai atentă, să am grijă ce fac, să nu fiu prinsă?

Pentru că asta ar face o mamă, nu?

Se temea pentru mine. Privise în sufletul meu și văzuse că ceva se frânsese, observase fracturile și înțelesese că poate nu eram cea mai bună variantă a mea. Cu toate astea, ea tot voia să mă protejeze.

Capitolul 38

Când am ajuns acasă, am sunat-o pe Emma, dar nu mi-a răspuns, așa că m-am uitat la trei filme, am comandat ceva de mâncare, apoi m-am dus la culcare. Am sunat-o din nou a doua zi dimineață, dar tot n-a răspuns și eu nu m-am îngrijorat, mi-am zis că dormea – era foarte slăbită și adesea epuizată, de multe ori se izola când se simțea copleșită de ceilalți.

Luni am sunat-o iar, după serviciu, și, cum n-a răspuns, am decis să trec pe la ea cu niște fructe – câteodată accepta să mănânce câteva feliuțe de măr, chiar și în cele mai proaste săptămâni ale ei – și să-i amintesc faptul că o iubesc și vreau s-o ajut.

În acele trei zile nu m-am gândit nicio clipă că putea avea probleme, că era în pericol, că s-a întâmplat ceva rău.

Am ajuns la ea și am bătut la ușă. Niciun răspuns.

Poliția m-a întrebat mai târziu dacă în acel moment n-am simțit mirosul. Deși nu voi putea uita niciodată duhoarea oribilă, atunci n-am remarcat-o.

A început să-mi fie teamă. În clipa aceea, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva rău.

M-am întors la parter și l-am găsit pe agentul de pază. Fusese angajat să patruleze prin zonă după ce un tânăr fusese înjunghiat în parcarea din apropiere. Stătea pe un mic zid de cărămidă și l-am întrerupt de la filmul pe care îl urmărea indiscret pe telefon ca să-i cer ajutorul. A oftat zgomotos și a spus că nu putea face nimic, trebuia să chem poliția.

I-am sunat imediat și le-am explicat pe un ton ridicat că sora mea era vulnerabilă, fusese spitalizată cu câteva luni în urmă, era practic imobilizată acasă, și că nu puteam să intru la ea. Mă plimbam de colo colo prin fața agentului de pază, continuând să-l întrerup în timp ce așteptam să vină poliția.

Mă simțeam puțin ridicol pentru că, deși eram absolut sigură că se întâmplase ceva îngrozitor, nu reușeam să scap de spaima – și speranța totodată – că mă agitam în zadar.

A venit poliția și cred că și-au dat seama și ei că Emma era moartă.

La insistențele lor, agentul de pază l-a contactat pe omul de la administrație, care a urcat împreună cu noi la apartament.

— Vreți să așteptați aici? m-a întrebat polițista. Putem să intrăm mai întâi noi.

Am scuturat din cap.

— Nu-i nicio problemă. Vreau să fiu și eu, am răspuns.

Știam că mica mea rază de speranță n-avea niciun rost, că Emma era moartă, și nu voiam să fiu lașă de data asta, să-mi feresc privirea pentru că îmi era frică.

Au deschis ușa și am pășit înăuntru, apoi am simțit mirosul. Când am intrat în apartament, ea zăcea pe canapea, mai umflată ca niciodată, cu pielea marmorată și cenușie, cu ochii larg deschiși, cu mușchii roind în jurul ei. Una i s-a așezat chiar deasupra pleoapei.

Stăteam și mă uitam la ea. Polițista a trecut grăbită pe lângă mine ca să-i verifice pulsul, dar știam cu toții că n-avea niciun puls. În spatele meu, omul de la administrație a fost cât pe ce să vomite și l-am auzit fugind pe balcon.

Știam de ani de zile că Emma avea să moară.

Sună sinistru ceea ce spun, poate chiar așa e, dar ea era în fază terminală. A avut o boală de care nu putea să scape. Nu exista decât un singur sfârșit.

Polițista s-a ridicat în picioare și a scuturat din cap, apoi a venit spre mine, m-a cuprins cu brațul de talie, apoi m-a întors cu spatele și m-a condus afară pe scări.

Nu-mi era frică. Știam la ce să mă aștept. Cunoscusem genul acesta de durere și eram pregătită.

— Vreți să sun pe cineva pentru dumneavoastră? m-a întrebat ea.

De data asta, chiar nu avea pe cine.

*

Iată câteva lucruri pe care le ai când există oameni apropiați în viața ta și pe care eu nu le mai am: sentimentul constant, liniștitor și armonios că undeva există cineva căruia îi pasă de tine; reflexul de a pregăti povestea pe care urmează să i-o spui, când lucrurile merg prost; o persoană pe care s-o suni de pe marginea drumului, de la spital, de pe bancheta din spate a mașinii de poliție; certitudinea că n-o să zaci mort în patul tău prea mult timp pentru că cineva, undeva, își face griji pentru tine.

Cum e să trăiești fără aceste lucruri? Fără dragoste, bucurie, prietenie și speranță?

Nu vreau să știu.

Nu vreau să trăiesc așa.

Aleg – sună îndrăzneț, mi se pare îndrăzneț – să recuperez aceste lucruri, cu orice preț, astfel încât această viață să merite să fie trăită.

Nu vreau să mai trăiesc așa.

Ceea ce înseamnă că situația trebuie să se schimbe.

A șaptea minciună

Capitolul 39

A trecut o săptămână de când a murit Emma.

Nu e mult, nu?

Sunt încă în stare de șoc. Nici n-aș avea cum să nu fiu.

Și totuși, în același timp, cred că am atins acea ultimă fază a durerii. Știu că ea nu mai e; pot accepta asta.

Am știut dintotdeauna că ea nu va ajunge să îmbătrânească. Nu mi-am imaginat niciodată că va deveni una dintre acele femei cu pielea creponată, zăcând într-un cărucior de spital. Pur și simplu n-o vedeam așa. Poate pentru că era deja, în multe privințe, asemenea acelor bătrâne transportate pe holurile spitalelor.

A petrecut atâta timp singură. N-o mai văzusem niciodată atât de slăbită ca în acele ultime săptămâni. Oasele ei păreau extrem de fragile. Avea dureri de spate și degetele de la mâini i se umflaseră din cauza artritei. Îi era greu să urce scările până la apartamentul ei. Din cauza șoldurilor, zicea ea. Suferea de atâtea boli, încât a petrecut cea mai mare parte a vieții ei de adult într-un echilibru precar între viață și moarte.

Așa că știusem de foarte mult timp că asta va urma. O citeam în stele în fiecare seară, era o certitudine, un moment care aștepta să fie decretat. Nu e cel mai rău mod de a pierde o ființă dragă.

Acele morți care survin în mod neașteptat – ca un fulger pe cerul întunecat al nopții – sunt mult mai rele. Te uiți pe fereastră și deodată apare în fața ta, mai strălucitoare decât orice stea, căzând repede. Nu ai timp să te pregătești sau să te ții bine înainte ca pământul să-ți fugă de sub picioare.

Acestea sunt morțile pe care nu le poți accepta. Sunt cele mai dure și te lovesc cel mai tare, distrugând alte vieți, alt viitor, lăsând în urmă dezastru. Pentru că simți, dintr-odată, într-o singură clipă, cum o viață se scurge printre crăpăturile pământului asemenea unui lichid care scapă printre degetele strânse.

M-am întors acasă imediat după ce am descoperit cadavrul Emmei. Am plâns, dar numai puțin. Apoi am adormit.

M-am trezit devreme – mult prea devreme – și m-am simțit îngrozitor de dezechilibrată, ca și cum toate piesele care îmi alcătuiseră viața până atunci își schimbaseră poziția peste noapte. Am tras blugii pe mine și un tricou, apoi am ieșit pe stradă să-mi amintesc că pomii nu tremurau și că rădăcinile lor erau ferm înfipte în sol, că asfaltul nu se cojea încet de pe suprafața pământului. Voiam să-mi amintesc că nu era cel mai mare dezastru, că supraviețuisem deja unuia și mai mare.

Am văzut că cerul era întunecat, luminat doar de luna care strălucea deasupra capului și de felinarele stradale cu lumină caldă. Am rătăcit prin oraș, trecând prin piațetele din suburbii. Mașinile erau parcate le-a lungul trotuarelor, cu roțile lipite de bordură. Am trecut pe lângă restaurantul indian, a cărui firmă luminoasă strălucea puternic în întuneric, pe lângă supermarketul cu ușa închisă cu un lanț, în care licărea un singur bec fluorescent. Am trecut pe lângă două agenții imobiliare și trei frizerii și am văzut că orașul era neschimbat.

M-am întors la apartamentul meu și am văzut fire de praf plutind prin cameră și bucătărie. Am început să fac curățenie. Pentru că viața nu ține cont de pierderile mici, individuale. Praful continuă să se așeze. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat cu pijamaua mea preferată și m-am așezat pe canapea, de unde nu m-am mișcat decât ca să mă duc la baie, să-mi umplu paharul de vin și

să-mi prăjesc câteva felii de pâine. Mi-am spus să am răbdare, să perseverez, că și asta o să treacă.

*

A doua zi, seara, mi-am tras un scaun din sufragerie în dormitor, l-am așezat lângă dulap și m-am urcat pe el să caut niște vechi albume de fotografii făcute de mama cu zeci de ani în urmă, când încă formam o familie. Le-am găsit: erau groase, prăfuite, legate în piele roșie.

M-am așezat pe pat și am început să le răsfoiesc, căutând fotografii cu Emma și cu mine. Erau zeci de fotografii, într-una apăream eu în salopetă din denim și sandale roz, cuibărită în colțul unui fotoliu și ținând-o pe ea în brațe, așezată pe genunchii mei. Probabil că avea doar câteva săptămâni, pentru că avea încă niște furtunuri băgate în nas, care i se încolăceau peste obraji.

Într-una apăream amândouă lângă un perete de cărămidă, ținându-ne de mână, îmbrăcate în uniforme de școală. Ea stătea lângă mine, cu capul pe pieptul meu. Mai era una drăguță în care stăteam amândouă pe un câmp, cu chifle, sandvișuri și biscuiți așezați între noi pe o pătură cadrilată, ea cu un disc zburător în mână, iar în fundal se vedeau niște vaci masive. În alta eram amândouă în costume de baie portocalii la un parc acvatic, cu niște tobogane imense și răsucite în spatele nostru. Atunci, corpul ei era o replică miniaturală a corpului meu: aceleași picioare drepte, aceiași umeri drepți. Spre sfârșitul albumului erau două fotografii de Crăciun. În prima, stăteam una lângă alta în pijamale, înconjurate de grămezi de cadouri ambalate în hârtie colorată, cu bradul care strălucea în spatele nostru, cu niște zâmbete încântate pe chip. În a doua, eram în paltoane și cizme de cauciuc asortate, lângă un om de zăpadă cu un morcov în loc de nas și crenguțe în loc de brațe. Și chiar la sfârșitul ultimului album, una cu noi în fața ultimei

noastre case, în ziua când ne-am mutat acolo, stând în picioare, între părinții noștri.

Știam că trebuia să-i spun mamei.

Era într-o miercuri. N-o mai vizitasem niciodată miercurea, dar știam că nu puteam aștepta până sâmbătă. M-am dus la gară și m-am urcat în tren. Când mi-am zărit fața reflectată în geam, am văzut că aveam ochii roșii și umflați, tenul cenușiu și buhăit. Mi-am frecat obrajii ca să le dau puțină culoare. Tot drumul am încercat să nu plâng, în speranța că voi arăta puțin mai bine în momentul când voi ajunge acolo.

Am apăsat pe butonul soneriei și recepționera s-a apropiat de mine. A oftat zgomotos când i-am spus că trebuia să vorbesc cu mama și că era ceva urgent.

— Nu vă așteptam astăzi, a comentat ea.

— Cum v-am spus, e urgent.

— S-ar putea să fie în camera de zi…

— Nu se duce acolo niciodată.

— Avem și noi un program de vizitare…

N-a terminat fraza, pentru că m-am răsucit pe călcâie și am pornit pe coridor spre camera mamei.

Mama n-a părut surprinsă să mă vadă. A zâmbit când m-am așezat la capătul patului; credea probabil că era deja weekend. Purta din nou cardiganul albastru, cu mânecile suflecate până la coate, și părea că avea încă pijamaua pe dedesubt.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-am spus.

Ea a dat din cap.

— Nu am o veste bună.

A dat din cap încă o dată.

— Mamă, e o veste foarte rea, cea mai rea veste.

Nu-i mai spusesem „mamă” de ani de zile. Mi s-a părut întotdeauna că acest cuvânt suna nefiresc pe buzele mele, ca și cum nu avea nicio legătură cu femeia din fața mea.

S-a înclinat spre stânga. A dat iar din cap, mai tare de data asta, îndemnându-mă să spun, să-i zic odată ce aveam de spus.

— Este vorba despre Emma.

M-a privit fix. Am continuat.

— M-am dus la ea, cum ți-am spus, să văd dacă se simțea bine. Nu răspundea la telefon. Când am ajuns acolo, n-a venit să-mi deschidă. A trebuit să sun la poliție pentru că nu mă lăsa nimeni să intru în apartament. Ei au deschis ușa.

Voiam să zică ceva, dar ea tăcea, așa că am continuat să-i spun ce se întâmplase, pălăvrăgind despre momentele care au urmat, despre gândurile mele, despre fricile mele, despre toate modurile în care s-ar fi putut termina altfel. Știam că era dezorientată, dar nu puteam să-mi încetinesc debitul verbal. I-am spus că fiica ei a murit apelând la niște cuvinte pe care nu le mai folosisem până atunci, cuvinte care stăteau în așteptare în mine, dar care sperasem că vor rămâne acolo pentru totdeauna.

— Mamă, s-a stins. Doctorii sunt de părere că a fost inima.

Cred că abia atunci a înțeles, pentru că a scos un mic strigăt și a căpătat o expresie rătăcită, speriată. A deschis și a închis gura, apoi s-a întors.

Am încercat s-o iau de mână, dar ea și-a smuls-o.

Am încercat să-i vorbesc, dar ea a început să fredoneze foarte încet și mi-am dat seama că nu mă ascultă.

Pe urmă, n-a mai vrut să se uite la mine. M-am apropiat de ea, m-am aplecat să mă uit în ochii ei, dar ea privea în gol, parcă vedea prin mine.

Am înțeles că se terminase, că mucegaiul cu care se lupta de câțiva ani avea să se răspândească neîngrădit în creierul ei. Fusese o luptă crâncenă să se agațe de ea însăși; îi ceruse eforturi supraomenești în fiecare zi. Și nu mai merita.

Așa că am plecat.

Capitolul 40

De ani de zile, eram singura familie a mamei mele. Eram soțul ei, fiica ei mai mare și fiica ei mai mică. Și, da, câteodată nu suportam asta. Și, da, era îngrozitor de plictisitor să mă duc s-o văd în fiecare weekend. Și, da, era frustrant că nimeni altcineva nu se simțea suficient de vinovat ca să facă asta.

Toți erau atât de egoiști. Îi durea în cot. Nici acolo.

Nici mie n-ar fi trebuit să-mi pese. N-ar fi trebuit să mă deranjez; era o pierdere de timp și de energie, îmi iroseam viața petrecând-o cu ea și crezând că fac un lucru bun, că sunt mai bună decât ceilalți, că mă sacrific pentru ea, în timp ce ea nu fusese în stare să fie alături de mine, fir-ar al dracului!

Oh.

Îmi pare rău.

Te-am speriat?

Te rog, nu plânge.

Am găsit-o pe sora mea moartă la începutul săptămânii. Și mama s-a retras în demența ei acum câteva zile. Dacă cineva ar trebui să plângă în clipa asta, aceea sunt eu.

Nu putea să existe fără fiica ei mai mică. Nu putea să existe pentru mine.

Am avut o săptămână de coșmar.

*

Azi-dimineață am primit un mesaj de la Marnie. Zicea că îi pare foarte rău, dar că trebuie să anuleze cina noastră din seara asta, ceea ce, la ea, a devenit un obicei în ultimul timp. Scuza ei – întotdeauna are una bună, greu de combătut – este că Audrey nu se simte bine și n-a dormit toată noaptea, a avut temperatură peste 38 de grade.

I-am răspuns să nu-și facă griji pentru mine și i-am transmis toată dragostea mea, cu urarea de însănătoșire grabnică.

Dar nu simțeam compasiune. Eram pur și simplu tristă. Pentru că nu mai eram niște copii cu

păhărele de carton legate cu o bucată de sfoară întinsă între ferestrele camerelor noastre. Eram atât de îndepărtate, de deconectate, de absente una din viața celeilalte.

Valerie vorbise despre o bilă de demolare, ca și cum exista ceva, undeva, care ar fi putut distruge prietenia noastră. Voiam ca zidurile noastre să fie mai puternice, mai solide, atât de rezistente încât nimic – nici chiar ceva substanțial – să nu poată sparge aceste cărămizi. Aveam nevoie să întăresc prietenia noastră, să o consolidez, astfel încât să reziste forței adevărului.

Intenționam să strecor în conversațiile noastre diferitele descoperiri ale lui Valerie, într-un mod foarte nonșalant, menționând niște vecini zgomotoși, faptul că pereții și pardoseala din clădirea ei erau îngrozitor de subțiri, că zgomotele păreau să se audă dintr-un apartament în altul. Plănuiam să mă refer în treacăt la săptămâna petrecută în apartamentul lor – să mă refer cumva la șederea mea acolo: scârțâitul țevilor noaptea sau ticăitul ceasului din dormitorul ei – și să mă arăt șocată de uimirea ei inevitabilă.

Charles nu ți-a spus niciodată? aș întreba-o eu. *A fost sugestia lui.*

I-aș povesti despre întâlnirea din tren. I-aș destăinui – și măcar partea asta ar fi adevărată – că jurnalista aia s-a ținut după mine, m-a urmărit chiar, și aș întreba-o dacă ea crede că ar trebui să sun la poliție. Valerie. I-aș rosti numele și nu mi-ar fi frică. Pentru că, de data asta, povestea ei mi-ar aparține mie. Și aș transforma-o în altceva, într-o persoană în care nu poți avea încredere, o mincinoasă.

Dar, ca să fac toate astea, trebuia să petrec timp cu Marnie.

Deși eram dezamăgită că anulase întâlnirea noastră, eram sigură că va avea timp și pentru mine odată ce va afla de sora mea, de mama mea. Pentru că moartea ne separă, dar ne și unește. Nu

știi niciodată cât ești de iubit până nu te afli în epicentrul unei suferințe atât de mari și de profunde, încât nu poți vedea dincolo de marginile ei. Pentru că, atunci, foarte repede, niște fețe încep să apară deasupra acelor ziduri, pentru a-ți oferi cărți poștale, scrisori, flori și mâncare. Oamenii aceia sunt acolo pentru tine și caută un mijloc de a te scoate la liman.

Marnie găsise un mod de a mă scoate de-acolo prima dată.

Știam că mă poate salva din nou.

O astfel de prietenie contează. Nu renunți la o dragoste ca asta.

*

Nici Valerie nu părea capabilă să renunțe la o dragoste ca a noastră.

Am găsit-o azi mai devreme în holul imobilului în care locuiesc. Mă aștepta. Mă întorceam de la supermarket și la început n-am observat-o, dar m-a strigat ea după ce mi-am luat corespondența. Era cocoțată pe un scaun vechi de birou care aștepta să fie ridicat de gunoieri, se învârtea cu el și lăsa urme de tălpi pe pereții proaspăt vopsiți. Avea un tatuaj nou – un desen cu o floricică – sub lobul urechii stângi. Purta niște blugi largi, rupți la genunchi, și o bluză neagră mulată.

A oprit scaunul și a zâmbit.

— Ce bine-mi pare să te văd, a spus, ridicând picioarele ca să stea cu ele încrucișate. Voiam să vorbesc cu tine, apropo de săptămâna trecută.

— Nu e momentul potrivit.

Stăteam lângă ușile liftului, cu corespondența strânsă la piept. Nu eram surprinsă s-o văd. Ar fi trebuit să fiu, dat fiind că mă aflam într-un spațiu care era numai al meu, dar ceva se schimbase între noi. O cunoșteam mai bine acum – îi cunoșteam stăruința – și nu mai putea să mă surprindă ca înainte.

— E important, a spus ea. M-ai nedumerit.

Am izbucnit în râs, nu m-am putut abține. Era plăcut, o ușurare, chiar dacă au urmat imediat supărarea și vinovăția.

— Te-am nedumerit? Serios?

— În tren. Când ai spus că sunt geloasă.

— Și nu ești?

— Ba da, sunt. Dar nu asta e problema.

Sinceritatea ei, prezența ei aici, simplitatea a ceea ce spunea aveau ceva copilăresc. În săptămânile precedente, o urmărisem pe internet, din liceu – la 16 ani scrisese un articol despre viața acvatică, publicat pe site-ul școlii – până la universitate, unde edita revista campusului. I-am găsit primele profiluri pe rețelele sociale: cei mai buni prieteni, preocupările și lista de persoane pe care i-ar plăcea să le întâlnească. I-am urmărit schimbarea hobby-urilor, a caselor, a obiceiurilor. Se apucase de înot în aer liber la 29 de ani. Se ducea cel puțin o dată pe săptămână să înoate. Se mutase în cartierul Elephant and Castle la 30 de ani, după sfârșitul căsniciei. De atunci, își făcea un nou tatuaj la fiecare aniversare; cel de pe ceafă fusese primul.

Dar cel mai frapant lucru – de care eu nu-mi dădusem seama până în acel moment – era că toți cei mai buni prieteni ai ei, înregistrați ca atare la 17 ani, lipseau de atunci. Nu apăreau pe Instagram. Nu o urmăreau pe Twitter.

— Răspunde-mi doar la o întrebare și pe urmă plec, a continuat ea. Cum de sunteți încă atât de bune prietene?

Nu i-am răspuns.

— Haide. După asta, gata. E ultima mea întrebare. Pentru că eu nu înțeleg. Cea mai bună prietenă, la vârsta noastră. E puțin cam infantil, nu crezi?

— Eu cred că e ceva extraordinar.

— Sunt de altă părere. Pentru că nu e real, nu e…

— Tu n-ai prieteni mai vechi? Care să facă parte din universul tău într-atât încât să nu-ți amintești viața fără ei?

— Nu, nu am.

— Probabil că ești foarte singură.

A ridicat din umeri, și-a îndreptat picioarele și a pus tălpile jos.

— Eu cred, a încercat ea să continue, că…

— Nici măcar unul? am insistat.

— Eu vreau să vorbesc despre tine. Mă interesează persoana ta.

— Dar pe mine nu mă interesează persoana ta, am replicat eu cu un aer indiferent, uitându-mă pe corespondență.

Era o scrisoare de la bancă, alta de la universitate și un bilet scris de mână de un rezident de la parterul clădirii, care insista să fim toți mai atenți și să închidem *bine* ușa de la intrare.

M-am uitat din nou la ea. Surâdea.

— Și totuși îmi pui o mulțime de întrebări. Te cunosc, Jane. Ai vrea tu să nu te cunosc.

— Ba nu mă cunoști deloc.

Simțeam echilibrul conversației alunecând, ea preluând controlul, atingând puncte sensibile.

A ridicat din umeri.

— Te simți singură. A anulat planurile voastre pentru astă-seară? Mă întreb dacă ea știe cât de tare te supără asta. Nu cred. Ea nu te cunoaște așa cum te cunosc eu. Și…

— Trebuie să plec, am spus.

M-am întors spre lifturi și am apăsat pe buton.

Valerie a râs.

— Dacă zici tu. Dar după cum te cunosc – și cred că te cunosc – nu trebuie să pleci niciunde.

— Ai terminat? am întrebat eu în timp ce cabina liftului a pornit cu un scârțâit, coborând spre parter.

— Încă nu. Am venit aici ca să-ți spun altceva. Nu vrei să știi ce?

— Nu.

Am apăsat din nou pe buton.

— Minți. Știu că vrei.

— Atunci spune.

Aș putea să mă conving să cred – și pe tine la fel – că era o stratagemă. Aș putea spune că am încurajat-o doar ca să terminăm odată discuția, doar ca să-i dau posibilitatea să spună ce avea de spus în speranța că apoi va pleca. Dar avea dreptate, desigur: voiam să știu.

— Am încetat să te mai urmăresc.

S-a întrerupt și m-a privit.

— Asta nu te face nici măcar să zâmbești?

— Nu-mi pasă.

— Ba îți pasă. Te simți ușurată. Ei bine, asta-i tot ce voiam să-ți spun. Asta nu înseamnă că ancheta mea s-a terminat, în niciun caz. Vreau în continuare ca Marnie să afle adevărul. Pentru că sunt mult mai multe necunoscute decât ce am spus în primul meu mesaj, nu? Sunt atâtea lucruri pe care ea nu le știe. Dar nu mă mai grăbesc.

— Valerie…

— Tu vei distruge totul singură.

— Oh, ia mai…

— Atunci voi scrie despre asta.

Liftul s-a oprit la parter și ușile s-au deschis. Am intrat în cabină.

— Sună-mă când ai terminat, a șoptit ea.

Capitolul 41

Nu m-am dus la serviciu săptămâna asta. Duncan mi-a trimis un e-mail furibund, acuzându-mă de neglijarea responsabilităților. Am primit un mesaj îngrijorat de la Peter. Nici lui nu i-am răspuns.

Am fost ocupată să-mi plâng mie de milă și astăzi a fost cel mai rău, am atins punctul culminant al veștilor proaste.

Apoi, pe neașteptate, a apărut o rază de lumină. Tocmai când începea să-mi fie foame și mă gândeam la cină, am primit un telefon de la Marnie. Era înnebunită, agitată, aproape isterică, așa cum i se întâmplă de obicei în astfel de cazuri, incapabilă să poarte o discuție calmă și rezonabilă. Zicea că lui Audrey i-a crescut iar foarte mult temperatura, că au reușit să obțină o programare de ultim moment la doctor – unul foarte bun, dispus oricând să facă excepție de la reguli pentru un bebeluș – care a diagnosticat-o cu otită. Ea avea rețeta, dar de la cabinet trimiseseră o copie și la farmacie. Aș putea să mă duc eu, dacă nu mă deranjează, dat fiind că era o farmacie între apartamentele noastre, unde încă era deschis? Aș fi de acord?

— Bineînțeles, am spus eu. Vin la tine cât pot de repede.

Am tras pe mine blugii mei vechi, un pulover și ghetele maro-închis, am mers până la stația de metrou prin ploaie și m-am așezat într-un vagon plin de familii în geci de pe care picura apă, cu ferestrele acoperite de condens. Eram plină de speranță. Era o veste bună, nu? Iată că ne reuneam. Era remediul, ocazia de a reconstrui ceea ce părea distrus.

Știam exact ce va urma. Îi și vedeam fața când avea să afle ce se întâmplase cu Emma: șocul, tristețea. O și vedeam punând ibricul pe foc, comandând mâncare la pachet, apoi hotărând că ceaiul nu era tonicul potrivit, nu pentru o astfel de rană, și deschizând o sticlă de vin. Audrey adormea repede – datorită antibioticelor și analgezicelor – și noi ne alinam tristețea împreună.

Dar lucrurile n-au fost chiar atât de simple. Pentru că eu m-am dus la farmacie, așa cum mă instruise ea, și am constatat că închisese cu o oră mai devreme decât prevăzuserăm noi. Pe afișul de pe ușă scria clar – *Vineri: de la 8:00 la 19:00* –, dar cumva noi încurcaserăm mesajele, informația

era inexactă. Am sunat-o pe Marnie. I-am spus că vin la ea să iau rețeta și caut o altă farmacie. Ea a început să se panicheze – dacă nu era altă farmacie, nu puteam să găsim medicamentul care trebuie decât a doua zi. Am liniștit-o spunându-i că totul va fi bine și mi-am imaginat un moment, mai târziu în seara aceea, când și ea avea să mă liniștească pe mine.

Am urcat în trenul următor și, când am ajuns la stația lângă care locuia Marnie, o lumină cenușie scălda cerul, clădirile, asfaltul. Am mers pe traseul obișnuit până la apartamentul ei, prin pasaj și trecând pe lângă șirul de magazine. Toți pașii aceia, toate momentele acelea mă liniștea. Erau locurile mele, drumul spre o persoană dragă mie. Am plâns puțin – ceea ce nu este neobișnuit pentru mine în acest moment –, dar a fost un plâns ciudat, cathartic parcă.

M-am întâlnit cu vecinul tău în hol. Îți amintești de bărbatul cu servietă, care se grăbea spre serviciu în ziua când te-ai născut tu? Tocmai se întorsese de la serviciu și era la intrare, scuturându-și umbrela de apă în stradă. M-a salutat cu un mic zâmbet și cu un semn din cap și mai discret.

Jeremy m-a întâmpinat cu un semn rapid din mână.

Simțeam că acolo era locul meu.

Am ciocănit la ușă, iar Marnie a deschis și părea fericită că mă vede.

— Ai ajuns, a spus ea cu un surâs.

Purta niște blugi închiși la culoare și un tricou crem, larg pe șolduri, dar strâns pe brațe. Își strânsese părul într-un coc lejer și, ca întotdeauna, șuvițele mai scurte i se desprinseseră în față. Arăta superb.

— Îmi pare rău, a spus ea. Ziceau că închide la ora opt. Sunt sigură că au spus ora opt.

Apartamentul arăta impecabil: podelele străluceau, suprafețele erau imaculate și n-am

văzut niciun obiect care aparținuse lui Charles.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat ea și s-a aplecat să mă vadă mai bine. Ai plâns?

Presupun că am dat din cap.

— Ce este? a continuat ea, poftindu-mă în sufragerie.

Audrey era întinsă pe o salteluță galbenă pe podea, îmbrăcată doar într-un scutec, îmbujorată la față.

— Așază-te, a insistat Marnie. Ce s-a întâmplat?

Stătea în picioare în fața mea, iar eu mă uitam fix la cureaua ei de piele neagră și la catarama aurie, încercând să mă concentrez. Nu mai plângeam, dar mă dureau ochii. Mă întrebam dacă erau roșii sau înconjurați de cearcăne negre.

M-am așezat pe canapea și am strâns la piept o pernă gri.

— Am avut o săptămână de coșmar, am spus. Emma… Nu știam cum să termin fraza, dar n-a trebuit să spun mai mult.

— Oh, nu, a exclamat Marnie. Vai de mine! Când? Ce s-a întâmplat? De ce nu m-ai sunat?

— Eu am găsit-o.

— Jane!

— Luni.

Marnie a început să se plimbe prin sufragerie, trecându-și degetele prin păr, înconjurând măsuța de cafea. Era o măsuță cu picioare de lemn și blat de sticlă și, privind mai atent, am văzut urme pe suprafața ei – amprente de degete, urme de apă, cercuri albe lăsate de căni și pahare.

— Ar fi trebuit să mă suni, a spus ea. Aș fi venit imediat. Nu-mi vine să cred. Cum au…? I-ai spus mamei tale?

Marnie a închis ușile balconului, apoi a tras perdelele peste geamuri. Fără zgomotul claxoanelor de mașini și vocile de pe trotuar, camera părea dintr-odată mai mică. Eram doar noi.

— Aproape că nici nu mai e prezentă, i-am explicat eu. Am avut impresia că a dispărut în clipa

când i-am spus. Nici n-a mai vrut să mă privească după aceea. N-a vrut să mă asculte. Stătea tot în fotoliu, cum stătuse și până atunci, dar era complet dusă.

— Oh, Jane, îmi pare tare rău.

S-a lăsat pe canapea lângă mine.

— E logic, am spus eu.

— Logic? Ce vrei să spui?

— Întotdeauna a adorat-o pe Emma, nu? Că o fi din cauza demenței sau… Ce mai contează? N-a fost niciodată lângă mine să mă susțină.

Lui Marnie i-a scăpat un mic scâncet trist.

— Ce oribil, a șoptit ea. E groaznic. Adică… Biata de tine. Cred că a fost un șoc. Te-ai dus la serviciu?

Am scuturat din cap.

— Ai stat acasă? Toată săptămâna? Singură? De ce n-ai…?

Mi-a luat mâinile într-ale ei. Avea unghiile lăcuite cu roz și erau atât de lungi, încât mă gâdilau în timp ce îmi încălzea articulațiile în palmele ei.

— Aș fi putut să fiu acolo, a spus ea. Aș fi putut să am grijă de tine. Mi-e ciudă când mă gândesc că ai trecut prin toate astea singură.

— Nu-i atât de grav.

— Nu fi ridicolă, a protestat ea lovindu-mă ușor peste braț. E o nebunie să rămâi de una singură după o astfel de… traumă. Sunt mereu aici, întotdeauna am fost aici, la capătul firului. Trebuia să mă suni. Dar nu mai contează asta acum. Sunt aici. Sunt aici. Sunt mereu aici. Când e înmormântarea? Va veni și mama ta? Ai nevoie de o mână de ajutor cu organizarea? Sau să-i strângi lucrurile? Ce pot să fac?

— Am acceptat să-i golesc apartamentul mâine. Se mută altcineva acolo luni. Speram să nu se grăbească așa, dar apartamentele alea sunt foarte căutate, sunt atât de ieftine și…

Audrey a început să scâncească și în câteva secunde să plângă. Era roșie la față ca un rac, lovea în podea cu pumnișorii ei strânși, dădea din piciorușe.

— Oh, știu, știu, a spus Marnie, grăbindu-se s-o ia în brațe. Știu că te simți rău, biata mea scumpă și mititică.

A ridicat-o pe Audrey pe șold, întorcându-se încet cu fața spre mine, apoi întorcându-se cu spatele, fără să privească în direcția mea.

— Știu, știu.

A pus dosul mâinii pe fruntea lui Audrey.

— Oh, micuța mea, iar arzi. Cât e ceasul?

A aruncat o privire la ceasul de pe perete, cu cifre romane îngroșate și limbi subțiri de metal.

— Da, hai să luăm ceva să mai scadă febra asta. Mami se duce să aducă rețeta pentru mătușica Jane și tu o să te faci bine cât ai clipi.

Au dispărut amândouă spre bucătărie.

— Jane, mi-a strigat ea, vrei să cauți tu o farmacie deschisă?

Mi-am impus să rămân calmă, să am răbdare, să resping senzația de abandon ce mă copleșea, panica pe care o simțeam în corp. M-am forțat să fac ce-mi ceruse ea și n-am găsit decât o singură farmacie deschisă în apropiere. Era la doar câțiva kilometri de apartament, dar departe de orice stație de metrou și nici nu era vreo stație de autobuz prin zonă. O auzeam pe Audrey continuând să urle, platitudinile pe care Marnie i le repeta întruna:

— Gata. Nu mai plânge, mami e aici.

Simțeam cum crește furia în mine și am încercat să mi-o reprim.

— Ei, ce zici? m-a întrebat ea când s-a întors în sufragerie.

S-a încruntat când i-am explicat care era problema, că mi-ar lua mai mult de-o oră să ajung acolo – trebuia să merg pe jos aproape tot drumul – și probabil și mai mult ca să mă întorc.

— Oh, nu-mi vine să cred, a spus ea. Suntem într-unul dintre cele mai mari orașe din lume și nu găsim o nenorocită de farmacie care să fie accesibilă. Bine. Am s-o culc și pe urmă mă duc eu. Cu mașina. Așa va fi mai repede. Tu rămâi aici cu Audrey? Ești de acord?

Am dat din cap.

— Bun, a spus ea. Lasă-mă câteva minute.

Ele s-au dus la etaj, iar eu am deschis televizorul și am încercat să găsesc un program la care să-mi placă să mă uit. Oferta era imensă, dar nimic nu mi s-a părut câtuși de puțin interesant. M-am dus la frigider și am găsit o sticlă de vin alb, așa că am deschis-o – nu m-am gândit că asta ar putea s-o deranjeze – și mi-am turnat un păhărel. M-am uitat pe rafturi, căutând un DVD sau o carte care să-mi placă, dar nu reușeam să mă concentrez. S-au scurs cinci minute. Apoi zece. Continuam să mă uit fix la ecranul negru al televizorului, un vid întunecat în centrul șemineului.

— Bun, a spus Marnie întorcându-se grăbită. Nu a adormit – sunt atât de obosită, încât nu cred că vreuna dintre noi va mai adormi vreodată; e surescitată –, dar cel puțin acum e mai calmă. Nu mai plânge, și asta e ceva.

S-a grăbit să-și ia portofelul, telefonul, cheile mașinii și le-a pus în geanta neagră de piele.

— Sper că n-am uitat ceva.

Și-a luat impermeabilul din cuierul de pe hol, apoi și l-a aruncat pe umeri. A arătat în sus pe scări.

— Te duci tu la ea peste câteva minute? Să vezi dacă îi scade temperatura? E un termometru la ea în cameră: unul din alea care se pun în ureche. Dacă devine prea nervoasă, încearcă s-o hrănești. Biberonul e în frigider, dacă e cazul. Geanta cu lucrurile de schimb e sub scară, dar cred că găsești în camera ei tot ce ai nevoie. Bine. Am plecat. Mă întorc repede, în cel mult o oră. O să stăm de vorbă

în liniște după ce vin. Îmi pare tare rău, Jane. N-o să lipsesc mult.

N-am spus nimic. N-am găsit nimic de spus. Mă simțeam îngrozitor de dezamăgită și credeam că mă simt supărată. Dar nu eram supărată, ci doar tristă.

Așa că am venit aici, în camera ta.

Și am început să-ți spun această poveste.

Pentru că meriți s-o auzi.

La urma urmei, este o poveste despre nașterea ta, despre viața ta, despre oamenii care ne-au adus pe amândouă până în acest moment. Voiam să-ți povestesc despre tatăl tău, despre defectele lui, despre moartea lui. Voiam să-ți povestesc despre mama ta, despre cât e ea de minunată și despre dragostea noastră care ne-a susținut în repetate rânduri. Trebuia să mă liniștească pe mine, să-mi aducă aminte, astfel încât această seară să nu fie chiar atât de neiertat.

Dar nu s-a putut.

Capitolul 42

Multe lucruri te fac să te simți și mai rău, când ar trebui să te facă să te simți bine. Mâncarea la pachet, de exemplu. Pe moment, ți se pare minunată: sosul de roșii picant de pe o pizza, chutney-ul de mango de pe un papadum, clătitele crocante umplute cu rață. Dar pe urmă îți cade greu. După ce-o mănânci, nu ți se mai pare la fel de bună cum sperai să fie înainte s-o mănânci. Mă așteptasem ca discuția mea cu Marnie să decurgă altfel. Nu mi-am imaginat că o să mă simt atât de rău după aceea.

Fiindcă eu credeam că o cunosc. Dacă m-ai fi întrebat, aș fi spus că aș putea prezice cu exactitate reacția ei la aproape orice discuție. De exemplu, ți-aș putea spune că i-ar plăcea ca burgerul ei să fie

gătit mediu, cu supliment de brânză și da, vă rog, cu roșii. Ți-aș spune că ar da ochii peste cap dacă ai aduce vorba despre părinții ei, indiferent cine ai fi, indiferent de întrebarea ta. Ți-aș spune că îți va preda lucrarea ei după data stabilită, dar că nu va întârzia niciodată mai mult de câteva ore. Ți-aș spune că nu te va suna înapoi și că nu folosește la nimic să-i lași un mesaj pentru că este puțin probabil să-l asculte. Ți-aș spune că pentru nimic în lume n-ar mânca un cornișon și că va fi mult mai fericită dacă l-ai mânca repede pe-al tău, ca să nu-l mai vadă în farfurie.

Toate aceste lucruri sunt încă valabile.

Și totuși discuția nu a decurs deloc așa cum mă așteptam. Îi făcusem scenariul la perfecție, îmi imaginasem rolurile noastre – îngrijorarea ei, sprijinul ei, atenția pe care mi-ar acorda-o exclusiv mie –, dar ea a improvizat fără să mă prevină.

Sunt dezamăgită. Mi-e frică. Mă simt pierdută.

Știu că ești bolnavă. Nu sunt tâmpită. Înțeleg că ea are datoria să se asigure că primești medicația corectă, să te îngrijească, să fie mama ta. Dar să mă întrerupă în mijlocul frazei, să treacă atât de ușor la un alt subiect, să minimizeze pierderea mea atât de fățiș, cu atâta lipsă de delicatețe? Eu nu cred că așa ar trebui să se comporte cea mai bună prietenă. Tu ce zici?

Mi-a trimis un mesaj acum mai bine de-o oră, să-mi spună că era închis la farmacie, că pe ușă era un afiș pe care scria „Urgență de familie – Deschidem luni” și că se duce să caute alta. Pe urmă mi-am închis telefonul pentru că am vrut să fim doar noi două, cu povestea noastră, și pentru că aveam nevoie de spațiu ca să reflectez, ca să-mi înțeleg angoasa.

*

Tata zicea că, atunci când te îndrăgostești, trebuie să faci în așa fel încât să iubești mai puțin decât ești iubit. E singurul mod de a te proteja, zicea el.

Dar acum e prea târziu. Oare voi fi capabilă să plec din acest apartament peste câteva ore și să nu mă mai întorc niciodată, să nu vă mai văd niciodată pe niciuna dintre voi? Nu cred. E prea greu să destram o iubire atât de puternică. N-aș ști cum să-i desfac firele care s-au țesut în coastele mele, în articulațiile mele, în mușchii mei. Și, chiar dacă aș putea, n-aș vrea s-o fac.

În orice caz, tata se înșela. Eu cred că, dacă iubești pe cineva foarte mult, trebuie să faci totul pentru ca persoana aceea să te iubească la rândul ei. Iar eu o iubesc pe Marnie: bunăvoința ei, căldura ei, încrederea ei, strălucirea care emană din interiorul ei. Nimic din toate astea nu s-a schimbat. Dar nu mai sunt de-ajuns. Este binevoitoare, dar față de tine, caldă, dar față de tine, iubitoare, dar față de tine.

Lumina ei nu mai strălucește pentru mine.

Am dreptul să spun că mi-aș dori ca mama ta să mă iubească și pe mine la fel de mult ca pe tine?

Poate că nu.

Dar este adevărat.

Înainte mă iubea. Împreună, am descoperit prietenia și ne-am dat seama că era diferită, mai bună decât relațiile noastre cu cei care aveau obligația să ne iubească. Am aflat că această prietenie ne-a ancorat în propria viață. Apoi, câțiva ani mai târziu, am renunțat la ea. Mi-ar plăcea să pot să-ți spun că tu nu vei comite aceleași greșeli, dar o vei face, pentru că toți le comitem. Sacrificăm iubirile cele mai frumoase alergând după altceva mai bun.

Oh.

Oh, nu.

Acum înțeleg eu.

N-am știut că mai era ceva. Nu mi-am dat seama.

Dar am dreptate, nu?

Este perfect logic.

Te extragi din familia ta, apoi din prietenii tăi, membru cu membru, os cu os, amintire după amintire, când devii parte dintr-un cuplu, o jumătate dintr-o pereche de îndrăgostiți. Am crezut că asta era tot, că era etapa finală. Nu mi-am dat seama că schema se repetă în continuare. Că nu este vorba de un fir, ci de un cerc, că treci dintr-o etapă în alta până ajungi în același punct de unde ai plecat, așa încât, la final, ne întoarcem din nou la familie.

Fabricăm membre noi, oase noi, și nu mai ești o singură persoană pentru că, de data asta, s-au format într-adevăr doi. Scheletul tău adăpostește o altă viață. Există în interiorul tău. Și această legătură nu poate fi niciodată desfăcută. Aceste membre și oase – această nouă ființă – vor exista dincolo de corpul tău și o parte din tine va trăi pentru totdeauna în afara ta. Inima ta este acum două inimi și una dintre ele se află mereu în altă parte.

N-am înțeles asta până acum.

Dar ești tu.

Tu ai desfăcut această prietenie, cu picioruşele tale, cu mânuțele tale, cu inimioara aia care bate în pieptul tău. Tu ești cauza acestei iubiri necruțătoare, ingrate, dezechilibrate.

Credeam că eu sunt de vină, că am greșit eu cu ceva, dar nu e vorba de asta.

Îți amintești de cele două femei de la începutul acestei povești? Una înaltă și luminoasă, una mică și întunecată, care se simțeau bine una în compania celeilalte? Îți amintești de ramurile lor puternice, de rădăcinile lor adânci și împreunate? Am văzut cum acest copac se usucă. Dar pot să-l revigorez. Eu mi-am pierdut iubitul, apoi l-am eliminat și pe-al ei. Am făcut în așa fel încât prietenia noastră să renască. Trebuie să fim mai puternice ca niciodată și există un singur mod de a împlini asta.

Trebuie să o fac din nou.

Pare excesiv. Nu ți se pare excesiv? Dar, dacă nu fac nimic, voi rămâne închisă pentru totdeauna în această viață oribilă în care oamenii mă părăsesc de bunăvoie pentru că eu nu reprezint un motiv suficient de a trăi, iar asta nu e viața pe care mi-o doresc. Nu există decât o singură cale care să mă ducă într-acolo, spre o viață care merită trăită. Și, îmi pare rău, dar tu nu faci parte din ea.

*

— Sună-mă dacă e vreo problemă! a strigat Marnie îmbrăcându-și impermeabilul și îndepărtându-se pe coridor. Să ai mare grijă de bebe-al meu, am auzit-o spunând în timp ce dispărea după colț.

— Promit, i-am răspuns eu și am trântit ușa.

Cred că asta a fost a șaptea mea minciună.

Capitolul 43

Demult de tot, și eu am fost pe punctul de a avea un copil.

Îmi amintesc noaptea când a murit. Poate că a fost fetiță, dar pentru mine a fost întotdeauna băiat. L-am cunoscut doar o singură seară.

Ieșiserăm în oraș cu niște prieteni – doar câțiva, nu prea mulți. O invitasem și pe Marnie. Jonathan îi invitase pe Daniel și pe Ben, foști colegi de școală, pe Lucy, soția lui Ben, și Caro, singura femeie din grupul lor de cicliști. Ne simțiserăm bine. Merseserăm la un restaurant indian unde comandaserăm prea multă mâncare, nenumărate sticle de bere și încheiaserăm masa cu păhărele de lichior. Ne îmbrățișaserăm la plecare și Marnie spusese că avea să ne dea o veste grozavă, că trebuia să ne vedem să povestim. Cunoscuse un bărbat cu care se înțelegea bine și întreba când am putea să stăm de vorbă. Caro și prietena ei plecau a doua zi dimineață să facă turul Franței pe bicicletă

și ea ne-a promis că ne va trimite o vedere. Ben și Lucy luau masa cu părinții lor în weekendul viitor și știam cu toții, chiar dacă niciunul dintre noi n-a spus-o, că el o va cere de soție în următoarele săptămâni.

Era o seară obișnuită: o superbă și minunată seară obișnuită. Chiar mi-e dor de vremurile alea, să știi. Când privești în jurul tău într-o cameră sau la o masă și îți dai seama că ești înconjurat de oameni pe care îi iubești, care au nevoie de tine, care te-au ales. Mi-e dor de sentimentul acela că ești extraordinar și neașteptat de norocoasă. De mult nu m-am mai simțit așa.

*

În noaptea aceea, sângerarea nu se mai oprea. M-am așezat pe vasul de toaletă din baia noastră mică, cu gresie și faianță, și crampele erau violente, pulsând neîncetat în mine. Îmi țineam cămașa de noapte în jurul taliei și chiloții mi se întindeau între glezne, pătați de un roșu intens.

Îmi amintesc că îmi curgeau lacrimile pe genunchi, scurgându-se în jos pe coapse. Nu știusem că eram gravidă, deci nu cred că îmi părea rău, ci îmi era frică, tremuram, tot corpul îmi era cuprins de un frison. Deodată m-am înfuriat. Îmi amintesc acel zgomot teribil, acel urlet teribil, din adâncul pântecului meu, un zgomot care mi-a reverberat prin oase și a umplut camera rece și austeră.

— Jane?

Îmi amintesc că Jonathan m-a strigat. Îmi amintesc cum suna vocea lui. Îmi amintesc și acum de parcă ar fi aici.

— Ce este, Jane?

Nu i-am răspuns pentru că nu existau cuvinte cu care să-i explic.

— Jane, te rog. Deschide ușa.

N-am răspuns.

— Jane! Deschide ușa.

N-am deschis. După câteva secunde, el a năvălit în baie cu un zgomot asurzitor, în timp ce ușa s-a zguduit din țâțâni, iar lemnul din jurul încuietorii s-a crăpat și au sărit așchii pe jos. Îmi amintesc că purta niște blugi bleumarin. Cum n-avea curea, îi erau largi în talie și i se lăsaseră pe șolduri. Tricoul gri avea o pată la poale: niște vopsea galbenă, cred. Jonathan avea maxilarul încleștat și ochii ficși și concentrați, dar buzele i se strânseseră de spaimă.

— E-n regulă, a spus și a îngenuncheat pe covoraș în fața mea. Totul o să fie bine.

S-a aplecat în față și m-a sărutat pe creștetul capului. Era un om bun, extraordinar de bun. Mi-aduc aminte că mi-a întins mâinile, apoi și-a dat seama că ale mele erau pline de sânge și instinctiv a vrut să le retragă, dar s-a forțat să și le țină nemișcate. Pentru că voia ca eu să știu că, în ciuda a ceea ce se întâmpla, el tot era acolo pentru mine și că dragostea noastră rămânea intactă – o legătură care n-avea să se rupă niciodată.

S-a ridicat în picioare și mi-a tras cămașa de noapte peste cap.

— Mă duc să-ți aduc niște chiloți curați, bine? Rămâi aici, da?

Am dat din cap și el a zâmbit. Era cel mai blând și mai delicat surâs care îmi spunea să nu mă panichez.

Apoi l-am auzit alergând spre comoda mea. Presupun că nu voia să lipsească prea mult de lângă mine. S-a întors cu o pereche de chiloți vechi, altă dată albi, dar acum gri, și o cămașă de noapte groasă, din bumbac.

— Ai nevoie de ceva pentru…?

S-a uitat la lenjeria curată pe care o ținea în mână.

Am dat din cap și am arătat spre sertarul de sub chiuvetă.

— Asta?

A ridicat un absorbant ambalat în plastic mov.

Am dat din cap.

— Vrei să…?

Avea niște ochi rugători care spuneau: *Te rog, măcar asta fă-o singură,* și lucrul ăsta mă face să zâmbesc acum, știind că ar fi făcut-o dacă i-aș fi cerut. S-a întors cu spatele, iar eu m-am șters între picioare de mai multe ori. Am continuat până m-am simțit mai uscată, dar nu mai curată. Mi-am schimbat chiloții și am depărtat picioarele ca să țin materialul întins cât timp am fixat absorbantul. Jonathan a ținut o cârpă sub jetul de apă de la robinet. Mi-a șters mâinile, una după alta, între degete și ușor pe lângă inelul pe care mi-l dăduse. Eu m-am ridicat în picioare și mi-am tras cămașa de noapte pe mine.

— Vreau și pantalonii de pijama, am spus.

— Și pantalonii?

Am dat iar din cap.

— Bine. Urcă-te-n pat și îi caut eu.

M-am dus în dormitor. Eram încă lipicioasă pe picioare, iar absorbantul deja se umezise. Am tras pilota la o parte și m-am strecurat dedesubt, surprinsă să văd cât de curate arătau mâinile mele, de parcă nu se întâmplase nimic.

Jonathan mi-a dat niște pantaloni de pijama de-ai lui. Erau în carouri verzi și roșii, cu bandă elastică în talie. Îi purta tot timpul: dimineața când bea cafeaua și citea ziarul, seara când lenevea pe canapea și se uita la filme. Îi am și acum.

— Dar s-ar putea să se… am dat eu să spun.

El a scuturat din cap.

— Nu contează.

*

Nu știusem că eram însărcinată. M-am gândit la weekendurile noastre dinainte – la locurile în care merseserăm și oamenii pe care îi văzuserăm – și mi-am dat seama că probabil trecuse de-atunci o lună sau două, dar eu fusesem prea ocupată, prea fericită să văd că timpul trecea.

N-am știut – și mi s-a părut greu de exprimat la acea vreme –, dar am avut impresia că această ignoranță mi-a negat experiența. Eram tristă, însă nu puteam justifica acea tristețe. Cum ar putea să-ți fie dor de ceva care nu a existat niciodată?

Și totuși, în același timp, chiar a fost ceva, nu ceva mare sau mic, dar totuși ceva. Am văzut persoana care ar fi devenit acele câteva celule într-o bună zi. Am văzut un băiețel care semăna cu Jonathan. Am văzut un băiețel pe o bicicletă, cu părul blond și bărbie mică, ascuțită. Am văzut un băiețel care voia să mă țină de mână, care se legăna între noi, care creștea alături de noi, care era iubit și știa asta în fiecare clipă.

*

Câteva săptămâni mai târziu, Jonathan s-a întors după ultima lui cursă de alergare, ultimul său antrenament pentru maraton. Se simțea din nou relaxat în preajma mea. Nu se mai întrerupea când intram eu în cameră și nu mai arunca o privire în direcția mea din cinci în cinci minute. Am mâncat din farfuriile ținute în poală pe canapea și, pentru că discuțiile delicate sunt adesea mai ușor de purtat când stai unul lângă altul, i-am spus ce doream. Îmi doream băiețelul acela care semăna cu el.

El a zâmbit, s-a întors spre mine și mi-a spus că și el voia asta.

*

Cred că Marnie l-ar fi iubit pe băiețelul acela. Cred că i-ar fi cumpărat cadouri, ar fi organizat excursii cu el și l-ar fi învățat să gătească. Cred că ea ar fi fost mai bună cu el decât sunt eu cu tine.

Nu.

Știu *sigur* că ea ar fi fost mai bună cu el decât sunt eu cu tine.

Nu pot să nu recunosc faptul că simt o ușoară surescitare.

Pentru că, după asta, fără voi doi, vom fi nedespărțite.

Capitolul 44

Ești culcată în pătuțul tău. Ești distrasă de jucăria mobilă care atârnă din tavan, de stelele albe și gri din fetru care dansează la capătul firului. A amenajat frumos camera asta, perfect pentru tine. Storurile de culoare crem, cu păsări delicate, gravate în alb. Rafturile ticsite cu cărți, jucării și poze cu animale viu colorate în rame albe, elegante. Ești foarte iubită.

O văd pe mama ta în tine, în tot ce ai tu. În buzele tale mici și rozalii de pe fețișoara ta, asortate cu salopeta roz cu picățele. În albastrul senin al ochilor tăi. În pumnii pe care îi închizi și îi deschizi nerăbdătoare atunci când aștepți să fii hrănită pentru ultima oară înainte să te culci.

Pe tatăl tău îl văd doar în picioarele tale lungi, în coapsele puternice. Îmi amintesc cum le priveam pe-ale lui când îl purtau înainte prin viață, spre succes. A fost un om norocos, să știi. A avut toate privilegiile, foarte mulți bani și un șarm care inspira încredere. Toată lumea voia să-l facă să râdă, să zâmbească, se întreceau să stârnească ceva pozitiv în el. E un avantaj incredibil să fii genul de persoană de care ceilalți vor să fie admirați. Mi-ar fi plăcut și mie să am și eu puțin șarm.

Nu-mi vine să cred că timpul nostru împreună e pe sfârșite.

Vreau să știi că eu te-am iubit prima, înainte să te vadă alții sau măcar să înceapă să te cunoască. Eu te-am văzut prima. Te-am iubit în spațiul dintre viață și neviață, când ai traversat hotarul dintre ceva ce nu era și ceva ce va fi mereu. Dar nu te-am cunoscut cu adevărat după aceea, nu am avut șansa de a transforma acea dragoste inițială în ceva mai consistent. Dar eu am vrut, sincer. Plănuisem să trăim împreună.

Ești aproape să adormi… îmi pare rău. Știu că e târziu.

Am s-o fac repede.

Nu mi-e teamă de ce se poate întâmpla. Dacă iese prost – și știu că e posibil –, atunci mă voi afla exact în același punct în care sunt acum. Tot singură voi fi.

Dar chiar se va gândi cineva să pună la îndoială ce s-a întâmplat? Încă o tragedie la periferia vieții mele? Nu cred.

Cum spuneam, sunt unul dintre acei oameni. Presupun că și Marnie, acum.

Pernuța asta a fost un cadou. I-am dăruit-o surorii mele când a fost internată în spital, la 13 ani. Eu am confecționat-o. E ridicol acum, știu. Mă vezi pe mine la mașina de cusut? Prăjitura brodată de pe față a fost o glumă. Ea s-a amuzat, dar părinții noștri s-au supărat. Nu le venea să creadă că eram atât de insensibilă în timp ce ea era bolnavă, dar noi ne-am bucurat să-i vedem atât de furioși. Ți-a dăruit-o când te-ai născut. Mama ta avea deja acest balansoar din lemn alb, lustruit, și Emma a zis că trebuia să-i adauge ceva mai uman, ceva cu o semnificație aparte.

Bine.

Nu te mai agita. Gata. Ajunge.

E timpul.

Adevărul

Capitolul 45

Țin în mână perna – cu țesătura ei aspră, cu umplutura moale – și o cobor încet, cu un gest perfect controlat, când ușa casei se deschide cu atâta forță, încât aproape că zboară din țâțâni. Se izbește de perete, lanțul zăngăne, apoi se închide din nou cu zgomot. Urmează un moment când camera pare a fi în suspensie, apoi se aud pașii ei pe scări. Îmi dau seama imediat că s-a întâmplat ceva, pentru că sunt grăbiți, răsunători, ea nici măcar nu mai are grijă să evite scârțâielile pe care le scoate parchetul uzat și care ar putea trezi copilul.

Când apare în pragul ușii, este răvășită, părul i s-a desprins din coc și i s-a lipit de obraji. E roșie la față, cu o privire înnebunită, cu ochii umezi, injectați, clipind ca un fluture în zbor, cu genele grele de lacrimi. Încearcă să respire, să-și revină, dar nu reușește și scoate doar un sunet slab, un geamăt.

Se grăbește spre pătuț și picăturile fine de ploaie de pe suprafața hainei sale se impregnează în puloverul meu, ajungându-mi la piele.

— Jane! țipă ea. Ce-ai… Audrey?

Se apleacă peste pătuț.

— Iubita mea…

Cordonul impermeabilului i s-a desfăcut și îi atârnă în jurul gambelor; din el picură apă pe covor. Își ia fetița în brațe și, în timp ce face asta, îi scapă ceva din buzunar și cade pe saltea. Mă apropii să văd mai bine și simt că pieptul îmi explodează.

Este un telefon.

Și pe ecran se vede această cameră.

În imagine apar eu, în miniatură. Mă apropii de pătuț, mă prind de rama lui ca să-mi țin echilibrul. La fel și versiunea mea miniaturală.

— Ce-i ăsta?

O întrebare inutilă, pentru că deja mă uit prin încăpere după camera de filmat. Iat-o: un alt telefon cocoțat pe un raft printre animăluțe de pluș și teancuri de cărți.

Simt șocul ca pe un virus care se trezește în mine, urcând din stomac ca un reflux acid.

— Te-am auzit, Jane, spune ea. Am auzit ce-ai spus. Am verificat la farmacie. Am vrut să văd dacă Audrey era bine. Am ascultat tot drumul până acasă. Și dacă nu aș fi venit atât de repede…

Închide ochii și strânge din buze.

— Vorbeai despre Charles și despre seara când a murit, pe urmă…

Un fior îi străbate tot corpul și, în replică, Audrey începe să gângurească, dând din piciorușe, făcând să-i tremure carnea de pe pulpițe și să i se acopere de mici cute.

— Nu e ceea ce crezi…

Dar nu găsesc cuvinte cu care să termin fraza, nu am cum să desfac ceea ce deja a fost făcut.

— Să nu-ndrăznești, șuieră ea printre dinți. Altă minciună? Asta cauți? Am fost atât de…

— Marnie, eu…

— Am auzit tot, Jane. Că ai terminat la serviciu mai devreme în ziua când a murit Charles. Eram atât de ușurată că tu erai aici, să-ți aud vocea în această cameră. Și pe urmă – ce ziceai? – că ai avut o cheie. Și că la început eu nu mi-am pus nici cea mai mică întrebare, am avut întotdeauna încredere în tine, niciodată nu m-am îndoit de tine, nici măcar o dată în – cât? – douăzeci de ani.

— Pot să-ți explic, eu am…

— Jane.

Mă cutremur la auzul propriului nume care, așa cum sună din fundul gâtlejului ei, seamănă cu un lătrat de câine. Îmi dau seama atunci că nu mai am

niciun mijloc de a disimula adevărul, că mi s-au terminat minciunile.

— Te rog să pui pernuța jos, îmi ordonă ea.

Încă o am în mână, atârnând moale pe lângă coapsa mea, și îi dau drumul pe podea.

Ea iese din camera copilului. Afară s-a întunecat de tot, doar luminile stradale proiectează umbre pe trotuar, și camera îmi pare atât de sinistră fără ele. Simt cum urcă în mine o imensă tristețe și totuși e prea devreme să înțeleg pe deplin. Mă duc după ea.

Marnie stă pe treapta de sus, uitându-se în jos pe scară, și mâneca hainei îi tremură, dar foarte ușor, aproape imperceptibil, iar eu îmi dau seama că și ea simte această spaimă inexplicabilă.

Am manipulat firele și am dictat cursul vieții noastre reciproc. E înfiorător să trăiești așa, dar și mai tulburător să pierzi. În acest moment, mai am un licăr de speranță.

Audrey gângurește – aproape râde – și pumnulețul ei se încleștează pe o buclă castanie. Trage și Marnie se întoarce spre mine. Are obrajii roșii, brăzdați de dâre de rimel. Are ochii umflați și conturul buzelor estompat în pielea dimprejur.

Cunosc perfect aceste trăsături. Și totuși, cumva, ea îmi pare surprinzător de străină. Acum are ceva nou, ceva în plus.

— Pleacă, îmi spune în cele din urmă. Ieși.

După

Patru ani mai târziu

Capitolul 46

Jane stă în mașina ei – a învățat să șofeze în anii de după aceea. S-a oprit între curtea școlii și calea ferată. S-a trezit de mai multe ore – de pe la trei, aproape patru –, dar și acum este încă devreme. Razele de lumină cad pe parbrizul mașinii, în timp ce soarele se înalță încet printre clădirile de birouri de la capătul șoselei. Jane rabatează scaunul și își trage pătura de pe bancheta din spate peste picioare. Un tren trece cu un zgomot asurzitor, zăngănind pe șine: unul dintre primele trenuri ale zilei. Ferestrele goale defilează în viteză, iar imaginile se amestecă.

Jane își amintește de vremea când călătorea cu trenul tot timpul și se simte ușurată că locuiește acum în suburbii, într-o localitate aflată la trei stații de capătul liniei, fără a avea nevoie să vină în orașul mare. Deține un apartament – sora ei ar fi fost de acord – într-un conac reamenajat, împărțit în șapte locuințe, decorat în tonuri estompate de gri și alb. Îi place amestecul tulburător de vechi și nou: șemineul cu simetria lui perfectă, mobilierul de bucătărie alb și modern, parchetul laminat. Speră că există povești ascunse în pereți, secrete îngropate sub straturile de tencuială și vopsea proaspătă.

Secretele ei sunt puse bine de-acum. A fost un moment complicat, imediat după ce lucrurile au luat-o razna, dar Jane și-a păstrat sângele rece. A declarat la poliție că ea nu spusese așa ceva – „O mărturisire? În niciun caz!” – și că era păcat că aparatul de monitorizare a copilului nu avea funcția de înregistrare, că le permitea părinților

doar să se uite și să asculte ce se întâmplă în direct; dar, chiar dacă ar fi avut, Jane ar fi dovedit că ea avea dreptate.

Dintotdeauna fusese o mincinoasă desăvârșită.

Marnie a insistat timp de câteva luni, cerându-le polițiștilor să facă mai mult, să persevereze, să înceapă o anchetă oficială, dar nu exista nicio dovadă, spuseseră ei, era cuvântul uneia împotriva cuvântului celeilalte. Totuși au chemat-o pe Jane a doua oară – probabil pentru a da curs plângerilor lui Marnie – și agenții aproape că și-au cerut scuze când i-au pus din nou aceleași întrebări. La sfârșitul întrevederii, au vorbit despre pierdere, suferință din dragoste și despre faptul că mintea îți poate juca feste. Iar Jane a clătinat din cap și n-a trebuit să afișeze un chip schimonosit de suferință, pentru că durerea ei era sinceră.

În spațiul pentru picioare din mașină are un termos cu ceai și Jane ia o sorbitură. Încă e cald. Vede un bărbat într-un palton gros de lână care trece cu mașina pe lângă ea, semnalizează și oprește la porțile școlii. Lasă geamul în jos, întinde mâna cu o mică telecomandă și porțile de metal se deschid cu zgomot. După aceea, străzile devin mult mai aglomerate. Oamenii pleacă la muncă și se grăbesc spre gară. Profesorii își parchează mașinile, ridică vrafuri de hârtii de pe scaunul din dreapta și aleargă să ajungă mai repede la căldură în clasele lor. Este abia începutul trimestrului și toate aceste gesturi au o oarecare prospețime.

Jane se uită mereu după un păr castaniu, răsucit în spirale de aur roșu, cu bucle care cad lejer în față. Nu se uită niciodată după părul negru tuns scurt și totuși îl vede peste tot: dar niciodată nu e destul de închis la culoare și nu există niciun tatuaj. Scrutează mulțimea în timp ce copiii încep să sosească, însă toți sunt puțin mai mari, însoțiți de părinții lor care se grăbesc să le facă cu mâna la plecare. Jane se lasă mai jos în scaun, îndoind picioarele, conștientă că unii oameni trec prea

aproape de mașina ei: copii pe trotinetă, părinți luptându-se cu bagaje și copii mici în brațe.

Jane ridică privirea și o vede. Marnie se apropie din cealaltă parte a porților. Poartă pantaloni negri și largi, scurți până deasupra gleznelor, și adidași de un alb strălucitor. Își ține paltonul albastru-închis la guler și merge cum a mers întotdeauna: hotărâtă, încrezătoare, fără teamă. Vorbește și Jane simte brusc un val de invidie, pentru că ea cunoaște atât de bine mișcările acelor buze, ridicarea și coborârea acelor obraji, dinamismul acelui maxilar.

Audrey pășește alături de Marnie, într-un palton roșu și niște pantofi negri lucioși. Jane are impresia că părul lui Audrey, castaniu ca al mamei ei, a fost tuns de curând; îi încadrează cu grijă bărbia. Poartă un rucsăcel roșu care i se leagănă în mână și o pălărie roșie pe cap.

Și Jane are o pălărie la fel. Cu câteva săptămâni în urmă, le urmărise pe Marnie și Audrey până la magazinul școlii de pe strada comercială. Marnie a ieșit din el încărcată cu sacoșe cu uniforme, iar Audrey țopăia în fața ei încântată, purtând acea pălărie. Așa că s-a dus și Jane acolo și a cumpărat una, mințind că fiica ei o pierduse anul trecut. Voise să-i pipăie materialul – un fetru aspru.

La poarta școlii, Marnie se apleacă și îi spune ceva lui Audrey. Amândouă se uită spre învățătoare, care zâmbește, întâmpinându-i pe noii elevi și liniștindu-i pe părinți. Marnie este emoționată. Jane își dă seama de asta după buzele strânse, după felul în care își ține mâinile în șolduri. Ar vrea să fie alături de prietena ei cea mai bună, pentru că știe că are nevoie de ea în astfel de momente.

Audrey nu pare deloc îngrijorată. Învățătoarea o îndeamnă pe Marnie să o lase – făcându-i semn să plece – pentru ca Audrey să intre în școală. Marnie se îndepărtează cu o strângere de inimă. Se

întoarce și-i face cu mâna de câteva ori înainte să ajungă în capătul străzii și să dispară după colț.

Abia atunci Audrey începe să pară puțin pierdută. Se uită în jur după mama sa.

Jane nu-și mai amintește prima ei zi de școală. Este foarte convinsă că nici Audrey nu-și va mai aminti această zi peste douăzeci de ani. Și, dacă și-o va aminti, puțin probabil să mai țină minte că, atunci când a ridicat privirea, a văzut o femeie care stătea într-o mașină roșie și se uita la ea. Nu va mai ține minte că această femeie a zâmbit și i-a făcut cu mâna.

Că întotdeauna zâmbește. Că întotdeauna îi face cu mâna.

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

Prima minciună
- Capitolul 1

A doua minciună
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9

A treia minciună
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15

A patra minciună
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20

A cincea minciună
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30

A șasea minciună
- Capitolul 31

Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
A șaptea minciună
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Adevărul
Capitolul 45
După
Capitolul 46

Table of Contents

Prima minciună 2
Capitolul 1 2
A doua minciună 9
Capitolul 2 9
Capitolul 3 13
Capitolul 4 27
Capitolul 5 33
Capitolul 6 38
Capitolul 7 49
Capitolul 8 60
Capitolul 9 68
A treia minciună 73
Capitolul 10 73
Capitolul 11 84
Capitolul 12 91
Capitolul 13 98
Capitolul 14 112
Capitolul 15 120
A patra minciună 127
Capitolul 16 127
Capitolul 17 133
Capitolul 18 138
Capitolul 19 142
Capitolul 20 153
A cincea minciună 158
Capitolul 21 158
Capitolul 22 162
Capitolul 23 169
Capitolul 24 173
Capitolul 25 178

Capitolul 26 189
Capitolul 27 197
Capitolul 28 213
Capitolul 29 217
Capitolul 30 222
A șasea minciună 231
Capitolul 31 231
Capitolul 32 240
Capitolul 33 245
Capitolul 34 252
Capitolul 35 257
Capitolul 36 259
Capitolul 37 266
Capitolul 38 273
A șaptea minciună 277
Capitolul 39 277
Capitolul 40 281
Capitolul 41 287
Capitolul 42 294
Capitolul 43 298
Capitolul 44 303
Adevărul 305
Capitolul 45 305
După 308
Capitolul 46 308